

உ

க ண ப தி து ணே

சீ க ா ள த் தி பு ர ண ம்

கருணைப்பிரகாசசுவாமிகள்
சிவப்பிரகாசசுவாமிகள்
வேலையசுவாமிகள்
அருளிச்செய்தது.

இஃது,

திருக்கைலாசபரமபாப்
பொம்மபுரம்

ஸ்ரீசிவஞானபாலையதேசிகராதீனத்துச்
சிதம்பரம்

இராமலிங்கசுவாமிகளால்

பரிசோதிககப்பட்டு,

பா சோமசுந்தரசெட்டியார்

வேண்டுமோளினபடியியற்றியவசனரூபத்தோடு,

ஷெசெட்டியாராலும்

கா. ஞானசுந்தரமூலயராலும்

செனணே

மிமோரியல்அச்சககூடத்திற்

பதிப்பிக்கப்பட்டது.

சாவதாரி(ஸ்) கார்த்திகை

Register Copy-right.

சிறப்புப்பாயிரம்.

பதினான்குசோக்கழிநெடிஸூயாசிரியவிருத்தம்.

கவிபுகழ்ச்சி கா ளத்திமான மியததிற் காப்புமுற்பாயி
ரம் விடசங், கமச்சருக கருதென கைலைநற சருககங் கதிதத்
பொன முகூரியின சருககந, —தவமிகு தருநான முகச்சருக்
கஞ்சி கா ளத்திச் சருககமிவ வாறுந, தருகரு ணைப்ர காச
மெயத் தவனுங் கண்ணப்பச சருககமும புலமை, —திவ
ளொளி நக்கீ ர்ச்சருக் கமுமே சிவப்பிர காசமுன னவனுஞ்,
செபபுகன னியாதரு சருககமுஞ் சிலநதி முதலமுற கதைச
சருக கமுஞ்சோ, —நவிலநம வேலா யுதவறி னுனுமே நவரச
மிடந்தொறுந துலங்க, நாடுமெயப புலவா தமக்கெலா மு
வகை நணுகிட நவிறினர் மாதோ.

உ

சிவசண்முகன ற்ணை.

சிவப்பிரகாசசுவாமிகள் வரலாறு.

கடலருழந்த இப்பூவுலகத்திலே, முற்காலத்திலே, வேதாகமங்களமறைய, இல்லறமுதலிய நல்லறநெறிகள குன்றய, சமணமுதலிய புறச்சமயங்களநிறைய, சைவசம யமும் அதற்குரிய வீழ்திருத்திராக்கூசாதனங்களும் நா டோற்றந் தேபநதன அதுகண்டு, சித்தாகனும் இருடிகளும் ஒருங்குசோநது, திருக்கையிறசென்று, திருநந்திதேவ ரநுமதிபெற்று, சநந்தியையடைநது, சிவபெருமானைத் தரிசிதது, கைகளைச்சிரமேற்குவிததுத் தோத்திரஞ் செய் து நின்றார்கள அப்பொழுது, சிவபெருமான அவரமீது கருணைகூர்நது, “அன்பர்களே! உங்களுக்கு யாதுகுறை?” என்று வினாவியருள், அச்சித்தாமுதலியவர்கள் அடியற்ற மரம்போல நிலத்திலேவீழ்நது நமஸ்கரிதது, எழுநதுநின்ற, “எம்பெருமானே, பூமியிலே வேதசிவாகமங்களிற கூறப்படும் சைவசமயநதழைக்கவும் சமணமுதலியபுறச்சம யங்கள் நசிக்கவும் திருவருளசெய்யவேண்டும்.” எனப் பி ராராத்திதது, அந்நினைமே அநுக்கிரகிக்கப்பெற்று, தங்கள் தங்களிடத்தைச் சார்நது, சைவசமயநதழைத்தோங்குங் காலத்தை எதிர்பாராத்திருந்தார்கள். அதுநிறக.

உலகமாதாவாகிய உமாதேவியார் ஓர்நாள, நீர்வினையாடலைவிரும்பி, திருக்கைலாசமலையின ஓர்பக்கத்தில சண்பகமுதலிய மரங்களடாந்த ஓர்சோலையையும் அதன் நடுவே நாற்புறமுங் கோப்புவுயரந்த ஓர்தடாகத்தையும் சிருட்டித்து, கணநாதராகிய சங்குகளையழைத்து, “யாம் நீராடிவருமவரையில ஒருவரையும் உள்ளேவிடாதொழிக.” என வற்புறுத்தி ஆளுநாபித்து, அவரை வாயிறகாவலராக நிறுத்தி, சரவைநி லுலகருமி முதலாகிய தெய்வப்பெண்களோடு பாங்கியரும் புடைசூழத் தடாகத்திலிறங்கி நீர்வினையாடுகையில், திருக்கைலாச மலைச்சாரலிலுள்ள சிறப்புக்களைக்கண்ணுற்று அங்கெழுந்தருளிய சிவபெருமான, சோலைப்பயும் அதனடுவிலுள்ளதடாகத்தையுங் கண்டு அதிசயித்து, அததடாகத்தின வாயிலையடைந்து, அங்குநின்ற சங்குகளனா ஒன்றும் விண்ணப்பஞ்செய்யாது அஞ்சி வாளாநின்றமையால் உள்ளேசெல்ல, நீர்வினையாடிகொண்டிருந்த உமாதேவியார் கண்டுவெள்கி, தெய்வமகளிரோடும் ஓர்பக்கத்திலொளித்தனா, எம்பெருமான அதை உற்றுணர்ந்து விரைந்து வாயிலையடைந்து, சங்குகளையொழுகி, “உமையினது நீர்வினையாடலை நமக்கு உணர்த்தாதகுற்றத்தால் நீ பூமியிலே ஈனத்தப்பிறப்பை அடைவாயாக.” என்று சபிக்க; அதுகேட்ட சங்குகளனா மனங்கலங்கி, சிவபெருமானுடைய திருவடிகளிலே விழுந்து நமஸ்கரித்து, “எம்பெருமானறந்த இச்சாபம் நீங்குநா” எனநாள” என பிளர்த்தித்தனர். உடனே கடவுள் கிருபைகூர்ந்து, “நீ பூமியிலே பிறந்து வேதசிவாகமங்களை விளக்கி, சைவசம

யத்த வித்தியசெய்து, எப்பொழுது நமது குமாரனாகிய சுப்பிரமணியனோடெதிர்த்து யுத்தஞ்செய்வாயோ. அப்பொழுதே இச்சாபம் நீங்கி, சினனாளிலே நமமுருவத்தையும் பெறுவாய்.” என்று அறுக்கிரகித்தனா.

பின்பு சங்குகனனா பூமியிலே யோனிவாயப்படும்பிறவாது, சிவநத சடையையும், குண்டலம்பொருந்திய காதையும், கல்லாடையோடு விபூதிருத்திராக்ஷம் சிவலிங்கம் விளங்கும் உறுப்புக்களையும், சினமுத்திரையோடு கூடிய வலக்கரத்தையும், விபூதிபனபையையும் மாத்நிகாக்கோலையும்தாங்கிய இடக்கரத்தையும், லங்கோடு கௌபீளம் பொருந்திய திருவரையையும், திருப்புனமுறுவலோடு கூடிச் சிவாகமத்தையுபதேசித்தருளும் செவவாயையுமீ, அரு செழுத்தை அகலாது சசரிகும் நாவையும் பெற்ற, பத்து வயதோடு விளங்கும் மானுடத்திருமேனிதாங்கி, ஞானஞ் சிறியனபோல மயூராசலத்துக்குச் சமீபமாகக் கீழைச்சமுத்திரத்திலேயுதித்தது, அநதச்சமுத்திரதீரத்திலே ஓராசிரமங்கண்டு, அதில சிலசித்துக்களவிளங்க சிவயோகசமாதி யோடு எழுந்தருளியிருந்துகொண்டு, தம்மிடத்து அன்பு பூண்டடைந்த சித்தாமுதலிய அடியவர்களுக்கு வேதாகமங்களிற்கூறப்படும் ஞானசித்திகளையுபதேசித்தது, சிலகாலம் கீற்றிருந்து, பின்பு பெருமுககலம் லைமுதலிய பலமலைகளினும் வனங்களினுஞ்சென்று, அவருள்ள சித்தாகள முதலாயினோர்க்கும் அறுக்கிரகித்தது, அச்சமுத்திரதீரத்தினுள்ள ஆசிரமத்திலே மீளவும் வந்திருந்தாரா. பாலவயதோடு சமுத்திரத்தில் திருவவதாரஞ்செய்து சித்திகளில் வல்லாரா

யிருந்தமையால், இவருக்குப் பாலசித்தா என ஒரு திருநாம முண்டாயிற்று.

இவ்வாறு பாலசித்தா அவவாச்சிரமத்தில் வீற்றிருக்கு நாளில் ஓநாளா, சிவபெருமானது ஆளுனாயினபடி திரி லோகங்களிலும் சஞ்சரிககின்ற நாரதமுனிவா சித்தரிடம் வந்து, அவராற்செய்யப்பட்ட உபசாரத்தைப்பெற்று மகிழ்ந்து, அவரைநோக்கி, “இவ்வாச்சிரமத்திற்கு மேற்றிசையிலே மயூராசலமென்று ஓர் திவ்வியக்கூத்திர மிருக்கின்றது அது, தன்னையடைந்தவர்கள் வேண்டியவரங்களை வேண்டிப்பவாறேபெறுமபடி மயூரமானது மலையுருக்கொண்டு முருக்ககடவுளை வழிபட்டு வாகனமாகப் பெற்றது” என்று சூறிப்பால் விளக்க, சித்தா “அச்சரித்திரத்தை விரித்துநாத்தலவேண்டும்” என்று வேண்டிக்கொண்டனா முனிவா “முன்னே முருக்ககடவுளது வேலாயுத்தத்திற்றகிழிக்கப்பட்டு யுத்தத்திலே மயிலுருக்கொண்ட சூரனாவன, பின்னே ஞானத்தையடைந்து, அக்கடவுளை வணங்குகின்றது, “சுவாமீ, அடியேனை வாகனமாகக் கொண்டருளவேண்டும்.” எனப் பிரார்த்திக்க, கடவுள் “நீ சூப்பிறப்பிறசெய்தபாவங்கள் ஒழியுமவண்ணம் தொண்டநாட்டிலே பெண்ணைநதிக்கும் மாவீந்தியுபாவத்திற்கும் நடுவிலுள்ள பூமியிலே தவஞ்செய்து சுதந்தனனபின் நாம் அவவாறே கொண்டருளுவோம்.” என்று ஆஞ்ஞாபித்தனா. அதனால், அவன் அவவிடஞ்சென்று, மயிலவடிவாய்மைநது மலைரூபமாயிருந்து, முருக்ககடவுளைக்கூறித்து ஒருவருஷந் தவஞ்செய்ய, எம்பிரான் எழுந்தருளிவந்து அவனை வாகனமாகக்கொண்

டருளி, இன்னும் வேண்டுமவரம் கேளென்று கட்டளையிட
டனா உடனே சூரன பணிநது, “அடியேனை வாகனமாகக்
கொண்டதன்றியும் இம்மலை என்னுடைய அமசத்தால மந்த
ராசலமென வழங்கவும் இதில் தேவரீர எந்நாளும் வீற்றிரு
நது அடியார்களுக்கு அருள்பாலிக்கவும் வேண்டும்” என்று
வேண்டிக்கொள்ள, கடவுள் “இம்மலையினகண்ணே பால
சித்தன என்பவன் சிவபெருமானுற நனக்குகிடைத்த
சாபத்தை நீக்கிக்கொள்ளுமாறு நமமைக்குறித்துத் தவஞ்
செய்வான், யாம் அவனுக்கு அறுக்கிரகிக்கவேண்டி இம்ம
லையினகண்ணேவநது, அன்றுமுதல் எந்நாளும் நீக்கமின்றி
வீற்றிருப்போம்” என்று திருவாயமலாநதருளினார். ஆகை
யால் அதனையடைநது அருந்தவமியற்றில் எண்ணியகருமம்
எளிதிறைக்கூடும்” என்றுணாததி விடைபெற்றுக்கொண்
ட சென்றனா.

அப்பொழுதே மபூராசலத்தையடைநது, அம்மலையி
னுச்சியிலேறி அங்குள்ள சுனையில் ஸநானஞ்செய்து, விபூதி
ருத்திராக்ஷரதரித்து சிவபூசைமுடித்து, பதமாசனமாக
இருநது, முருகக்கடவுளைக் குறித்து முப்பத்தைந்துவருஷம்
தவயோகமும், பின் பஞ்சாக்ஷினிமந்தியிலிருநது சிலசாலங்
கடுந்தவமும் புரிந்தும், கடவுள் பிரசன்னமாகாமையினால்,
அவருடைய தேவீமாராகளைக் குறித்துப் பலநாளத் தவஞ்செய்
தாரா. அக்காலத்தில், வள்ளிநாயகி முருகக்கடவுளே நோக்கி,
“நமமைக்குறித்து நெடுங்காலமாகத் தவஞ்செய்கின்ற பால
சித்தனிடஞ்சென்று அறுக்கிரகிக்கவேண்டும்.” எனப்பிரார்

த்திகக , கடவுள் வளளிநாயகியைப்பார்த்து, “அப்பாலசித் தன சிவாபராதிபாதலால் அவனுக்கு அருளபாலித்தல முறையன்று.” எனக கட்டளைகிடும் மேலுமேலும் தேவி யாரவேண்டலகண்டு முனிநது, “பெண்ணே நீ சிவாபராதி யிடத்தில் இரககம வைத்திருக்கின்ற யாகவின நமதருகில நிலலாது அகலுதி.”⁶ என்று மேலவினைவைநோக்கி மறுத்த ருளினா. உடனே, தேவிமாரிருவரும்⁷ சித்தகனனிகைகளாக வடிவங்கொண்டு சித்தருக்கு முனவநதுநிறக, அதுகண்ட சித்தா முருகககடவுளுடைய தேவிமாகளே நமமையாட கொள்ள இவவுருக்கொண்டு எழுந்தருளினானத்தூணிர து உபசரித்து, “நீயாயாவா? இவகு வந்தகாரணம யாது?” என்று பிளவினா. அககனனியாகள “இவவிடத்தில் சித்தா கள இருப்பதையநிறது நாமும் வசிககவிரும்பி வந்தேம், நீா எங்களைப் புத்திரிகளாகப்பாவித்து ஆதரிககவேண்டும்.” என்று கூறி, அதற்கு அச்சித்தா மனமகிழநது உடனபட்ட மைகண்டு, தேவதச்சனூல் அம்மலையினமேல ஒருமாளிகை சிருட்டிப்பித்து, அதிலே தாமவீற்றிருந்துகொண்டு, “யாவா வரினும் உள்ளேவிடவேண்டுவதிலலை.” என்று சித்தரை வா யிறகாவலராகநிறுத்தி, அவரால் தினமுங்கொடுக்கப்பட்ட காய, கனி, கிழங்கு முபூவியவைகளை உண்டுவந்தாகள.

தேவிமார் இங்ஙனமிருகருநாடகளில், ஓநாள முருக க்கடவுள் திருவுளங்கலங்கி இவர்களை எர ருந்தேடி இளைத்த வர்போல நடித்துக்கொண்டு மபூராசலத்தையடைநது, அம மலையினமேலேறி, அதனமேல அதிவிசித்திரமாக நவமணிக

ளால் அமைக்கப்பட்டிருக்கும் மாளிகையை உற்றுநோக்கி, அதனுள்ளே சென்று தேவிமார்களைப்பார்க்கவேண்டுமென னும் ஆசையால் ஓர் அரசமாரவடிவங்கொண்டு, கையிலே வேல வாள் விலமுதலியவற்றையேந்தி அம்மாளிகையின் வாயிலிலே நுழையப்போக; அததருணத்தில், காவலராக நின்றசித்தர் சிவபிரான நந்த சாபசம்பந்தத்தால் அவரை முருகக்கடவுளெனத் துணியாது, “இராஜகுமாரனே இம்மா ளிகையில் சித்தகன்னியாகள் வசிக்கின்றார்கள நீயோ யுத் தசநந்தனாய் வந்திருக்கின்றாய் நின்னோடெதிர்ந்து சமா புரிவார் இங்கொருவருமில்லை: அன்றியும், மநுநீதியந்ந அரசாக்களுக்கு ஒத்தவரசாக்களோடன்றிச் சித்தாமுதலியவ ர்களோடு யுத்தஞ்செய்வதும் அறமன்று ஆகையால், இதை விட்டுப்போவதேதகுதி” என்றார் இவ்வாறுநாததும், கே ளாது கடவுள் உள்ளே செல்லத்துணிதலை சித்தர்நிந்தது, உள் ளேயிருக்கும் தேவிமார்களைத்தியானித்தது, அவர்களால் அ த்திரசத்திர வித்தைபுத்தேசத்தோடு ஆயுதங்களையும் தோ முதலியவற்றையும் சிருட்டித்தருளப்பெற்று, அவர்களிரு பையால் முருகக்கடவுளோடெதிர்ந்து, அவரால்விடப்பட ஆயுதங்களைத்தையும் தடுத்தமையேயன்றி, அவர் விடுத்த வேலாயுதத்தையும் தேவிமாரதியானபலத்தால் கைப்பற்றினார். அக்காலையில், கடவுள் மிகுதியும் கோபமு டையவர்போல விலபுத்தத்தைவிடுத்தது, மலையுத்தநதொ டங்கிச் சித்தரது மார்பிலேயற்றந்து கீழேதள்ளி, எலும்புக ளொடியும்வண்ணம் குத்த; அதனால், சித்தர் மிகவும் சோப

த்தையடைந் தும், கடவுளைப்பரிசிக்கப்பெற்றதால் வினாவில் வருத்தமீங்கி, இவா முருகக்கடவுளையென்று உணர்ந்தெழுந்த நமஸ்கரித்துத் துதித்து, “சுவாமீ! அடியேனசெய்த இகஞ்ற்றதைப்பொறுத்து, சாபத்தையும் நீக்கியருளல வேண்டும்.” என்று பிரார்த்தித்தாரா.

முருகக்கடவுளும் அவவாறேயருளசெய்து உள்ளேயெழுந்தருளிச் சிவகாதனத்திலேவதிருக்க, உடனே சித்தரும் தேவிமாரகையலங்கரிப்பித்து அனழ்த்துவரது அவர்களோடும்வணங்கினின்று, “அடியேன புத்திரிகளாகப்பாவிக்கப்பட்ட இக்கன்னியாகளைத் தேவரீர் திருமணமுடித்து இத்தலத்திலேயே எந்நாளும் வீற்றிருந்தருளல்வேண்டும்.” என்று வேலாயுத்தத்தையும் சந்நிதியிலவைத்து விண்ணப்பித்தாரா. கடவுளும் அதற்குரியானது, சிவபெருமான உமாதேவியாரோடும் கணங்கள்கூழ் எழுந்தருளுமபடி தியானிக்க, எம்பிரானும் அவவாறே தேவியாரோடுமெழுந்தருளி மயனவகுத்த மணமண்டபத்திலே வீற்றிருந்தாரா முருகக்கடவுள் சிவபெருமானுடைய ஆளுஞாயால் பிரமதேவர் திருமணச்சடங்குநடத்த, சித்தா தத்தவாவாகக்கண்ணியரிருவராயுந் திருமணமபுரிந்தாரா. அவ்வமயத்தில சிவபெருமான சித்தனாரோக்கி, “நமமுடைய சாபத்தினின்று நீக்கியநீ இந்நலத்தலத்தில் நமதுகுமாரனாகிய சுப்பிரமணியனோடு இன்னும் ஐந்நூறு வருடமிருந்து உலகத்தில் சைவசமயத்தை விராத்திசெய்து பின் நமமிடத்திற் கலப்பாயாக.” என்று கட்டளையிட்டு, தமது திருவருட்குறியாகிய ஓசிவ

விவசுமம் அவகேதோனறுமபடி அநுககரித்தது எழுந்தரு
ளிஞா.

அவவாறே சித்தா முருகக்கடவுளோடு மயூராசலத்தி
வீருககும்போது, ஓநாநா கடவுள சித்தனாநோககி, “நீ நம
பெருமான ஆக்கினைப்படியே பூமியிறசென்று பகருவாக
னாகு ஞானோபதேசஞ்செய்து வரக்கூடவை” என்று கட
டனையிட்டு, முததுச்சிவீனகமுதலியவற்றையு கொடுத்தது
கனுப்பியருள, சித்தா சிவிகையிலே, அடியார்கூட்டத்
தோடும் பலதேசங்களினுஞ்சென்று, அங்கங்குள்ள அனப
ர்களுக்கு வேதாகமங்களினுயாசசியையும் அவற்றிற் கூறப
படும சைவசமயத்தினருமையையும் அதற்குரிய விபூதி ரு
த்திராஷ்ட பஞ்சாஷ்டரங்களினபெருமைகளையும் ஶ்வஹை
க கைக்கொண்டு சிவபெருமானை வழிபட்டாலன்றி முத
த்பபேறிலையென்பதையும் உபதேசித்தது, தமமுடைய
ஆச்சிரமத்தையடைந்து, அவகே பிரசன்னராகவீனங்கும்
முருகக்கடவுளை நமஸ்கரித்துநின்றனா சிவஞானத்தை யா
வருககும் உபதேசித்துவந்தமையால் சித்தருக்கு சிவஞான
பாலசித்தா எனனுந திருநாமமுண்டாயிற்று அவவேளையி
ல, எம்பிரான சித்தனானோககி, “வேண்டியவரங்களைப் பெ
ற்றுகொள.,, என்று கட்டனையிட்டு, சிவஞானபாலசித்தா
நமஸ்கரித்துநின்று, “ஐயனே, அடியேனுனுண்டாககப்ப
ட்ட இரதமடத்திலே அடியேனுடையகீடன ஆசாரியாபி
டேகமபெற்று மூணுககர்களுக்கு ஞானோபதேசமபுரிந்து
கொண்டு விளங்கும்படி தேவரீருடைய திருவருளைப் பதிவி
த்தலவேண்டும்.” என்றுவிண்ணப்பஞ்செய்துகொண்டா.

முருகக்கடவுள், இத்தற்குமுன்னே * பச்சைக்கந்த தேசிகாமரபிலே புத்திரபபேரிலலாமலவருந்திய அமமவையெனப் பவள பெருமுககனமலையடிடைந்து பாலசித்தா திருவுளப்பாங்கினபடியே தினந்தோறும் திருவமுது கொள்ளும் படி சதுரக்களளிப்பாலைக் கறந்துகொடுத்துக்கொண்டிருக்க ஒருநாள தனையகூர்ந்து அப்பாலசித்தரளித்த பாற்பிரசாதசேடத்தாலுதித்து அருகே தொண்டிபூண்டொழுகிறிரும புதலவரையழைத்து, சநியாசாச்சிரமந்தந்து, ஆசாரியாபி டேகமும் ஞானோபதேசமும்புரிந்து, தமது அமசத்திலே ஓரமசம் அவரிடத்திலேபதியும்படிசெய்து, “நீ பாலையுணவாகக்கொண்டு சீடபரமபனாயோடு சிவஞானதேசிகனென வாழ்வாயாக.” என்று அழக்கிரகித்து, மடத்திலிருந்தி, பின்பு சித்தனாரோக்கி, “பிரமநிலையுணர்ந்த நீ பாலைய தோடும் சித்தனாகத் தங்கியிருந்தமையால் இவ்வாச்சிரமத்

* இவ்வாசிரியர் கன்னடதேயத்திலேயவந்தரித்து, மலல்காரச்சுனபருப்பத்திலே சிலகாலநவம்புரிந்து, சிவானுககிரகம் பெற்று, பின்னா தெனறிசைநோக்கி வருங்கால வழியிலே, சோமேசா கட்டமுதளிக்க வுண்டு, மலையனூரையடைந்து, அங்கே, சலத்திற்பதிருதுகிடந்த மரக்கக்கடகமானது தானேவந்து தமது திருமேனியிலே பச்சையொளி பரப்பிப் பிரகாசிகுமபடி அறபுதங் காட்டியருளி. அதுகண்ட அரசனா யானமுதலிய பலவிருதுகளுந்தந்து உபசரிக்கப்பெற்று, சிதம்பரத்தையடைந்து தெய்வீகமுற்று விளங்கியிருந்தவா.

திறகு * பிரமபுரமெனவும் பாஸசித்தாமடமெனவும் பெயர்வழங்குக.” எனறு திருவாயமலாநது, அவருடன் மயூராசலத்தையடைநது, முன்னா ஞானுகருளியவரத்தின்படியே தமது தேவிமாகளோடும் வீறறிருநதருளிஞா. சித்தரும் அம்மலையிலே சிலகாலமிருநது மிதுனமாதத்தில திருவாகிரை நகூத்திரத்திலே அம்முருக்ககடவுளுடைய சநிதிக்குத் தென்பக்கத்திலவிளங்கும் சிவலிங்கமயமாயினா. †

சிவஞானதேசிகா அநுகண்டு அறபுதமுடையராய பலவாறுதுதித்தது, முருக்ககடவுளுக்கும் சிவலிங்கப்பெருமானுக்கும் நித்திய உறமித்திகங்களைக் காலநதோற்றம் வழுவாமலாடத்திக்கொண்டு மயூராசலத்திலும் பொம்மபுரத்திலும் சிலகாலமிருநதனா. பின்பு காஞ்சிபுரத்தையடைநது, ஏகாம்பரநாதராததரிசித்தது, அன்பாகடகு அருளபாலித்து இருக்கும்பொழுது, விஷ்ணுநீண்டியிறநத ஒருவனை அன்பாவணடுகோளினபடி உயிர்ப்பித்து, அவவிடத்திலே எக்காலமும் விஷ்வாதனையிலலாதிருக்கவும் அநுககிரகித்தனா. அதுகேட்டு அநாட்டையானும் நபாபு வென்பவன, தன்மனைவிகு நேரிட்டிருக்கும் கொடிய சூலைநோயைத் தணிப்பித்துக்கொள்ளும் உததேசமுடையவனாய்ச் சநிதியையடைந்து வணங்கி விண்ணப்பஞ்செய்துகொள்ள; அவனை நோக்கி, “ஏகாம்பரநாதா சநிதிமுதலியவற்றில் உனனாற

---

* பிரமபுரம் எனபது பொம்மபுரமெனருகி பொம்மையபானையமென மருவிறறு.

† இச்சரித்திரவிரிவை மயூராசலபுராணத்துடகாண்க.

குறைக்கப்பட்ட நித்தியஸந்நித்திகங்களை முனபோல நடத்துவையாயின இந்நோயநீங்கும்” என்று கட்டளையிட்டு, விபூதியால் அந்நோயைத் தணித்து, ஆஸ்யங்கட்கு முன்னையினும்திகமாக நிபந்தனையை நடத்துவித்து, அங்கே அவனால் விளைநிலமுதலியவைவீடுத்து கட்டுவீக்கப்பட்ட திருமடத்தில், அடியார்களால் மச்சுரபூசமுதலியவற்றை நடத்திக்கொண்டு எழுந்தருளியிருந்தனா.

சிலநாடசென்றபின் அங்ககன்று, வழியிலுள்ள தலங்களைத் தரிசித்துக்கொண்டு *செய்யூராயடைந்து, அங்கே வேளாளரிமசிலா பரிசோதனையினிமித்தம் ஓடித்துக்குடத்தில் நிறைத்து மறைத்துக்கொண்டுவந்த வெணமணலைச்சுருக்கரையாடிக், யாவருக்கும்ளித்து, அவர்களால் நிலமுதலியவைவீடுத்து கட்டுவீக்கப்பட்ட திருமடத்தில் வந்திருந்து, பின்பு தக்ஷிணயாதிகாரையவீருமபி, சிதம்பரத்தையடைந்து, ஸ்ரீநீலேசபெருமானைக் காலந்தோறும் தரிசித்துக்கொண்டு சிலதினம் வசித்துவீங்கி, இடையிலுள்ளதலங்களையும் தரிசித்து, மதுரையையடைந்து, சுவாமிதரிசனஞ்செய்துகொண்டு தங்கியிருந்தனா. அக்காலையில், தையலவேலைசெய்யவனொருவன் புதல்வற்பேற்றைவீருமபி அதுகாரணமாக மீனாட்சியம்மையினசந்நிதியிற் கட்டுதற்கு அப்பத்துநான்குதிருவிளையாடல்களையும் நெடுங்காலமாக தையலாற்சித்திரித்த ஒரு அரியபடத்தை அந்த அம்பினகயினகட்டளைப்படியே, சிவஞானதேசிகா சந்நிதியிலவைத்து, மனைவியுடன்வணங்கி விண்ணப்பஞ்செய்துகொள்ள, உடனே

---

*செய்யூரொன்பது செய்யூரொன வழங்குகின்றது.

அச்சித்திரபடாததைநோக்கி திருவுளமகிழ்ந்து, அவ்விருவருக்கும் மூப்பையகற்றி, இளமையைத்தந்து, புத்திரபஃபறையுமளித்தது, அததலத்தினீங்கி, மறையதலங்களை யுந்தரிசித்து விருந்தாசலததையுடனது, சுவாமிதரிசனஞ் செய்துகொண்டு சிலநாளவாசஞ்செய்து, பொமமபுரியைச்சேர்ந்து, தெயவீகசித்தியோடு விளங்கியிருந்தார்.

இங்ஙனம் விளங்குநாட்களில், ஐவகருணையால், அநெருக்கு விபூதியளித்தது கூன குருடு முடமுதலிய அங்கவீனங்களும, குடாநோய வெப்புநோய காசமுதலிய கொடியவியாதிகளையும், மாரத்திரிகாக்களால் நீங்காதுவருத்தினின்றவிய பேயமுதலியவறறையும் நீக்கியருளிநா ஐவறறை அடுத்த கூனிமேட்டிலிருந்த ஓர் மாரத்திரிகன்கண்டு, பொருமைகொண்டு செஞ்சியையடைந்து, திரியம்பகமகாராஜாவைக்கண்டு, “ஐயா ! தங்களுளாகையிலமைந்த பொமமபுரத்திலிருக்கும் சிவஞானதேசிகொன்பவா மிகவும் சித்துடையவாபோல நடித்து சனங்களைவஞ்சிக்கின்றனா ஆகையால் அவரைப் பரீக்ஷித்து நமது நாட்டைவிட்டகற்றுவதே தகுதி” என்றனன். அதுகேட்ட அரசர் உடனே இளமைதொடுத்தது நரைமுதிராதகூந்தலையுடைய தனபெண்ணையும் அழைத்துக்கொண்டுவந்து சிவஞானதேசிகரையடைந்து, தன்குருத்தை அச்சத்தோடு விண்ணப்பஞ்செய்துகொள்ள, அப்பொழுதே திருநீற்றினால் அநநரையைமாற்றுவீத்தருளிநா அதுகண்டமாரத்திரிகன் இவரை ஓர்வகையாகமருட்டி ஊரைவிட்டகற்றவேண்டுமென்னும் உத்தேசங்கொண்டு, அரசனாரோக்கி, “எங்களிருவருள் கடலினுள்ளேமூழ்கிக் கரையேற்பவ

ர்களே சித்தியிலவல்லவாகள்.’ என்று வீண்வாதஞ்செய்ய, அரசா ஞானதேசிகரதும்பிபெற்று, அவர்களோடு தோணியேறிச்சென்று, அவவிருவரும் சுடவினுள்ளே மூழ்கியவுடன் கரையையடைந்து, அதற்குமுன்னமே அங்குவந்துவீற்றிருக்கும் ஞானதேசிகரைக்கண்டு, அதிசயித்துவணங்கி, அமமாதிரிகள ஒருமீனாஸ்விமூங்குப்பட்டதை அவவாசிரியராக்ளையிற்று, மனமவருநதி, “ஐயனே! தேவரீருக்கு அபராதியாகிய அமமாதிரிகளை மீனவாயினின்றும் வரவழைத்தருளலவேண்டும்.” எனப் பிரார்த்தித்ததா. அவவரசாவேண்டு கோரினபடியே அவனையுயிர்ப்பித்து, நலநிறிவுபோதித்து, அடிமையாக்கிக்கொண்டருளினார்.

அப்பொழுது, அரசா மனமகிழ்ந்து பொம்மபுரத்திலே ஒரு பெரியதிருமடங்கட்டுவித்து, அதிலே எவர்கள் எப்பொருளைவிருமபினும் அதற்குவேண்டும் சிலகிராமங்களைச் சாவமானியமாகச் சிலாசாசனமெழுதி நியமித்துவிட்டு, யானைமுதலியபறபலவிருதுகளையுங் காணிக்கையாக்கக்கொண்டு, ஞானதேசிகாசநிதியையடைந்து, “எம்பெருமானே, இவற்றை அங்கீகரித்து அடியேங்களைச் சந்திப்பரம்பரையாக ஆட்கொண்டருளவதும் லலாமல் இப்பொழுது அடியேனுக்கு மிகுதியும் சத்தருக்களாயுள்ளவர்களை வெல்லும் ஆற்றலையும் தந்தளித்தலவேண்டும்.” என வணங்கிப் பிரார்த்திக்க; தேசிகா அவவாறேவென்று அரசாநுமபடி ஆசீர்வதித்துத் திருநீறளித்து * அணுககத்தொண்டராகக்கொண்டு, அவரால் சில திவ்வியதலங்களில் அடியவர்கள் ஆராதனையின

பொருடடுத திருமடங்கடடுவித்து, மபூரசலத்திலும் பொ
மமபுரத்திலும் முருககடவுளுக்கும் சிவபெருமானுக்கும்
அடியவாபூசைமுதலியவற்றிற்கும் வேண்டும் நிபந்தனைகளை
யேற்படுத்தியருளினார். அன்றியும், நடுநாட்டிலே சிலபாகத்
தையாணடுகொண்டிருந்த சிதம்பரபூபதியென்பவர், தமதர
சரிமையை வேற்றரசன கவாநதுகொண்டமையால், ஓர்வ
கைவெறுப்புத்தோஷம், இனிபிசசையெடுத்ததுண்டு பெரியோ
ர பணியியற்றியுயத்தலே தகுதியெனத்ததுணிந்து, பொமமபுர
த்தையடைந்து, இயனற்பணிகளை இயற்றிக்கொண்டிருக்க,
ஒருதினம் தேசிகா திருவருள்கூர்ந்து, அவாபகத்திலிரு
ந்த சிலசேனைகளைக்கொண்டே படைவனைவென்று அர
சானுமபடியாசீர்வதித்துத் திருநீற்றித்து, இவரையும் அடி
மையாக்ககொண்டு, தாம் தமமையடைந்த மாணுக்கர்களு
க்கு ஞானோபதேசமபுரிந்துகொண்டு சிவயோகசமாதியில்
வீற்றிருந்தருளினார். இதுநிறக.

காஞ்சீபுரத்திலே, ஏற்குறைய இருநூற்றெண்பதுவ
ருடங்களுக்குமுன் தொண்டைமண்டலவேளாளர்க்குத் தீ
க்ஷாகுருவாக்க குமாரசுவாமிய்தேசிகா எனபவர் ஒருவரிருந
தார். அவர், திருக்காரத்திகைத்தரிசனத்திற்காகத் திருவண
ணுமலையாத்திரைக்குப்புறப்பட்டு, ஒருநாள வழியில், ஒரு
நந்தனவனத்திறறங்கிச சிவபூசைமுடித்து, அன்றுசாயங்
காலமே தாங்குறித்த அததலத்தைப்படைந்து, அவருள்ள
ஈசானியதீர்த்தத்திலே அநுட்டானஞ்செய்துகொண்டு, பூ
சைப * பேடகம் எங்கே? என்று பரிசனாகளித்தது வினாவ,

* பேட்டகம் எனபதும் வழக்கம்.

அவர்கள், பஃலிலேதங்கியிருந்த இடத்திலைவத்து மநந
 துவந்ததாக அச்சத்தோடு விண்ணப்பஞ்செய்தனர். அதுகே
 ட்டு, மிக மனக்கலக்கமுற்று, அப்பரிசனாகளை பகற்றங்கியி
 ருந்த நந்தன வனமவனாயும் பரிசோதித்துவருமபடி அனுப
 பிவிட்டுத் தாம் ஒரிடத்திற்போய, நமமுடைய ஆனமாதத்
 மாகிய உடையவரை விட்டுப்பிரியும்படி நேரிட்டதே! என
 னும் வருத்தத்தால் அன்றிரவுமுழுதும் நித்தினாயினற்ச சி
 வத்தியானஞ்செய்துகொண்டிருந்தனர். அத்தருணத்தில்,
 அவரது சிவபுண்ணியமுதிர்ச்சியினாலே திருவண்ணாமலையில்
 எழுந்தருளியிருக்கும் சிவபெருமான, ஓர் சங்கமத்திருவுரு
 வங்கொண்டு, அவரிடத்திற்கெழுந்தருளி, தமமெதிர்வந்து
 தமக்குநிகழ்ந்த ஆபத்தைத்தெரிவித்து அன்பொடுவணங்கி
 நின்ற அவரையே கிருபாநோக்கஞ்செய்து, “நீர் அங்கமவே
 ற இலங்கமவ்வுருக இருந்தமையால் இவ்வாறு பிரியும்படி
 நேரிட்டது இலங்காங்க சம்பந்தியாயிருந்தால் இவ்வண்ண
 ம நேரிடுதலியலாது உமது பூசைப்பேடகம் நாளை யுதயத்
 தில் வந்துசேரும் நீர் இதுமுதல் இலங்கதாரணஞ்செய்து
 கொள்ளும்” என்று அங்கங்கிரங்கிக், அவர், இச்செய்கை
 தமதுசீடா பந்துக்கள் முதலானவர்களுக்கு விரோதமாக
 இருக்கும் எனபதை விண்ணப்பித்து நின்றனர். அதுகேட்ட
 சிவபெருமான, “அந்தச் சீடாமுதலியோராரை பெறப்படும்
 பயன் சிறிதுமில்லை நமது கட்டளைப்படி நீர் சிவலங்கதா
 ரணஞ் செய்துகொண்டால் உமக்கு மூன்றுபுத்திரர்களும் ஒ
 ருபுத்திரியும் பிறப்பார்கள் அவர்களால் இம்மை மறுமை
 யினபங்களும் முத்தியுஞ்சித்திகளும், ஆதலால், இவ்வாலய

த்திற்குத் தெற்குவீதியிலுள்ள மடத்திலிருக்கும் குருதேவரிடத்திலே தாரணதீக்ஷையைச் செய்துகொள்ளும்.' என்று வற்புறுத்தி ஆளுநராபித்து, வீரசைவ சம்பாசாரநெறிகளையும் போதித்து, அவ்வாறே குருதேவருக்குங் கட்டளையிட்டு மறைநதருளினான்.

மதுராடகாலையில், சிவபெருமானது திருவாக்ஷிபடியே பூசைப்பேடகம் வரப்பெற்று, ஸ்ரீகுருதேவராலனுப்பப்பட்ட அடியார்களோடு மடாலயத்தையடைந்து, குருதேவரைத் தரிசித்து, அவராலே தாரணதீக்ஷையுடையபெற்று, திருக்கார்த்திகைத்திருவிழா நிறைவேறியபின் குருதேவரிடத்தில விடைபெற்றுக்கொண்டு, காஞ்சீபுரத்திற்குவந்து, தமது அதுட்டானப்படியே சீடர்களுக்குத் தாரணதீக்ஷையெதுகொண்டிருக்க, அக்காலத்திலே, அவருக்கு அண்ணாமலையார் அநுகமிருத்தபடியே மூன்றுபுத்திரர்களும் ஒருபுத்திரியும் அவதரித்தார்கள். தந்தையாராகிய குமாரசுவாமிதேவிகா, கனிகூரது அவர்களுக்கு, முறையே சிவப்பிரகாசம், வேலாயுதம், கருணைப்பிரகாசம், ஞானம் பிக்க என்று நாமகரணத்தரித்து, முதன்மூவரும் கலவியிறப்பின்று வருங்காலத்தில், சிவலிங்கவயிக்கியமாயினான்.

பின்பு முததவராகிய சிவப்பிரகாசசுவாமிகா, தமது சகோதராமுதலியவர்களோடு திருவண்ணாமலைக்குப்போய் குருதேவரைத் தரிசித்து, அங்கே வாசஞ்செய்துகொண்டு, தமது கலவிமுயற்சியிறன்றானது வாழும் நாள்களுள் ஒருநாள், அந்தச் சோணைசலத்தைப் பிரதக்ஷிணஞ்செய்து

க அ சிவப்பிரகாசசுவாமிகள்வரலாறு.

வரும்போதே, சோணசைலமாலையெனப்பெயரிய நூறு
செய்யுள்களால் அதனைத் தோத்திரமபண்ணினா பின்னும்
பேரிலக்கணங்களைப் பெரிதுநடற்கவிரும்பி, தமது சசோத
ராகளுடனே தக்ஷிணதேசத்திற்குப் பிரயாணமுற்று, வாலி
கண்டபுரத்திற்குத் தென்பாகத்திலுள்ள துறைமங்கலம்
என்னும் நகரத்தைச்சாராத ஒரு நகதனவனத்தில், சிவபூ
சைசெய்துகொண்டிருந்தனா. அக்காலத்தில், அக்கிராமாதி
பதியாயும் சிவலிங்கதாரியாயும் குருலிங்கசங்கமபத்தியிற்
சிற்பபுறவராயும் விளங்கிய அண்ணாமலைஓட்டியாரொன்ப
வா, சிவப்பிரகாசசுவாமிகளவரவைக் கேளவியுற்று, அங்க
டைநது தரிசித்தமாதிரத்தில், அவரிடத்தே அநுக்கிரகம்
பெறவிரும்பி அடிமைபூண்டு, “சுவாமீ, தேவரீர் இவ்விடத்
தில் வாசஞ்செய்தருளவேண்டும்.” என்று பிரார்த்தித்து,
அவரை உடன்படுத்தி, தங்கள் குருவாங்கிப் சென்னவசவை
யாமடத்திற்கு மேற்றிசையில் ஒருதிருமடங்கட்டி, அதில்
சுவாமிகளை எழுந்தருளுவித்து, * அகோராத்நிரம் பிரிவி
ன்றி அணுகுகத்தொண்டராயமாந்திருக்க; சிவப்பிரகாச
சுவாமிகள், அவருக்குச் சனமாக்கங்களைப் போதித்துக்
கொண்டு, இரண்டு வருஷமவரையில் அங்கே எழுந்தருளியி
ருந்தாா.

அதன்பின் பு தாங்கொண்டகருத்தை நிறைவேற்றவிரும்
பி, தக்ஷிணதேசத்திற்குச் செல்லவேண்டுமென்பதை அவரு
க்கறிவுறுத்தித் திருநெல்வேலியையடைந்து, தாயிரபாணி
நதிதீரத்திலிருக்கின்ற சிநதுபூரதுறையில் தருமபுரவாதீன

* அகோராத்நிரம் - பகலிரவு.

தது வெள்ளியமபலவாணசுவாமிகள் இலககணவிலககியங்
களில் அத்வலலவாகளாய இருக்கின்றார்கள எனபதைக்
களவியுற்று, அவவிடத்திறசென்று சுவாமிகளைக்கண்டு,
தாம இலககணங்கதகவேண்டி வந்தமையைத் தெரிவித்துக்
கொண்டனா அசசுவாமிகள், சுவாமிகளுடைய இலககியப்
பயிற்சியை அறிதற்பொருட்டு, “கு, எனபதை முதற்கொ
ண்டு ஊருடையான, எனபதை இடைப்பெயது கு, எனப
தையே ஈற்றினுங்கொண்டு முடியும்படி ஒருவெண்பாப்
பாடுக.” என்று கூற, சுவாமிகள்,

“குடக்கோடு வானெயிறு கொண்டாறகுக் கேழன
முடக்கோடு முன்னமணி வாறகு—வடக்கோடு
தேருடையான நெவவுக்குத் தில்லைதோன மேற்கொள்ள
ஹுருடையா நென்னு முலகு.”

என்னும் வெண்பாவைத் திருவாய்மலரந்தருளினா. மேலை
வெண்பாவினுள் வடக்கோடுதேருடையான என்று அமை
ததமையை அசசுவாமிகள் வியந்துபாராட்டி, சுவாமிகளைத்
தழுவித் தமமருகிருத்தி, சுவாமிகள் சகோதரர்களாகிய
வேலையசுவாமிகள் கருணைப்பிரகாசசுவாமிகள் என்னும்
இருவருக்கும் ஒருபக்கத்துள் பஞ்சலக்ஷணங்களையும் பாட
ஞ்சொல்லிமுடித்தாரா. அதுகண்ட சிவப்பிரகாசசுவாமிகள்
பேருவகையுற்று, அண்ணாமலைவாட்டியாரொன்பவா தங்க
ளுக்கு வழிசெல்லவிறகுபகரித்த முநநூறுபொன்னையும் கு
ருதக்ஷணையாகவைத்து உபசரிக்க, அசசுவாமிகள், “இது
நமக்குவேண்டுவதில்லை. நமமைத்தாழித்தலையே இயல்பா
க்கக்கொண்டு திருச்செந்தூரிலவசிகளும் தமிழ்ப்புலவரொரு

வதைத் தங்கள்முன்னிலையில் வெற்றிகொண்டு அவாவந்து நமமைவணங்கும்படி செய்துகோடலே குருதக்ஷணையாகும்.” என்று மறுத்தருளினார்.

அவாகருத்தறிந்த சுவாமிகள் அதற்குடனபட்டு, அவாமாணக்கரோடும் திருச்செந்தூருக்குப்போய், முருக்ககடவுளைத் தரிசனஞ்செய்து பிரதக்ஷிணமவரும்போது, அச்சுவாமிகளாற் சட்டப்பட்ட தமிழ்ப்புலவா, எதிர்ப்பட்டுச் சிவப்பிரகாசசுவாமிகளை யாவொன்று அவருடனவந்த மாணக்கரிடத்திறுநேவ்வினாவி, மேற்படிசுவாமிகளிடத்திற பாடங்கேட்டசுவாமிகள் எனபதை அறிந்துகொண்டு, அவர்களைத் தமது வழக்கப்படியே தூஷிக்கத்தலைப்பட்டார். அப்பொழுது சுவாமிகளுக்கும் புலவருக்கும் கலகநேரிட, புலவா, சுவாமிகளை நூதனவகையாற்பாடி வெற்றிபெறுவோமெனத் துணிந்து, “நாமிருவரும் நிரோட்டகயமகம் பாடுவோம் முன்னாப் பாடிமுடித்தவருக்கு அஃதியலாதா அடிமையாவோம்” என்று வாககுத்தத்தஞ்செய்தார். சுவாமிகள், தங்கருத்து நிறைவேறுதற்கு வாயில் இதுவே எனதுகருதி அதற்குச்சந்தருளி, அவரோடுபாடத்தொடங்கி உடனே, அததலத்து முருக்ககடவுண்மீது நிரோட்டகயமக வந்தாதித்தொடையாக முப்பதுகட்டளைக்கலித்துறைபாடி முடித்த தருளினார். அதுகண்டபுலவா, தாம் ஒருசெய்யுளேனுமப் பாடிமுடியாமைசெய்யுணர்ந்து, சுவாமிகளுடைய திருவடிகளை வணங்கி, “அடிமையாயினேன்” என்று விண்ணப்பஞ்செய்ய, சுவாமிகள், தமத்தடிமையாயமைந்த அப்புலவரை ஆதினத்திற்கழைத்துவந்து அச்சுவாமிகளுக்கு அடிமையாகக்கி

விட்டா. அச்சுவாமிகள் திருவுளமசிழநது, சிவப்பிரகாச சுவாமிகளோப்பராதது, “தாங்கள் பாடியசெய்யுளில் சிவ பெருமானுகுரியதலம் சிதம்பரமேயெனச்சுடடிக குறிப்பாலவிளக்கினமையால் அததலத்திலே சிலகாலம் வாசஞ் செய்தருளுக” என்று விடைகொடுத்தனுப்பியருளினார்

சுவாமிகள் அவ்விடத்தினின்றும் நீங்கி, சிவஸ்தலங்க டோறுஞ்சென்று சுவாமிதரிசனஞ்செய்து, துறைமங்கலத் தைச்சாரநது, முனபோலவே அண்ணமலைபாடியா ரொன பவருக்குத் திருவருளபாலிதது, அவரது வேண்டுகோளின் படி அவராளுகையிலமைந்த வாலிகண்டபுரத்தின் வடமே ற்பாகத்தினுள்ள திருவெங்கைமாநகரத்திலே, தம்பொருட் டி அவராறகட்டப்பட்ட திருமடத்தில வீற்றிருந்துகொண் டு, அததலத்திலுள்ள பழமலைநாதாயீது திருவெங்கைக்கோ வை, திருவெங்கைக்கலம்பகம், திருவெங்கையுலா, திரு வெங்கையலங்காரம் எனனும் நான்கு பிரபந்தங்களை இய றறியருளினார். அக்காலத்தில் ஒருநாள, அவலூப்பிடாரியா ரது உறச்சவஇரத்ததால், அடியார்க்குபயோகமாகத் திரும டத்தெதிரிலிருந்த முருங்கைமரம் அழிந்தனமகண்டு,

“திருநுதழி மிலக்கணவைந திணைக்கோவை விருத்த கிரிச செலவற கோதும், பெருந்தணைமை யுடையமயாம விடுமோலை வெங்கைநகாப பிடாரி காண்க, விருமபுவியி லொருமுருங்கைக கொம்பொடியா மறகாத்திங் கிருக்கு நீரம், முருங்கைதனை வேரோடுங் களைந்தனையென ருலுன க்கு முறைய தாமோ.”

எனனும் திருவிருத்தத்தை அருளியமாத்திரத்தே, அவ்விர

உஉ, சிவப்பிரகாசசுவாமிகளவரலாறு.

தம அழிந்தொழிய; தாம சிலகாலமங்கிருந்து, துறைமங்க
லதையடைந்தருளினார்.

அக்காலத்திலே, அண்ணாமலைபட்டியாரொன்பவா, சு
வாமிகளை “தேவரீர விவாகமசெய்துகொள்ளவேண்டும்.”
என்று பிரார்த்திக்க சுவாமிகள்,

“சேய்கொண்டா ருங்கமலச டெம்மலுட னேயரவய,
பாய்கொண்டா னுமபரவம பட்டசு சுரத்தானே, நோய
கொண்டா லுங்கொள்ளா நூழவய தளவிருந்து, பேய்கொ
ண்டா லுங்கொள்ளாம பெண்கொள்ள லாகாதே” எனவும்,

“கிடையிலே யிருந்துமனத துறவடைந்த பெரியோ
ரக ணியின ருளை, கிடையிலே தொடுத்தமுத்தி பெறு
மளவும் பெரியசுகங் கிடக்கருங் காம, வெடையிலே மதி
மயங்குந் சிறுவருக்கு மணம்பேசி விருமபித தாலி, கட
டையிலே தொடுத்தருநிக் கடையிலே கிடத்தாமடுங்க வ
லை தானே.” எனவும்,

விடையளித்தருளினார். சுவாமிகளகருத்துணர்ந்து, பின்பு
வேலையசுவாமிகளைப் பிரார்த்திக்க, அவா, சிவப்பிரகாசசு
வாமிகளுடைய கட்டளை எவ்வாறமோ என்னுங் கருத்தா
ல உடன்படல் மறுத்தலென்னும் இரண்டுமினறி மொள்ள
ராயினார். பின்னர யாத்திரையினிறும வந்த சருணைப்பிர
காசசுவாமிகளிடத்தில் தமது வேண்டுகோளை விண்ணப்ப
ஞ்செய்தமாத் திரத்தில, அவா, அதற்குத்தரமாக,

“நாணி யென்பதை நாரியென் றுரைத்திடு நகையால்
வேணு வானது வளைந்துபோய்ப் புகுந்தது வென்றது

காண லாவதோ ருருவமெயந நாரியைக கண்டாற
பூணு வாராமயல காணைய னொன்பதும் புதிதோ.”

என்னும் கவித்துறையைப்பரிமித தமதுகருத்தை உள்ளபடி
தெரிவித்தாரா.

சிவப்பிரகாசசுவாமிகள், தம்பினனோராகிய இருவாக
ருத்தையும் உணராது, அவர்களுக்கும் தாம் துறவறம்புண
டமையைத் தெரிவித்து மணம்புரிவித்து, அததருணத்திலே
யாவரும் பேருவகையுறுமபடி விரோதமாக,

“ஐயநின் சென்னிமிசை யுறைகின்ற மடமங்கை யாரொ
னன வுமை வினவவு,மன்னதொரு மடமங்கை யன்றுவெண
டிகாக்கொழித தழுகொழுகு தண்புன லெனத, துயயவொளி
பானனங் கரியவிழி காதுவாய தோயத்தி லுண்டோ வென
ச, சொல்லருங் கமலமலா காவீமலா கொடிவளநீ தூய
செவ் குமுத மெனனப, பொய்யென நினை துறற கொங்கை
யுங் கூந்தலும் புனலினிடை யுண்டோ வெனப, புறபுதரு
சைவலம் தெனவே மறுத்துப் புகன்றிடுதி நங்கா யெனத,
தையலவ ளேனெனன நானொடு வணங்கியென றன்பிழை
பொறுத்தி டென்றே,சங்கர னுரைத்திடத் திருவுள மகிழந
தசிவ சங்கரி யுமைக காக்கவே.” எனவும்,

“அரனவ னிடத்திலே யைங்குள வந் துதா னையவென
செவியை மிகவு, மறுமுகன கிள்ளினு னென்றே சிணுங்கிட
வு மத்தனவே லவனை நோக்கி, விரைவுடன் வினவவே யண
னெனன சென்னியில் விளங்குகண ணெண்ணின் னென,
வெம்பிடும பிள்ளையைப் பார்த்துநீ யப்படி விகடமேன செ
யதா யென, மருவுமென கைநீள முழமளந தானென்ன

உச சிவப்பிரகாசசுவாமிகள் வரலாறு.

மயிலை என்கைத்து நிற்க, மலையளைய னுதவவரு முமையவ னோ நோக்கிநின் மைநதரைப் பாரா யென்க, கருதரிய கடலா டையுலகுபல வண்டங் கருப்ப ராப் பெற்ற கனனி, கணப தியை யருகழைத் தகமகிழவு கொண்டனள களிப்புட னு மைக காக்கவே ” எனவும்,

“அம்பிகை யரவ்றனனை நோக்கியுன னுபரண மரவ மென வுமையை நோக்கி, யரியரவ ியனத்தை யரவுருவ மானத்தை யறியாயகொல சிறிது மெனன, நமபிமனை தொ றுயிரந துணுமாண்டி நீயெனனீ நானறாத னறிவே னென, நவையுறம பொயபுகன நீரோனப் பாரத நடந்ததே கரியா மென, வெம்பியொரு வனபிரம பாலடித் தானென விளங் கிழை யொருத்தி தாமபால, வீசினது சொல்லெனன வெண னு யிரமபெண்கண மிகுகறபை நீக்கினை யெனப், பம்புகற பினிலோ ரிரட்டிப்பு நீக்கினது பதறும் னீகே னெனப், பர மருட னிவவாறு விளையாடு பச்சைப் பசங்கொடி யுமைக காக்கவே ” எனவும்,

“அச்சுத னளிப்பனில முமதுநே யனவித்தை யருளுவ ன பலபத்திர, னலமுதவு வனசமன பகடவ னநதமக கான தோ றொருது முண்டே, முச்சிர வயிற்படையினைக் கொழுவ தாக்ருவோ மொயம்புட னிழுத் திறுக்க, முந்திய வடக்கயிற றுடனமற்று நமதனபா முனபேர யிரந்து கொளவோ, மி ச்சையுடை நமதினைய தனையனா கியகந்த னினிமையொடு மாடு மேயப்ப, னினியுழுது பயிரிடுத னன்றுநன றிதைவிட டிரந்தணப் தீன மெனவே, கச்சமுலை மாதுமை யுரைத்திடு ம புத்தியைக கைக்கொண டுளத்தி லிதுநற, காரிய மென்க

கருதி மெத்தக களித்திடுங் கண்ணுத லுமைக காககவே.”
எனவும்,

“கவுரிகம ஸாயர னிரீந்தசோ றுணவெனக கமலைமண
கண்டே னெனக, காணையொள நேயரற கெனமாடு மேயத
ததைக கடடிடைய னாரோ வெனச, சிவனொருவா தூதென
ன வத்தா னு செனறகதை செப்பிலொரு பாரத மெனச, சே
ரோடு திருடினா னரீனெனக கட்டுண்ட செயதிநா மறிவோ
மென, வவையினட மாடினா னரனெனன வவவாட லரவம
றியாதோ வென, வாலமதை யுண்டன னரனெனன மண்ண
ண்ட வதீனையறி யோமோ வென, விவரமொடு மலைமகளு ம
லாமகளு மிவவாறு வினையாடு மிவாக டுணையா, மேவிவரு
புதரமித திரகளத திரருடன மேனமேலு மிக வாழியே”
எனவும், சிலசெய்யுள்களால் ஆசீர்வதித்தருளினா

பின்பு தமமிடத்தனபுபூண்ட அண்ணாமலைவொட்டியா
ரோடு சிதம்பரத்திறகு எழுந்தருளி. அங்கே ஒரு திருமட
ங்கட்டுவித்தது அதில லீறறிருநது, சுவாமிதரிசனஞ் செயது
கொண்டு, சிவப்பிரகாசவிகாசம், தருக்கபரிபாஷை, சதம
ணிமாலை, நாலவாநானமணிமாலை எனனும் பிரபந்தங்களை
ச செயதருளி, அததலத்தை அருமையாகநீங்கி, பிறதலங்
களையும் வணங்கி, திருக்காட்டுப்பள்ளியையடைநது, சுவா
மிதரிசனஞ்செய்துகொண்டு தங்கியிருந்தனா. அங்கிருக்கும்
போது, கலவியறிவிறகிறநத ஒருபெண் வீதியினிடத்தே உப
புவிற்றலைதலைக்கண்டு, இரக்கமுற்றது திருநோக்கதீக்கை
செய்து, அவளது நலலுழையும் பரிபக்குவத்தையும் உண

உசு சிவப்பிரகாசசுவாமிகள்வரலாறு.

ராத், அவளுடைய புலமையைப் பிறாகுப்புலப்படுத்தத் திருவுளங்கொண்டு,

“பிறைய வுளதோ வெளிதோ கொளுவேம
பிறையை முடிக்கணிந்த பெமமா - னுறையுந்
திருக்காட்டுப் பள்ளி திரிபாவாய நீயிங்
கிருக்காட்டுப் பள்ளி யெமக்கு”

என்னும் வெண்பாவைத் திருவாய்மலாட்தருளியமாத் திரத்தே, அப்பெண்,

“தென்னோங்கு தில்லைச் சிவப்பிரகா சப்பெருமான
பொன்னோங்கு சேவடியைப் போற்றினே-மன்னோன்
நிருக்கூட்ட மத்தனைக்குந் தெண்டனிடடோந் தீராக
கருக்கூட்டம் போக்கினோங் காண.”

என்னும் வெண்பாவைப் பாடிக்கொண்டு, தரிசனவேதியினைத் திரப்பட்ட இரும்புபோல மனமுருகி மிக்க விராவொடு விழுந்து நமஸ்கரித்தெழுந்து கூப்பியகரத்தினளாய்நிற்க, அப்பெண்ணிற்கு உண்மைஞானமுண்டாகும்படி கிருபாநோக்கஞ்செய்தருளினா.

அதன்பின் காஞ்சீபுரத்தைத் தரிசிக்கவிரும்பி அண்ணாமலைாட்டியாரோடும் பிரயாணப்பட்டு வரும்போது, வழியிலே சாந்தலிங்கசுவாமிகளைக்கண்டு கலந்தது, களிகூரத்தின் அவனாரோக்கித் தாங்கள் பேருொன்னுந் திவவியதலத்தினின்றும் எதையுத்தேசித்து எழுந்தருளியதென்று வினவ, அவா, சிவஞானபாலையதேசிகரைத் தரிசித்தல்வேண்டுமென்னும் பெருங்காதலால் வந்தேன. என்றுரைத்தருளினா. பின்னா, இருவரும் பேருவகையுற்றுப் பொம்மையபாளை

யததுகஞ்ச சமீபமாகிய புத்துப்பட்டு எனனும் நகரத்தைய
 ஸ்டந்தவுடன, சாந்தலிங்கசுவாமிகள சுவாமிகளை நோக்கி,
 “நாமிருவரும் சிவஞானபாலையதேசிகனாத தரிசிக்கவேண்
 டியிருப்பதால் அவாகண்மீது சிலதோத்திரங்களை பாடுக.”
 எனறு பிரார்த்திக்க, சுவாமிகள, “நாம நரஸ்துதி பண்ணு
 கிறதேயிலை” எனறு மறுத்துவிட்டு, சாந்தலிங்கசுவாமிக
 ளோடு அவயூரிவள்ள ஐயஞானகோயிலினபுறம்பில் அன்றிர
 வு துயில்கொண்டார். அப்பொழுது, முருகக்கடவுள் மயில்
 வாகனாருடராய எழுந்தருளி ஒருபாதத்திரத்தில விடுபுஷ்பங்
 களைவைத்து “இவற்றை மாலையாகத்தொடுத்தது நமக்கு
 உணியக்கடவாய” எனறு திருவாயமலாந்து மறைந்ததா
 கக கண்டுகண்டு, சாந்தலிங்கசுவாமிகளுக்குத் தெரிவிக்க,
 அவர், “சிவஞானபாலையதேசிகா முருகக்கடவுளிடத்துஅதி
 பத்திமைபூண்ட உள்ளத்தோடு விளங்கியிருத்தலால் அது
 பற்றியே அக்கடவுள் தங்களுக்குச் சொப்பனத்தில அத
 தேசிகர்மகிம்மையை இவ்வாறுகப் புலப்படுத்தினான்.” எனறு
 வலியுறுத்தினான் அததேசிகாமீது தாலாட்டு, நெஞ்சவிடுதூ
 து எனனும் பிரபந்தங்களைப்பாடி, சநிதானத்திலே அரங்
 கேற்றி, ஞானோபதேசம்பெற்று, அந்தஞானசாரியரது கட
 டளைப்படியே தமதுதங்கையாகிய ஞானம்பிகையைச் *சாந
 தலிங்கசுவாமிகளுக்கு விவாகஞ்செய்துகொடுத்துவிட்டு தம
 மை நெடுநாளாகப்பிரியாது அததியந்த அன்புடையராய உ
 டனொருடாந்தவந்த அண்ணாமலையொட்டியானாத் துறைமக

* சாந்தலிங்கசுவாமிகள பின்னர்த் துறவுபெற்றவர்.

உஅ சிவப்பிரகாசசுவாமிகள் வரலாறு.

கலத்துக்குப் போகும்படி ஆளுநாபித்து, ஞானசாரியனைத் தரிசித்துக்கொண்டு, அவ்விடத்திறுந் னே இருந்தார்

சிலகாலஞ்சென்றபின் ஞானசாரியரிடத்தே விடைபெற்றுக் காஞ்சிபுரத்தையடைந்து, சுவாமிதரிசனஞ்செய்து அங்கிருக்கும்பொழுது, நிஜஞ்ஞயோகியென்பவராக ன்ளடபாஷையிற் செய்ப்பட்டிருந்த விவேகசுந்தாமணியின் ஓர் பாகமாகிய வேதாந்தபரிச்சேதத்துக்கு வேதாந்தசூட்ாமணியென்பபெயர்தந்து அதனையும், இன்னொருவனுங் கணத்தலைவரால் அகத்தியமகாமுனிவருக்கு உபதேசிக்கப்பட்ட சித்தாந்தசிகாமணியையும், பிரபுதேவாசரித்திரமாகிய பிரபுவிங்கலையையும் தமிழிற்பாடியருளி, ஞானசாரியனைத் தரிசிக்கவேண்டுமென்னும் பேராசையால் அவாழ்து திருப்பள்ளியெழுச்சி, பிள்ளைத்தமிழ் என்னும் இரண்டுபிரபந்தங்களை யுஞ் செய்துகொண்டு, அங்ககன்று இடையிலுள்ள தலங்களைத் தரிசித்து, கூவமென்னுந்தலத்தையடைந்து, அங்குள்ள வேளாளாகளமுதலியோர் வேண்டுகோளின்படி புராணம்பாடி அரங்கேற்றி, ஞானசாரியனையடைந்து தரிசனஞ்செய்து, மேற்சொல்லிய பிரபந்தங்களைத் தையும் சந்நிதியிலரங்கேற்றி, உடனவசித்திருந்தனா அந்நாளிலே ஒருநாள, சாயங்கால அதுட்டானமுடித்துக்கொண்டு ஞானசாரியரிடத்துத் தாம் ஏகாந்தமாயிருந்து, ஷடுஸ்தல இலிங்காநுபவமுதலியவற்றை ஆராய்ந்துகொண்டு இன்புறும்பொழுது, எதிர்வருந்த சந்திரோதயத்தைக் கண்டு,

“கடனமுரசு மாப்பக்க கதிர்க்கயிறறு லேறி

யடைமதி வீணகழைநின் றுடக - கொடைமருவு

மெங்குள சிவஞான வேந்த லிறைத்தமணி
தங்கியவே தாரகைக டாம.”

என்னும் வெண்பாவை அஞ்ஞளிச்செய்தனா

பின்னா ஞானஞ்சாரியர நுகுகிரகித்தபடியே விருத்தகிரி
சையடைநது, பழமலைநாதராயும் பெரியநாயகியமமையா
ராயுந தரிசித்து வணங்கி, அவவீடத்திலே தம்பொருட்டு
ஒருதிருமடமமைதனு எதிர்கொண்டு வணங்கிநிறகும் சிதம்
பரபூபதியைச்சிறப்பித்து,

“வெங்கைப் பழமலை யாராயீது கோவை வியரதுரைக்கு
மெங்குட கினிய சிவஞான தேவ னிசைவுகொடு
திங்குட பவனி யிருகான முதுகுநறா சோமறுகின
மங்குற சிதம்பர பூபதி நல்கு மடமிதுவே”

என்னும் கட்டளைக்கவித்துறையைப் பாடியருளி, அத்நிரு
மடத்தடைநது வீற்றிருநது, பழமலையந்தாதி, பிஷாடனநவ
மணிமலை, கொச்சக்ககலிப்பா, பெரியநாயகியமமை நெடுங்
கழிநெடிலாகிரியவிருத்தம், பெரியநாயகியமமை கட்டளைக்
கவித்துறை என்னும் பிரபந்தங்களைத் திருவாயமலாந்தருளி
ஞா. ஒருநாள, மணிமுத்தாந்தியிலே ஸநானஞ்செய்துவரும்
பொழுது, அதனருகிருந்த மாஞ்சோலையின புறத்து வறிதே
வீழ்நதுகிடந்த மாங்கனியைக்கண்டு, இது சிவலிங்கப் பெரு
மானுக்கு நைவேத்தியத்திற்கு உபகரணமாகுமென்று கரு
தியெடுக்க, அதுகண்ட அச்சோலைக்காவலாளன், மகிமையந்
யாது மடிபிடித்திழுத்தது மனவருத்தஞ்செய்தன்ன சுவாமி
என, அவன் சிவாப்பாரதியாயிருத்தலின் அவனை தண்டித்துச்
சுத்தனாகத்த திருவுளங்கொண்டு,

“அடுத்துவருந தொண்டனுககா வந்தகனைத் தாளா
லடாதத்துவுஞ் சததியமே யானு—லெடுத்ததொரு
மாங்கனிககா வெனனை மடிபிடித்த மாபாவி
சாங்கனிககா தித்தனவரத் தான.”

என்னும் வெணபாவைப்பாடி. சூரியனுதயமானவுடன் உயி
ராத்மகருமபடிசெய்து, நற்கதியிலடைவித்தருளினார்.

இங்ஙனம் இருக்குநாளிலே, சிவஞானதேசிகா தமக்கு
ஐந்நூறுவயது பூத்தியாயினமையால், உலகின்கணிந்தத
லில் உவாப்புத்தோன்றி, அப்பொழுது சகலபற்றுக்களோ
யும் ஒழித்துவிளவரும் சிவப்பிரகாசசுவாமிகளுடைய சித்த
விரததியைத் தாமநிரதிருப்பதால், பரிபக்குவராகிய வே
றோ மாணவர்களுக்கு ஆசாரியாபிடுகளுசெய்து, ஞானோ
பதேசம் புரிந்து, அவரைத் தமக்குப்பதிலாக நியமித்து வி
ட்டு, வைகாசிமாதத்தில் பெளணிமைத் திதியோடுகூடிய
விசாகநக்ஷத்திரத்திலே, சிவயோகசமாதியிற்கூடி, சித்தி
யால் திருமேனியை விபூதிமயமாககியொடுக்கி, தாம இஷ
டலிங்கபரசிவத்திலே கலந்தருளினார். இதனையறிந்த சிவப்பி
ரகாசசுவாமிகள் மனங்கலங்கி, பொம்மபுரத்தையடைந்து,
ஆசிரியரொடுங்கிய குகையுடசென்று, அடியற்றமரம்போல
விழுந்து பலமுறை நமஸ்கரித்துத்துதித்து “கருணாநிதியே!
இக்கடையேனையும் விடைவிலேதிருவடியிறசோததருளாக”
என்றுபிரார்த்தித்து, தாமியற்றியகலம்பகத்தையுஞ் சந்நிதி
யிலரங்கேற்றி, அக்குகையுள்ளே ஞானாசாரியரை பாவஞரூப
மாகவழிபட்டுக்கொண்டு, மூன்றும்பட்டத்துசசுவாமிகளோ
டு தங்கியிருந்தனா. ஒருநாள் தனிமையாய்ச் சமுத்திரதீரத்

தையடைந்து அங்குள்ள நறுமணம்பரப்பிலே தாமெழுதிய நன்னெறிவெண்பாநாற்பதையும் எழுதிவருமபடி தம்பின னோராகிய கருணைப்பிரகாசசுவாமிகளுக்குக் கட்டளையிட்டு, ஞானஞ்சாரியரிடத்தே விடைபெற்றுக்கொண்டு திருப்பதிகம் பெற்ற திருத்தலங்கடோறும் யாததிரைபுரிந்து வந்தனா. அக்காலத்திலே, அகராதிசெய்த வீரமாமுனிவ ஞானபவா எதிர்ப்பட்டு யேசுமதமாகிய தங்கொள்கையை நாட்டுதற் பொருட்டுத் தருக்கஞ்செய்ய, உடனே, அகொள்கையை மறுத்து, யேசுமதநிராகரணமென்பபெயரிய ஓர்நூலை அருளிச்செய்து, ஒவ்வொருத்தலங்களையும் இவ்விரண்டுவுண பாககளாற் றேர்த்திரஞ்செய்துமுடித்து, நல்லாறழாயை டைந்து, ஞானஞ்சாரியரது திருமடத்தில் வீற்றிருந்தார்.

இவரிடத்து விடைபெற்றத்சென்ற கருணைப்பிரகாச சுவாமிகள், இஷ்டலிங்கவகவல் பாடிமுடித்து, சீகாளத்தி புராணத்தைப் பாடத்தொடங்கி சீகாளத்திசருக்கமவரையும் தமிழிலமொழிபெயர்த்தருளி, திருவெங்கைமாநகரத்தில, பதினெட்டாமவயதில, சிவலிங்கவைக்கிய மாயினார் அதனையறிந்தசிவப்பிரகாசசுவாமிகள், அவவிடத்தேசென்று,

“முன்னமொரு தமிழ்ப்புலவன றனையுண்டு கண்டசுவை முதிர்ச்சி யாலே, தன்னியலை முழுதுமுறைத் தமையாமுன னின்கைகவர்ந்து தடங்கு ளத்தி, மன்னவனுண்டானெனது மாதவத்தின வலிதீர மண்ணின மீதே, யென்னுடனவந் தவ தரித்த விளங்கருணைப் பிரகாச னென்னுங் கோவே.”

என்னும் விருத்தத்தைப்பாடிநிற்க; வேலையசுவாமிகள்,

௩௨ சிவப்பிரகாசசுவாமிகளவரலாறு.

“ஆண்டதஞ் ஸ்னையொவ்வாய வித்தையினிற் றமை யன்னு மதிக் றெனறே, பூண்டவுல கதன்னுள்ளோர புதல் வதுகேட டிருநதுமென்ன புதுஞ்ம தானே, காண்டகுகண் மணியேநல விளங்கருணைப் பிரகாசக காளாய நீதான, மாண்டனையென றறிந்திருநது முயிரதரித்தேன யானுமிகு வன னெஞ் சேனே”

என்னும விருத்தத்தைப்பாடித் துகடித்துக்கொண்டு, சுவாமி களைப் பிரியலாற்றாது வருந்தினிற் றனா. அவரை ஒருவாறு தேற்றி நிறுத்திவிட்டு, தாம் நல்லாற்றாநாயடைந்து, திரு மடத்திலிருந்துகொண்டு, சிவநாமமகிமையும், இஷ்டலிங்க பபெருமானமீது அபிஷேகமாலையும், நெடுங்கழிநெடிலும், குறுங்கழிநெடிலும், நிரஞ்சனமாலையும், கைத்தலமாலையும், சிகாளத்தி புராணத்தில் கண்ணப்பச்சருக்கமும், நக்கீரச சருக்கமும் செய்தருளி, சிவாநுபவச்செல்வராயச் சிலகாலம் வாழ்ந்திருந்து, முப்பத்திரண்டாமவயதில், கன்னிமதியில், பெளணிமைத்திதியில், இஷ்டலிங்க பரசிவத்திற் கலந்தரு ளினா

அப்பொழுது, வேலையசுவாமிகள்

“அலலிமலாப பண்ணவனு மாராயந் தறிகவிதை சொல்லு மிருவரிடூத தோன்றியபான-முலலை யருமபிற பொலியு மணிமுறுவ னல்லாய் கருமபிற கணுநிகாத் தேன காண்.”

என்னும் வெண்பாவைப்பாடி அளவிடப்படாத அருந்தயாககடலினமூழ்கி, ஒருவாறு தெளிந்து, சிவப்பிரகாசசுவாமி களதுசமாதிதரிசனஞ்செய்துகொண்டு, அவவிடத்தினிற் றும்

நீங்கி, நல்லூர்ப்புராணம், இஷ்டலிங்கக்கைததலமாலை, சும் பகோணசசாரங்கதேவாசநீத்திரமாகிய வீரசிங்காதனபுராணம், குகைநமச்சிவாயதேசிகாசநீத்திரமாகிய நமச்சிவாயலீலை, கிருஷ்ணசரித்திரமாகிய பாரிசாதலீலை, மயிலத்திரட்டைமணிமாலை, மயிலத்துலா எனனுமி பிரபந்தங்களைச்செய்தருளி, சீகாளத்திபுராணத்தையுமுடித்து, பெருமத்தூர் மடத்தில், எழுபத்திரண்டாமவயதில், சிவலிங்கவைகடிய மாயினார்.

முறறுபபெற்றது.

திருச்சிறறமபலம்.

சிவப்பிரகாசசுவாமிகள்திருவடிவாழ்க

உ

பிரசித்தபத்திரம்.

— 0 —

சிவப்பிரகாசசுவாமிகள் முதலிய மூவரும்ருளிய (சஉ) பிரபந்தங்களையும் வெளிப்படுத்த உத்தேசங்கொண்டு ஓவ்வொன்றாக அச்சிட்டுவருகின்றோம், ஆகையால், அச்சிடப்படாத பிரபந்தங்களில் ஏதேனும் கிடைக்கப்பெற்றுள்ளவாக இத்தருணத்தில் அனுப்புவார்களாயின் மிகுதியும் பேருதவியாகும்: இதுவிஷயத்தில் பொருளைவிரும்பினும் இயன்றவளவு உபகரித்துப் பெற்றுக்கொள்ளுவோம். அறிவீகருக.

இங்ஙனம்,

செனனபட்டணம் முத்தியாலுபேட்டை தம்புசெட்டியாரா

வீதியில் மேலண்டைவாடை 130 - வது நெம்பாவீதி

கா - ஞானசுந்தரஜியார்.

உ

சிவசுணமுகன ஹணை.

சிவப்பிரகாசசுவாமிகள்முதலிய

மூவருமருளிய பிரபந்தங்கள்.

இருபத்தெண்சீர்க்கழிநெடிடடியாகிரியவிருத்தம்.

தெருளசிவப்பிரகாசவடிகளருளிய நூல்களசோசோண
சைலமாலை, செந்திலநதாதிவெங்கைக்கோவைவெங்கைக்க
மபகமவெங்கையினுலா, செப்பரியவெங்கையினவகார
மேசிவப்பிரகாசநலவிகாசரு, சோதாககப்பரிபாஷைநாலவர்
நானமணிமாலை திரிபிஸசதமணிமாலையே,— யருளுறுஞ்சி
வஞானிநெஞ்சவிடுதூதுதாலாட்டுபிள்ளைத்தமிழ்கலம், பக
மொடுமபள்ளியினெழுச்சி கூவப்புராணம்பிரபுலங்கலை, ய
மையும்வேதாந்தகுடாமணிசித்தாந்தச்சிகாமணி நலபழமலை
யினந, தாதிபிக்ஷாடனநவமணிமாலையுடனறைகொச்சகக
விப்பா,— மருளதனைமாற்றுபெரியமமைக்கவித்துறைவளர்
நெடுவிருத்தமயேசு, மதநிராகரணநன்னெறியோடுசிவநாம
மகிமைதலவெண்பாமுறை, வதியிஷ்டலிங்கவபிஷேகமாலை
யுநெடுங்கழிநெடிலகுறுங்கழிநெடில், மாநிரஞ்சனமாலையை
த்தலமாலையாமறயவேலையர்நூல்கள,— வெருளிலகைத்த
லமாலையல்லுராப்புராணமலாவிநிராரிசாதலை, வீரங்காத
னப்புராணமயிலாசலவிரட்டைமணிமாலைபொடுலா, மிளிரா
கைநமச்சிவாயாலிலை கருணைப் பரகாசர்நூலிஷ்டலிங்க, விதி
யகவலகோளத்திப்புராணநதனைவிரித்தனரிமமூவருமரோ.

கணபதி துணை.

திருச்சிற்றம்பலம்.

சீகா ளத் தி பு ரா ண ம்.

கருணைப்பிரகாசசுவாமிகள்

அருளிச் செய்தது.

பாயிரம்.

காபடி. கலிவிருத்தம்.

தருமஞ் சந்திகழ் தாமரையோனபதவ

கருமஞ் சந்தி கடுப்பவர் வாழ்பதந்

அருமஞ் சந்திரந் ரோயதிருக காளத்தி

வருமஞ் சந்தி மழைமத யானையே.

(இதனபொருள்.) துருமம் சந்திரன் தோய் திருக்கா ளத்தி வரும்—சோலைகள் சந்திரமண்டலத்தை அளாவப் பெற்ற சீகாளத்தியின்கணெழுந்தருளிய,—மழை மதம் அஞ்சந்தி யானை—குளிர்ச்சிபொருந்திய மதத்தைப் பொழி கின்ற அஞ்சந்தியென்னுந் திருநாமத்தையுடைய யானை மு கககடவுள்,—அஞ்சம் திகழ் தாமரையோன பதம்—(தம்

* ஸ்ரீ காளாஸ்தி எனனும் வடமொழி சீகாளத்தியெனத் தற்பவமாயிற்று; இதனபொருள் சீகாளத்திச்சுருக்கத்திற

காண்க.

மை வழிபடுபவாகடகு) அன்னவாகனத்தில் விளங்கும் பிரமதேவா வீற்றிருக்கின்ற சீத்தியலோகபதவியையும்,—கருமஞ்சு கடுப்பவா வாழ் பதம்— கரியமேகததை நிறத்தாலொப்பவராகிய வீட்டுணுமூத்தி வீற்றிருக்கின்ற வைகுண்டபதவியையும்,—அநதி கடுப்பவா வாழ் பதம்—செவவானததை நிறத்தாலொப்பவராகிய உருத்திரமூர்த்தி வீற்றிருக்கின்ற கைலாயபதவியையும்,—தரும்—தந்தருளுவா என்றவாறு.

உத்தமாங்கம் யானைவடிவாதற் சிறப்புநோக்கி யானையென்றாராதலால் அதற்கியையத தருமென்றார். வழிபடுபவர்கடகு எனபது * அவாயநிலையான வந்தது. முப்பதவிகளாயுந் தருவொனவே, அக்கடவுள் திரிமூர்த்தி பரமொன்பதையும், எப்பொருள்களையும் இனிதருளப்பவ னொன்பதையும விளக்கியவாறாயிற்று. தமமை வழிபடுதல் முடிதற்குமுன்னரே விரைந்து அருளபுரிபவொன்பதுதோன்றப் பயனிலையை முற்படமுடித்தார். அனபர்க்குப் பிரசன்னரென்பாரதங்குமஞ்சந்தியெனனாது வரும்ஞ்சந்தியென்றார். கருமஞ்சு கடுப்பவாவாழ்பதம், அநதிகடுப்பவாவாழ்பதமெனத தனித்தனி கூட்டிமுடிக்க.

காளத்திராதர்.

அறுசீர்க்கழிநெடிஸடியாகிரியவிருத்தம்.

நீர்கொண்ட பொலம்பூங் கொன்றை நெடுஞ்சடை வனத்துடுத்த, சீர்கொண்ட புவித்தோற் சூஞ்சிச சென்றுபுக்

* அவாயநிலை - ஒருசொல் மற்றொருசொல்லை

அவாய்நிலை.

கொளிப்பத தாவு,மேர்கொண்ட வுழையி ளங்கன நிலங்கிய
திருக்க ரத்துக,காரகொண்ட பொழிதகா ளத்திக கடவுளை
மனத்துள வைப்பாம். (க)

ஞானபபூங்கோதையமமை.

பூமக ளிறைஞ்ச நெற்றிப புது*மணித் திலகந் தோயந
து, தாமரை நகுமு கீததோ தானபெறப பணிக ளங்க, மா
மதி புரையு மங்கேழ வயங்குகிர் மலாததாட குனறக்,கோ
மக ளருணஞா னபபூங் கோதையை வணக்கஞ செய்வாம்.

விநாயகககடவுள்.

தாயகுறங் கேறித் தந்தை சடையிடை மதினே துப்பே
ராக, காயசின வரவென றஞ்சிக கடுககையுட புகக்கை நீட
டிப,பாயபுனன முகந்து நினறு பழிச்சுநா வாயி லீனரோர்,
வாயநகை தழைப்ப வீச மழைமதக களிற்றைத் தாழ்வாம்.

சுபபிரமணியககடவுள்.

பனனிநு கமலக கையும் பறபல தொழிலவி னைப்பத
தனனமர் தாயமு லைப்பா றுனகவா னிருநதுண ணுங்கான
முன்னவ னகலந தாழ்ந்த மொயதலைத் தொடைபு ரட்டும்
பொன்னடியினைய சேயெம புநதியி லுலவு மனறே. (ச)

வளாசெழுங் குருதிச சூட்டு வாரணம வலனு யர்த்த
வொளிகெழு பரிதி வைவே லொருபெருங் கருணை மூர்த்தி
களிமகிழ் சிறந்து தானவாழ் கற்களி னொருகல் லென்றோ
வளியவென மனத்தி னுளஞ மகன்நில னிருக்கு மன்றோ.)

* மணி - நீலமணி.

வீரபத்திராககடவுள்

அருவகாக குலங்கள் பந்தி னாடபெயாந துருள வாராகும
விரிதிகாக கடலபு ரண்டு வியனில முழுதும் போரபக
குருமல ரண்ண லண்டங் குலங்கிடச சிறைய டிகுகொள
சரபமாய நரம டங்கு றனையடாத தவனைத் தாழ்வாம. (சு)

திருநந்திதேவா. கலிவிருத்தம்.

செம்பொரு ளாகமத திறந்தெரித்தரு
நம்பவ மறுத்தநன னந்தி வானவ
னுமபர்த மணிமுடி யுரிஞ்சக கன்றிய
வம்பவிழ மலரடி மனத்தி ருத்துவாம. (எ)

திருஞானசம்பந்தமூர்த்திராயனா

மேற்படி வேறு

மேவ ருமபர மானந்த வீட்டினுட
டாவி னனமணங் காணிய சாரந்தவா
யாவ ருமபுகு வித்தருள செந்தமிழ்ப்
பாவ லனமலாத் தாணமுதல் பற்றுவாம. (அ)

திருநாவுக்கரசுநாயனா.

வேற்று ருக்கொள் விதியறி யாவரன
கீற்று வெண்பிறைக் கேழ்கிளா செஞ்சடை
*யாற்று னுச்சுமையேற்று மருந்தமிழ்
யாற்ற ருந்தவத் தோனை வழுத்துபாம. (க)

சுந்தரமூர்த்திநாயனார்.

மாத ரிர்கண மழுவலத தேந்திய
வாதி பைத்திரு மா லுமறிகலாப
பாத முற்றுஞ் சிவநதிடப பண்டொர்நா
தே விட்ட புலவற றெழுவமால். (க௦)

மாணிக்கவாசகசுவாமிகள்.

வஞ்சி நுண்ணிடை மாலவரை மங்கைபூண்
டுஞ்ச வெமமுலைத் தொயயி லெழு துகைக
கஞ்ச நோவக் கடவு ளெழு துமச
செஞ்ச வைத்தயி ழோனடி சோகுவாம். (க௧)

காரைக்காலமமையார்.

தோற்ற மிலபரஞ் சோதிதன வாயதிறந்
தாற்ற வனபுட னமமையே யென்னுமோ
பேறறை முனபெறப பேயுரு வெயதிய
சாற்ற ருமபுகழ்த தாயை வணங்குவாம். (க௨)

சேரமான்பெருமானாயனார், காடவாகோனாயனார்.

அறசோககழிநெடிஸடியாசிரியவிருத்தம்.

வெள்ளியங் குன்றத் துசசி வீற்றிருந் தருள்வோன கேட்
பத், தெள்ளமு தனைய தீஞ்சொற் திருவுலாச் செய்யுள் செ
ய்தோன, றள்ளுடம பிழித்து முன்னோன் றலநதொழம்
புனைவெண பாட்டு, வள்ளலென் நிவர்கள் செம்பொன மல
ரடி வணக்கஞ் செய்வாம். (க௩)

தமிழ்ததெய்வம்.

மறைமுதற் கிளந்த வாயான மதிமுகிழ் முடிதத வே
ணி, * யிறைவாதம் பெயரை நாட்டி யிலககணஞ் செயயப
பெற்றே, யறைகடல வரைப்பிற பாடையனை ததுமவென
றூரி யத்தோ, நிறுதரு தமிழ்ததெய வததை யுண்ணினை
தேத்தல் செயவாம். (கச)

பொயயடிமையிலலாபபுலவா.

தடவரை முனிவ னீன்ற தமிழககொழுங் குழவி தன
னைப், படர்வெயி லுமிழுஞ் சங்கப பலகையந் தொடடி லே

* இறைவா தம்பெயரைநாட்டிச்செயத இலககணமென
றது - மனுகாச சோமசுந்தரக்கடவுள் இறையனாராய எழு
ந்தருளியிருநது பாண்டியனபொருட்டு அருளிச்செய்த “அன
பினைந்தினை” எனபதுமுதலிய அறுபதுகுத்திரததையுட
ய பொருளிலக்கண நூலை. இது இறையனாரகப்பொருளெ
னவும் களவியலெனவும் பெயாபெறும். இதற்குக் கடைச
சங்கப்புலவர்கள் தாங்கள் தாங்கள் உரைத்தவுடையே நல்ல
தென்று மாறுபட்டுச் சோமசுந்தரக்கடவுளை உண்மையுண
ர்த்தும்பொருட்டுப் பிரார்த்திக்க, அக்கடவுளருளியபடியே,
முருகக்கடவுள்வதாரமாய அவ்வூரில் வைசியகுலத்ததுதிதது
ஐந்துபிராயத்தையுடைய ஊமைப்பிள்ளையாயிருநத உருந
திரசனமர், சங்கப்பலகையிலிருநது, பதந்தோறும் கண்ணீர்
பொழிந்து புளகமுற்று விளக்கியருளினைமையால், மககீர
தேவருளையே மெய்யுரை என யாவரும் பேருவகையுற்று
க்கூகக்கொண்டனர்.

தறி, நடைவர வளர்த்து ஞால நனநதலை மறுகில விட்ட, ம
டனறு புலமை யோரை மனத்தியா நினைத்து மனறே. (கரு)

குருதேவா.

புனிற்றிளந திங்கள வேயந்த புரிவளர் சடையு நெறநி
க், கனறறிரு விழிபு மானுங் கரந துவந் தெனனைப பாச, ம
னாதையு மறுத்தாட கொண்ட வருடகுரு தேவ நென்னு
ந, தனிப்பெருங் கருணை வளள நன்னடி மனத்தூள் னவப
பாம. (கசு)

சிவப்பிரகாசசுவாமிகள்.

புனையெழில் வடிவி னுளோர பொதுமகட கண்ட மை
நதா, மனமெனப் புலவா நெஞ்ச மருளுமின நமிழ்ப்பா
மாலை, சினவிடை யவறகே சாததுஞ் சிவப்பிரகாசனென்னு,
முனைவனெம் மடிகள்பாத முளரிகள சென்னிசேர்ப்பாம. (.)

எவனொரு நொடியி லெண்ணு திசைத்தேதார் செய
யுண் மறறைக, கவிகளபன னுணி னைநத காப்பியங் கடகு
மேலா, மெவ * னிறை முதனா மததோ டியதரும் விளக்
கப் பேரோ, னவனொடு பிறப்பெ மககீண டளிததபால வா
ழக மனனோ. (கஅ)

* இறைமுதனமத்தோடியைதரும்விளக்கப்பேரோன-
சிவப்பிரகாசமென்னும திருநாமததையுடையோன்; கடவுள்
அருவததிருமேனியோடுகூடி நிகழுங்காலத்து வழங்குநாம
மாதலாற சிவமெனபது அககடவுளுக்குமுதனமமாயிற்று.

அ

சீகாளத்திபுராணம்.

அவையடக்கம்.

நூற்றுறை பயின்று பெற்ற நுண்ணுணர் வுடைய னல்
லேன, சாற்றுயிப போலிச செழுயுள சானறவ ரிகழ்தல செ
யயார, மேற்படு முணாவின மூத்தோர் மெனனடைச சிற
வா செவவாயப், பாற்கடி கமழு மெனசொற பழிப்பவ ரு
லகி லுண்டோ. (கக)

முரிதிலாக கவகை நீதது முனையினஞ் சுழிழெ யிறறு,
வெருவரு சினத்த பாம்பை வெண்டலை முழையிற சோகரு
ம, புரிசடைக் கடவுள் வாழும் பொருவிநென கயிலா யதகி
ன, பெருமையிற் சிறித நிறத பெறநிசென தமிழாற் சொல்
வேன. (உ௦)

பாயிரமுறநிற்று.

ஆகத்திருவிருத்தம் - ௨க.

சிறப்புப்பாயிரம்.

எழுசீர்க்கழிநெடிசடியாசிரியவிருத்தம்.

பொனறிகழ் சடிபப புனிதனெம பெருமான * புலம
லாக கோதையோ டமாந்த, தெனறிருக கயிலைப் புகழமு த
தனைத் தீங்கவித தாண்பெய தனுவாற், குளறலி லிசையா
சிவபபிர காசக் கோதிலாத் தமிழககடன முகந்தே, யென்று
நின றறவே பொழிதரு கருணை விளக்கமென நியம்புமா
முகிலே.

* புலமலர்க்கோதை - ஞானப்பூங்கோதை.

விடசங்கமச்சருக்கம்.

கலித்துறை.

கடனு டைப்பெரு மாநில மடநதைக்குக கவினற
சுடாவிழிககரு மணியினுட பாவையாயத தோலா
விடையு யர்த்தவற குடபுற மாகிய வியனசீ
ரொடிவில் காளத்தி நகரணி யறிநதவா றுரைப்பாம் (க)

மகர மைக்கட நிலவல யத்திடை வளங்கூர
துகளில் சீரத்திரு நாட்டினுட டொண்டைநா டென்னத்
திகழ்ம ணிக்கணங் குயினறொளிர் செம்பொனீண மாட
நகரெ வறறினுஞ் சிறந்தது காளத்தி நகரம். (உ)

ஒருவில் போகமும் வீடுமென நிரணடையு மொருங்கு
தருபெ ருமபுகழக காளத்தி மாநகா தனக்குப
பொருவில் வீடொழித துறழவுடைப போகமொன றதவும்
விரிக டுஞ்சுடாப பொன்னக ரொக்குமோ விளம்பின. (ங)

பொருபெ ருநதிரா யகழிசூழ பொன்னெயில் வட்டம்
விரிக ருங்கட லுலகினில் விழைபொரு ள்னைத்தும்
பெரிது துன்றிய வெருபரு மரக்கலம் பெயரா
தொருக யத்தினு னிற்பதுண டேஸதை யொக்கும். (ச)

அகழு மிஞ்சியு மண்டத்தி னடிமுடி கா றம்
புகுது மெனறுதம் மாற்றலான மூரணுபு புகுதா
விகலம் வெஞ்சினச சேடனோ டிராகுவென றுரைக்கு
நிகரில் பாம்புக னெறியிடைக காண்டலு நினற. (ரு)

அரச வன்னங்குள கமலநின றஞ்சிறைப் பெடையோ
டிரிய வெநதிறற கராமபகு வாயினவக தெயதப்

புரிச்ச யுள்ளினின றெழுமுடத தாழைமுப புடைக்காய
கரைபெ ரும்புன றுளுமபவீழ் கம்பலைத தகழி. (சு)

இருநி லத்தவர் கவாரதன நமடுபாரு ளெல்லா
மொரும திறசிறை யகத்துவந துறறன யாமபோயத
தருது மறறுமென றறைகடல் வநதுவிண டடவும
புரிசை * முற்றிய தொககுமாற பொருதினா யகழி (எ)

வெங்க ளிககளி றுழக்கலின விரிதினா யகழிப
பங்க யத்தம ரோதிமம வெரீஇயிசை பறநது
மங்கு லீறபுகு மணிமதின ஞாயினமேல வதிவ
பொங்கொ ளித்தர ளகருடை நிரைத்தன போலும (அ)

தவழ்தி னைப்புன லகழியிற சிலதியா தமம
குவிமு லைத்தந தாமரை முகிழொடு குலங்க
வவிரொ ளிப்பொலங் குடங்களி னலைத்துநீர் முகவாச
சுவனமி சைக்கொளக் கழன றுவீழ் பொலங்குழை சுடரும்.

புலவா மன்னவன வசசிரப படைவெரீஇப் பொருப்பின
குலம் டங்கலு மாரெயில புருந்தெனக் குளிரவெண
கலைநி ரம்பிய மதிமுகக கொடிகளாற் கவினற
நிலைய பொன்னெடு மாடங்க ளெண்ணில நிலவும. (க0)

மாதர் மேனிலைக் கலவியின வருந்திய வருத்த
மோது வெணடினா யகலீவிசம பியாற்றபொன முளரித
தாத லைநதுறுண டுளியொடு சாளர துழைபுகு
சீத மென்னடைத தெனறல்வாண முகத்துலாயத் தீர்க்கும

பரவை வெண்டுகாக கருங்கடல் குறைபடப் பருகி
யிருவி சுமபெழுந தெங்கணும பரநதுநின் நெழிலி
சொரித ருமபெயற பருவத்தின முனையினவான ரேயுமபெ
பொருவில் செம்பொனீண மாடத்தின மேனிலை புகுவார.()

முட்டி விண்ணுயா மாடமேற புலவியின முனிநத
மட்டு நினறிழி கோதையா மகிழநாமேற புழுகால
விட்டெ நிரதிடப பிழைத்தது விரிகதிர மதிமேற
பட்ட தனறுகொல களங்கமென றுரைப்பது பகரின. ()

மாந்தா யாவரு மறைமினென நினையவா வாயவிட
டேனது * காழின ரோடமுன ரெடாகவி னெனவான
ரேயநத நித்திதை தோரணந துளைகனகயாற பரிந்து
காநது வெஞ்சினக களிமுலையத தெருமதங் கமனும்.(கச)

புலன டாநதற நூலவழி யொழுஞ்ஞப புரிநூ
லலைத ருநதிரு மாபின ரருமறை முதனூற்
பலவு நினறக லாதவெண மாளிகைப பரப்பு
கலைம டநதைவெண டாமரை மலரெனக கவினும். (கநு)

அறுசோக்கழிநெடிடையாசிரியவிருத்தம்.

வசையறு மறைநி ரமபி மநதிர வேளவி முறநிப
பசுவுட ஸழித்து முககட பதியுட லாகி நினற
விசைபடு மநத னுள ரொழுநிலை மீட மெலலா .
மிசைநிலை யுலகி னுள்ளோரா விருநதுணு மிடங்க ளாமால ()

நறைவிரி கமலத் தோனிர நகாமறை யவாபோ னுண்
கு, மறைகளுநவில் லுறரேன வானமுறை தனின வினறு,

* காழ - மரணவரம்; அது உலகைகையை உணர்த்திற்று.

லுறைபகல் வரைமுற றுவென றோநதுணாந தொருவகு
நான்குவ, குறையற நவீற்றற கனறோ கொண்டன னானகு
செவவாய. (கஎ)

ஐங்கணைக் கிழவற் கனறி யருவரை பகவெ றிநத
பொங்கொளி வேலி னுறகும் புறக்கொடை பெறுத லாகா
வெங்கொலை மடங்க ளாறறல் வேந்தாதம் வீதி யனனோர்
தங்கழ லொலியின முநரீாத தடங்கடூ னிகாககு மனறே. (.)

முழவுறழ் தோளி ராமன முதலிய சிலைவ லாரிம
மழைதவ முழியு டுதத வளநகா மனனாக கண்டு
குழைசிலை சுறக நனனாட கொண்டுகற றுலு ஞாடபில
வியிழிமை யாத மிக்க வீரமெவ வாறு கற்பா. (கக)

பிறவுந்தம பொருளே போஸப பேணிவா ணிகஞ்செய்
நாய்க, ரறநினற மனையின முற்றத் தாடும்பே தையர்கொ
ழிக்கு, மறுவினறி விளங்கு முததம் வடதிசைக கிறைவன
காத, வினறகொண்ட மகளிர் கொமமை யெழினமுலைத த
டத்து மினறே. (உ௦)

அகலிந விசம்பி யங்கு மலகிற ரகையுங் கோளு
முகுதலை யடையா வண்ண மொருபெருந் துருவன றுங்குந்
தகையென வுலகில வாழநாத் தாங்குநல் லுழவா மாடம
வகைபடு பல்லு னாவும் வருநாககு வழங்கு மனறே. (உ௧)

படுகட லுலக மேததும் பைங்கிளிப் பெயரி னுனுங்
கடைதயிர் போல நெஞ்சங் கலங்குபு தொடரு நோக்கின
வடுவகி ரனைய வுண்கண வருமுலை பகாநா சேரி
யடுசற வுயரி யோனற னணிநக ரனைய தனறே. (உ௨)

முற்றுபொன மதிவிம மூதூர முழுமடநதையராமவாடகட
 சிறறிடை மகளிாச சுடடித தெரிநதநா மகளி ரொன்ற
 சொற்றனா பெயர நிறதேநூ சுடாசெயவிண மாத ராககு
 மறறது மரீஇய தனரே வழுங்கர மகளி ரொனபோ. (௨௩)

அடலயி ராவ தப்பே ரடுகளி ருதி யெடடுக
 கடவுளவா ரணமு மிவலூரக கண்ணதோரா பிடியி னோடேற
 றுடைதவி னோடித திககீற ரெளிததுநின றனவ வறறைத
 தொடுகட லுலகி னுள்ளோர சொலபதிக கயங்க ளெனறே.

கொண்டரேய மணிசெய மாடக கோநக ரிதனி டத்த
 வண்டமா ருகச செலவ வருவிலைப பரிக டம்பாற
 கண்டவே கத்திற காறகூ றுடைமையைக கருதி யனரே
 பண்டையோ காறறி னுககுபபகாநதனா காலெனுமபோ

கலிவிருத்தம

மலையி னுள்ளன வாகட லுள்ளன
 நிலவு நாலவகை நீணிலத னுள்ளன
 பலவு நனகு விளக்கலிற பாபுகழ
 புலவா காப்பியம போலுமவ வாவணம. (௨௪)

மேறபடிவேறு

ஒல்திகை கடலினோ நிறழு மாவணங்
 கொலைமதக களிறுகந தடாததுகூறறென
 மலையெனப பிளிறுபு வரினு மனபதை
 நிலைபெயாத் தடியிடா நெருக்கிற றெனபவே. (௨௫)

தரளமிய கிதனவிலை சாற்று மினகளை
 றரிவையர் வினாயவர்க் கவரெ யிறறெழின

மருள்பட மனத்தினை மயக்க வாணிகா
வரிவளை மணியென மருண்டி ருப்பரால். (௨௮)

அறுசீகக்கழிநெடி லடியாகிரியவிருத்தம்.

அரவிரி யனைய நுண்ணூ லநதுகின மறைத்தி ருந்த
வினாவிரி கமலச செங்கேழ மெனமுகிழ விலைவ னாந்து
தருதிரென றுறாததமைந்தா தமக்கலா தொடுகரு நலலாரா
பொருவில் விவைதாம வினமேற பூததன விலையிலென்பாரா.

தேந்தரு செயய வாமபற நிருமல ரொன்று மீனடி,
யாந்தரும விலைகொண டொலை யெமக்களித் திருமி னெ
னன, வேந்தெழி லுடைய தோரமெல லீங்கம லத்தோ ட
லலா, ஞாதனி பகரோ மென்று நன்னுதன மகளிர சொல
வாரா. (௩௦)

இனையன பலதி தத்தா ஸெறுழவலித தடந்தோண
மைந்தா, புணரறு மலாமேல வைத்துப் புகறரு முன்ன
கேற்பக, கண்கட லமுத மன்ன கடடுறா யெதுகொடுக
கும, வண்குழன மகளிர கூல மறுகிறகு விளக்க மாவாரா. (௩௧)

கலித்துறை.

மழைகி டநதுகண படுநெடுஞ சுடாசெயபொன மாடத்
தெழில்செய பூங்கொடி 'நுடங்குத விருநிலை குளிரப்
பொழித ருமபனி நிலாமதி மண்டலம் புகுதாக
கழிபெ ருங்குளிர் கொண்டுட னடுககுதல கடுக்கும. (௩௨)

திங்கள் வாணுதம் நிருவனார் பயிறலிற் சிறந்த
வங்கண் மாடத்தி னெடுங்கொடி வானமுகட டசைதல

செவகை யானில் மடநதைசெவ வாயப்பெயர்ச்சி சிறுவன
பொவரு மாரழ னுடம்பினைத் தைவரல போலும். (௩௩)

இணைய பலவளங் கெழுதிருக காளத்தி யென்னும்
வினையி றென்னக ருமையொடு வீறறிருந் தருளி
முனிவில பேரருட டிறத்தினுன முததொழி லியறறம்
புனையி ளம்பிறைக கண்ணியஞ் சடைமுடிப புத்தேள (௩௪)

முன்னொ ஞானறறை கடற்படை முழுமதிக கவிகை
மன்னு மாபுகழ யாதவ னென்னுமபெயா மன்னன் ட
றனை யாட்கொளத் திருவுளங் கொண்டொமென றடந்தோ
பொன்ன வாஞ்சுணங் கிளமுலைப் பூங்கொடி புலம்ப. ( )

நீற்று வெண்டிரி புண்டர நிகரிலகண மணிகண
மாறற ருமபர சிவலிங்கந் தன்னுரு வயங்குச்
சாறற ருமவிட சங்கம னாகியத் தடந்தோ
ளாறறன மன்னன ராயண வளநக ரடைந்தான. (௩௬)

அடைந்த பேரருட குன்றன நகலிரு விசம்பு
தொடந்த மாமணி மாடத்த தோரணத் தெருவி
னுடங்கு நுண்ணிடை மகளிரா ணருங்கடி நூறி
மடங்க லெறெனச் சென்றனன கண்டவா மருள். (௩௭)

இலங்கு பனமணி மேகலை வளையுட நிழந்து
பொலஞ்ச ணங்கலா கொமமையம் புனர்முலை பசுந்த
கலங்கொள கொம்பன ரஞ்சனக் கண்மலர் பரப்பிச்
சிவம்பி னொணமணி பொருதுகக்கடை தொறுஞ்செறிந்தார்

எழுசீகாகழிநெடிடியாசிரியவிருத்தம்

தனறிரு வருவந் திரிந் துமா நிலத்திற மனிவினை யாடிய
குன்றங், கொன்றனவந் துதிவேற பூததலைச சேவற கொ
டிவல னுயாததசெவ வேளோ, வனநில லனபாக கருளிய
கடலஞ் சூகனிலத் தடைநதசிற நிளமான, கனறொடு கணி
சகிக கூாமபடை யெடுத்தகண்ணுதற்கடவுளோ வெனபார.

விரிசுடாச செககா வானிறஞ் சமழபப விளங்குகுற
ரேயத்தபூந தானை, சரிவகைத் தடககைத் திருமறு மாப
னறுகிவினைக் கடக்குமா லெனபார, பொருமதக களிமறின
பிறைமருப பீரநது புனைநதசெந் துகித்திரள குமிழின, நி
ருவடி நிலைதொட டறைகழ லாபபச செல்லுத னமாககரி
தெனபார் (ச௦)

வினையடா நீறு பூத்தவொண ணுதலும் விரிசடைக் கட
வுள்கண்டநத், புனைமணி தரள மிடையிடுக கோத்துப்
பொவிவடந் துயலவரு மாபுரு, சினைமலா தொடுத்த கண
ணிசூழந் தியாததுச செவியிசை தாழநதஞ் சியுநங், கன
வினு ளேனு மினனுமோ நாளிற் காண்டரப பெறவமோ
வெனபார. (ச௧)

மெல்லிளம பிணையின செவியெழில கடந்த வெள்ளி
லை யடுக்கிடக் கையும், விலலுமிழ பசுமபொற நடுகொண
டியாதது விளங்குபொற கொடிபிரம் பேனை, யலவியங்
கமலக் கையினிற் பிடித்த வழகுமீத் துகுகிடந் தசையங்,
கல்லுறழ் தடந்தோ ளழகுநங் கண்கள் கருத்தொடு கவர்ந்
தன வெனபார. (ச௨)

ஊரல ரொடுப்பக கலையொடு பொலஞ்செ யொளிவளை
கவாநதுமா முலைக்கட,*பீரலா விதது மணிநெடுந தெருவிற்
பெயாநதெம துளத்தொடுஞ் செலனு, மீரமின மனத்திம
மாயசங் கமனை யெதிராப்படி னெறிபெருந திராய, வராகலி
யுலக மனைததையு மயகரு மனங்கனு மயங்குமறநெனபார்

அறுகோககழிநெடிஸடியாசிரிபீவிருத்தம்.

இன்னன கிளநது காழீத தெரியக மகளிரா நிற்ப
முன்னவன செலனு மாங்கண முழவுத்தோள யாத வறகுப
பொன்னியலகலநதிருத்தம் பொறகொடியிறைவனறாளின
மன்னுமன புருவ மாய மடவரலெதிராப்பட டாளால். (௪௪)

எதிரதரு மடநதை யைய னிணையடிக கமலப பேர்தின
மதியிளம பிளவி னுகரு வண்ணத்தி னுனு மொப்பப
புதையிருண மலம கற்றம பொடியணி னுதலு ரிருசத
ததைமலாககொடிநிலத்திற ருழநதென விறைஞ்சினினருள.

எரிபடு மிழுதின நனமை யெய்திய மனத்தி னோடு
திருமுக மினித லாநது செறிதொடிக காநதள் கூப்பி
யருவினைத் தொடர னுதத வடிகனும மடிகள கண்டு
பெரிதுமிவவுடமபெடுததுபபெறுபயன பெறறேனெனருள.

ஐயகின கருணை தன்னு ஸடிசசியேன் பொருட்டி ரங்கிச
செய்யதா மலாம ருட்டிந திருவடித தலங்க னோவப
பையவென மனைக்கட போநது பரிகலச சேட மீநதென
வெயயவல வினைம னுதது விடுகென மறித்தந தாழநதாள்.

* பீர் - காமத்தால் வேறுபடுகிறம்.

அண்ணலு மருளி னோக்கி யனபொரு வடிவெடுத்த
நண்ணிய தென்ன நின்ற நாமவேற மடங்க ணலலாய
கண்ணுத லடியாக கனபாக சாண்டிடி னினனொ பாரின
றொண்ணுதனின கஞபாப தொன றுளதென றசொன்னா
மறறதையைய செவவாய மலாநதருள செயக வென்னப
பொறொடி மயிலே காமன போரினுக் குடைநத யானின
சிற்றிடை மெலிய வீங்குந திரண்முடி யரணஞ் சாரநது
சற்றுமஞ் சாதி ருப்பத தருதியேல வருவ வென்றான (சுக)

என்றலு முவகை மீதூர் திளநிலா வெறிப்ப நக்குப,
பொன்றுத லியலபிறறுயிப பொள்ளலயாக கையினைத்தோ
யதற, குன்றிரு வுளத்திற கொண்ட துகமபல கழிய யான
செய, ஞுன்றலி மவபேறன றோ குறித்தவாறாக வென்றாள்
இசைநதவண் முனைவன றனனை யிலவயிற கொண்டுபுகுப
பசுமபொனின கரக நீரிற் பாதபங் கயமவி ளககி
யொடுநததுண ணிடைம டநதை யுயாதவி சிருத்தி நெஞ்சங்
கசிறுநல ஸ்முது பொன்னங் கலத்தினு ளருத்தி னுளால்.
அருத்திய பினசெஞ் சாநத மாகமுற றணிநது பாகுங்
கருப்புரச சுண்ணந தீற்று காமாவெள ளிலையுஞ் செநதா
மலாததிரு முகத்தி னலக மாசிலான கவுள ந்தது
விருப்புட னிருநது * னாமம வெளிப்படு குறிகள் செய்தான.

* பெருங்கருணைப்பிழம்பாகிய சிவபெருமான விடசங்
கமத திருவுருவங்கொண்டு புரிநத இத்திருவிளையாடல இந்
நங்கையினது அனபையும், சீகாளத்தினின் சிறப்பையும் வி
ளக்கி, யாதவமன்னனை ஆட்கொண்டருளுதற பொருட்டு
கடித்துக்காட்டியதொரு நாடகமாமெனத் தெனிக.

பெண்ணமு தினுகுக காமம பெருகிய குறிப்பி னேக்கிக
கண்ணுதல கராத களவன கதிததினு மாநது விமயி
மண்ணிய மணிபபூண டாங்கும் வனமுலை ஞெமுங்கப புலவி
யெண்ணருங காம வெள்ளத திடையவட படிவித தானால.

மாதாமென் கொம்ப ரனணுன மாயசங் கமனவ லைப
பட, டியாதவன கடிந காக்குற நேவலை மறந்தி ருப்பத,
தீதிலசெங் கோன டாத்துந திங்களவெண கவிகை வேந்த
ன, கோதிலின னமுத முண்ணக குளிரபுனலாடிப்புக்கான.
புனிதவெண ணீறு சாததிப புரந்தரன நிக்ரு நோககி
மன்னமாந திருநது தாலம வைப்பவ ளினமை கேட்டுக
கனலபடக கணசி வநது கைபிணைத தருகு நினரோக
கணையவட டருதி ரொன்று ஞரமுற ஈடவு ளொத்தான. (1)

வெந்திறற சீய மனனூன வெருவரு மாறநங் கேட்டோ
சுநதையிற கடிது சென்று சினததொடு கழறிக கூவக
கொந்தழ லுருமு வீழநத குருமணிச சுடிகைப பாம்பிற் ள
பைந்தொடிமனந துணனென ற பனிததுடலுட னெழுந்தா

வானிறக கலிங்க * மறற கணகருமாத திரையு நுதது,
நீநிறப புயனமென கூந்தன ஞெரோலெனச செருகிச செவ
வாய, தானையிற றுடைத்திட டைய துணததலென நிறைக
கு லாதது, மீனெனப பிறமுங் கண்ணுள விராவிநிறபுற
த்துப போந்தது. (௩௭)

வெளிப்படு வெளிப்ப டென்று வெருவர முடுகி நின்ற,
விளிப்பவா தாழ்த்தற கொத்த மெனமொழி பலவுங் கூறிக,

* அறமம் - இரகசியம்.

களத்திருண மறைத்து வந்த களவனமாட டெழுந்த வன
பு, மளப்பருஞ்செலவனறனமாட டச்சமுமனதையீர்ப்ப

செயலையந தளிராக வறறுஞ் சேறடிச சிலம்ப ரற்ற, வுய
வுதுண ணிடைந ஹெக வொளியுமி மொருகாழ் முதந, து
யலவரு குவவுக கொயகை துளுமபவா ணுதலவி யர்ப்பக,
கயலபொரு கணடு ளிப்பக கடித்தி பெயாததுச செனருள

யாமினி திருநது வாழு மிருவகுழல களையப படடுப
போமினி யென்று நெஞ்சம புழுவுகுபு கலுழதல போகை
காமரம பயிலச ருமபு கதுபபெழுந தாரப்பப போகிப
பூமக ணிலிலுய கோயிற புககுமன னவனமுன னினருள

நிறறலு மரசா கோமா னெருபபெழ விழித்தது நோக்கிச
செறறிவ டனனை யினனே தேமல ரொடுமு டித்த
கறறையவ குழலை நீவிா களைவித்து விடுகென நேவ
மறறரு தடநதோண மைநதா வாரகுழல களைவித தாரால

கடைகுழைந திருணடு நெயத்துக காககரும புயலை நீலச
சுடர்கெழு மணியைத தேனவாயத துமபியைச சைவலத
மடிதிரை யறலை வென்று மலரொடு பழகி நீண்டு [தை
மிடைகுழ விழந்து பீலி வீழத்திய மஞ்ஞை யொத்தாள. (1)

தரவுகொச்சகககலிப்பா.

கண்ணீ ரொழுககிக கதிமா முலைமலைக்குத்
தெண்ணீ ரருவியாச செவவாய மலர்திறந்து
பெண்ணு ரமுதம பெரிதழுது கோமறுகிற்
பண்ணூர் மொழியார் பலரி ரங்கச செனறனளாஸ். (கூஉ)

கண்டாரக ளந்தோ கலந்திருத்தாத தப்பினுககே
யொண்டா தவிழ்மலாததா ரோதி மழிப்பித்தான
விண்டார மருங்குதத வேலவேந்தன வேறுமிகை
புண்டாயி னெவ்வா றெறுககுமோ வெனபாரும், (௬௪)

பூநதுகிலாற பொன்றா பொதியின மலைப்பிறந்த
சாரத்ததாற பனமணியாற சாலப புணந்தாலு
மேந்திழையா தவக ளேழிலெலா நெய்ததிருண்ட
கூந்தற னினதேற குறையுங்கா னெனபாரும், (௬௫)

* பெருமஞ சிகனுககிப பெய்தொடிதன கூந்தற
கருமஞ செறித்தருவான கையெழந்த தோவெனபா
ரரசன பணித்தவா றுறலல தேயேனு
மொருவுந திறமே னுலகத்தாராக கெனபாரும், (௬௬)

ஓவா வறமை யுழந்தாலு மறொருவ
ரேவா னுயிர்வாழந திருத்தலே நன்றருந
தாவாத செல்வந தருமேனுங் குறநேவ
லாவா கொடிதுகொடி தெனபாரு மாயினா, (௬௭)

இன்ன வகையே யிருமருங்கி னுள்ளோருஞ்
சொன்ன மொழியனைத்துந துன்பத் தழனமுட்ட
நன்னுதலபோயத் தன்னிலை நண்ணிப் பிறைதுறந்த
சென்னி யிறைவன றிருவடியில வீழந்தழுதாள், (௬௮)

கின்ன ரரும விஞ்சையருங் கேட்டு மனமுருகி
யின்னிசையாழ கைசோர வேழிசைநா னாரதனயாழ்

* பெருமஞ்சிகன-நாவிதன.

தன்னிசைபோய் வாயடைப்பத் தாங்கரிய துன்பத்தான
மின்னனையாள செங்கனிவாய விட்டுப் புலம்பினாள் (௬௧)

கொந்தார மலருழத்த கொம்பிற் புரளவாளை
நந்தா மறைப்பொருளா நம்பெருமா னன்னுதால
சுந்தா குலமொழிதீ யெனறெடுத்தசு சென்னிமே
லந்தா மரைபோலு மங்கைத் தலமவைத்தான. (௭௦)

கலிவிருத்தம்.

வைத்தாங்கிறை கைக்கங்கண வடிவாயமறை யரவ
முத்தாந்திரு நகையாணமுக முழுமாமதி யெனனாப்
பைத்தாங்கிய வாயவிண்டழல் படுநஞ்சொழுக கியதே
யொத்திரங்குமூல வளாதந்திவ வுலகத்தவா மருள் (௭௧)

கனலவெஞ்சுர னிடைவந்தெழு காரகாணமயி லெனவுந
தினமுமபசி சுடநொந்தொரு தினமுண்பவ னொனவும
புனை யுந்தொடா பினினுண்ணிய பொருளகண்டவ னொனவும
வனைமெனகுழ லுவகைக்கடல் வாயமுழகின் ளனதே. (௭௨)

ஐயனறிரு வடிதாழந்தவ னருளபெற்றது ன மீளா
வெய்வெங்கணை விழிமாமயி லிறைமுனபுகு மளவின
மையுண்கணி குழனாவிதன வாங்கிறநில னென்னா
நெய்யுண்டெழு தீயிறகின் நீடத்தாடி யிடையாள. (௭௩)

ஒன்னாமணி மகுடத்திர னுழப்பொற்கழ லுரவோ
யுனனாணைக டப்பார்களு முலகத்தினி லுள்ளோ
முனனாளகளில் யானாறறிய முதிர்மாதவ வசத்தா
விநாளைன திலலத்தூறை யீறிலலவ னடியான. (௭௪)

அருளானமல ரங்கைத்தல மளியனறலை வைப்ப
விருளாகுழ விதுபெற்றன னென்னககழை சுளியும்
வரைமால்களி றடையாதவ மன்னனறிரு வுள்ள
மெரிபோற்கிளா சினநீத்துட னிறமழுதடைந ததுவே. ( )

துணைவிறபல ரொடுபோயமலா துன றங்குழன மடமான
மனைபுககடி யவாகறபக மாறாவருண்மேகம
வினையிறவா நெஞ்சீத்தொளிர் வியாமணித தீபந
தனதற்புத வருநோக்ககூந தாழாதடி தாழநதான (எ௯)

மேறபடி வேறு

எழுந்து கைதொழு தீமலாக குஞ்சிமேற
றழங்கு பொற்கழற ருமரை சூடியா
னுழநத மாதவ முன்னையிங் குயத்ததென
றழநது பேரனபி னுறநப பழிச்சினுன. (எ௯)

விருப்பி னேத்தி விளங்கருட குனறநீ
யிருப்ப நோற்றநா டெத்திசைத் தெநநில
வரைபடி நீபுகு மாதவ மாறநிய
துரைத்தி யென்ன வுரைதான மேயினுன. (௯௮)

ஞால மெங்கு நடநது நளிரமதிக
கோல வராசடைக கொனறையநீ கண்ணியோ
னேல வராகுழ லேநதிழை தனனெடுஞ்
சால வாழந தலநதொறும வைகுவேம. (௯௯)

சுறங்கு தெண்டினாக் கண்ணகன ஞாலத்துச
சிறந்த தண்ணறன றெனகயி லரயமென

ற்றிநத நலலவா வாயககேட டடைநதன
மறங்கொள் வேலவம மாதலங காணவே (அ௦)

ஆயி டைக்கடு மாமிடற றுரமுந்
சேய வாசடைத தேவா பிராறகமா
கோயி வினமைகண டுளாங கொதித்துவெந
தீயி டைப்படு சிறுயி ராயினேம. (அ௧)

உலக மெல்லா முடையாயக் கிருப்பவோ
நிலகு கோயி லெடுப்பவ நிலையோ
தலைவ வென்றவன றுணமுத லேந்தியிந
நிலைமை நினபா னிகழத்திய வந்தனம். (அ௨)

நீய லாம னியிசடை யெம்பிரான
கோயிலசெய்பவ நிலலெனக கூறினா
நீய பாம்பணி யுஞ்சிறு திண்களுந
தூய நீாசசடை யுநதுறந தெயதினோன. (அ௩)

சொன்ன வாசகங் கேட்டுச சுடாசெயவேன
மன்னா கோமகன வாராகுழல் பெற்றவப
பொன்னு லாவும் புணாமுலைப் பூங்கொடி
யென்ன மாமகிழ் வெயதினன கூறுவான. (அ௪)

தீய னேனைத திருவுளத தெண்ணிநீ
வாயம லாநததென மாத்வ மாதலாற
தூய நினனருட சொலவழி நிறபதே
நாயி னேற்கு நலமெனக கூறியே. (அ௫)

கொன்றை யஞ்சடைக கூத்தப பிரானமா
தென்றி சைக்கயி லாயச சிறப்பெலா

மினறெ னக்கு மனங்கொள வெமபிரான
மனற நனறு வகுத்துறா யெனறனன. (அ௬)

எனற சொல்லினைக கேட்டலு மீறிலான
பொனற லிலகயி லாயப புராணத்தை
வெனறி வேலவ வேட்டனை யாயிடி
னனறு சொல்லுது நாமெனச சொல்லுவான (அ௭)

மாகில காட்சி வசிட்ட னசுத்தியன
வாச மாமலா வநதோன சிலநதிபாம
பாசில யானே புளிறத னருட்சிவ
கோசன கீரன குவளைக கருங்கனார் (அ௮)

ஆதி யாக வளவில ருண்டவண
மது தீர்த்தவ ரவவத திருக்கதை
யோத வேண்டி லுகமபல செல்லுமக
காதை யுட்சில காவல கூறுவேம. (அ௯)

எனற சங்கம வேடத்தி னெமபிரா
னனறு கூறின னனவவன சொறபடி
யின்றி யானு மிசைக்கலுற நேனவினை
கொனற கலலவ் கொளபவென நெண்ணியே. (௧௦)

விடசங்கமச்சருக்க முற்றிற்று.

ஆகத்திருவிருத்தம் - ககக.

தொண்டைநாட்டிலே, நாராயணபுரத்திலே, யாதவ மஹாராஜா எனபவா ஒருவரிருந்தாரா. அவர் அரசகுலத்திலேயவதரித்து, அதற்குரிய உலகலைகளினும் அதிவல்லாராகி, குருவிவதசங்கமங்களினிடத்துப்பேரனபும பிறவுயிர்களினிடத்துப் பெருங்கருணையும் உடையராய், அந்நாட்டிலே அநீதிகலவாவண்ணம் அரசுசெலுத்திவந்தனார். அக்காலத்திலே கயாரணியமெனவும், விலவாரணியமெனவும், தென்கைலாயமெனவும், சீகாளத்தியெனவும் பெயர்பெற்ற விளங்கும் திவவியதலத்திலே, திருவருளையே திருமேனியாகக் கொண்டு ஸீற்றிருக்கும் சிவபெருமான அவவரசாபெருமானது சிவபுண்ணியமுதிர்ச்சியைநோக்கி ஆட்கொண்டருளத்திருவுளவுகொண்டு, விபூதி ருத்திராக்ஷம் சிவவிவகதாரணமுதலிய சின்னங்களை விளங்க, விடசங்கமத்திருவுருவந்தாவகி, அந்நாராயணபுரத்திலுள்ள மங்கையா பலரும் காதலித்துசூழும்படி வீதியிலெழுந்தருளினார். அத்தருணத்திலே, அவவரசாபெருமானுக்கு போஜனவேளையில் கலந்திருத்திவைக்கும் சிறமேவலையுடையவளாயிருந்தும், அடியவாபத்தியில் மிகச்சிறந்த ஒருபெண் அவனையெதிர்ப்பட்டு, பலமுறைபணிந்தெழுந்து, “ஐயனே, அடியேனது சிறகுடிலுக்கெழுந்தருளித்திருவமுதுகொண்டுபரிகலசேடமளித்து, எனதுதீவினையைச் சேதித்தருளலவேண்டும்.” எனப் பிரார்த்திக்க; விடசங்கமேசா திருவுளமிரங்கி, அவளிடத்திலே விரகமுடையவாபோலக்காட்டி, அவளமனையையடைந்து, திருவமுதுகொண்டருளி, தாமபூலந்தரித்து, கலவியின்பத்தைக் காதலித்தவாபோல நடித்துக்கொண்டு கலந்திருந்தனர்.

அப்பெண் அவரது மாயவிஞ்சையையுணராது மயங்கி, காமவசத்தளாய் அரசாசனமானது குற்றேவலைமறந்திருப்ப, அவா ஸநானஞ்செய்து நியதிமுடித்து,தியானத்திருந்தபின் கலந்திருத்திவைப்பவ எல்லாமைசயக கேள்வியுற்ற, கனலபெருக்க கண்கள சிவந்து, காவலணைத்தூண்டினர். அவா கடுகிரடந்தழைத்தமைசால், அவளமருண்டெழுந்து, சங்கமேசரைத் தனமணியிலிருக்கும்படிப் பிரார்த்தித்து நிறுத்திவிட்டு, விரைந்துவந்துநிற்க, அரசாபெருந்தகை முனிந்து அவளகூந்தலைக் களைந்துவிடுமபடி கட்டளை யிட்டனா அவவாறே காவலாழுடித்தலால், அவள கண்டவிரிவகக் கவலையுற்றுச்சென்று, சங்கமேசரது திருவடியிலேவீழ்ந்துமுறையிட்டு,அவரால் அபயாஸதமளித்துச்சொரிசிலே திருக்கரஞ்சூடப் பெற்றமையால், முன்புபோலவே கூந்தலச்செறித்துவளரக் குதூகலமுடையவளாகி, அவரை வணங்கி விடைபெற்று, மீண்டுவந்து நிற்க, அதுநோக்கிய அரசாசனில நமதாஞ்சையினபடி இவளகூந்தலைக் களைய விலையெனக் கடுங்கோபங்கொண்டு, பின்பு உண்மையை யறிந்து பெருவியப்புடையவராய், அப்பொழுதே அவள மனையையடைந்து, அங்குவீற்றிருக்கும் சங்கமேசரது அற புத்ததிருமேனியைக் கண்டவுடனே பலகாலவணங்கித்துதித்து, பயபத்தியோடுநின்ற, “எம்பெருமானே, தேவரீர் வீற்றிருத்தறகுத் தவஞ்செய்த நாடு யாது? இனி எழுந்தருளுத் தவஞ்செய்யும் தேசம யாது?” என வினயத்தோடு வினவினா.

அதுகேட்ட அண்ணலா “யாம சிவஸ்தலங்கடோற்றம

வசிப்பேம, தற்காலம் எத்தலங்களினும் மிகவுயர்ந்தது தென்கைலாயமெனத்தோந்து அததலத்தையடைந்தேம், அங்கே நம்பெருமானமாதற்கு ஆஸ்பமினமைகண்டு, அப்பெருமானோடுகி, உலகமெல்லாமுடையவுமக்கு வீற்றிருக்க ஓராலயமலமக்குமன்பா இல்லையெல்லோ? என இரங்கிவந்தேம் ஆகையால், சிவபத்தியிறசிறந்த நீயே அததிருப்பணியை முடிக்கக்கடவை” என வற்புறுத்தியருள, அது கேட்டு அவர் அடியேனுய்யுமாறு அததலமானமியத்தை விரித்தருளவேண்டுமென விண்ணப்பஞ்செய்துகொண்டனா சங்கமேசர் “அன்பனே, அததலத்திலே சித்திபெற்றோ வசிடடமுனிவா அகத்தியமுனிவா பிரமதேவா சிலந்தி பாம்பு யாணை கண்ணப்பநாயனா சிவகோசரியார் நக்கீரதேவா கன்னியரிருவாமுதலாக அளவிறந்தோருண்டு, அவவச்சரித்திரங்களைச் சொல்லத்தூணிந்தால் பலயுகஞ்செல்லும்; ஆதலால், அவற்றுள்ளே சிலசரித்திரங் கூறுகின்றோம்” மன்னமாந்து இனிதுகேட்பாயாக” என்று கூறத்தொடங்கினார்.

தென்கைலாயச்சருக்கம்.

அறசீகாகழிநெடிடையாசிரியவீருத்தம்.

திங்களங் கண்ணி வேயந்த செஞ்சடைக கருமி டற்றச சங்கரன தேவா தமமுட டலைவனா மாறு போல வங்கணமா ஞாலத் தண்ண லருமபெறல வீட ளிப்பத் தங்கிய தலங்க டமமுட காளத்தி தலைமைத் தாமால். (க)

கருமிடற நிறைவன வாழுவ காளத்தி பிறவி பெனனும
பெருமதக களிற்றி னுககுப பிறையெயிற நரிமா னேறு
பொருவறு முததி பெனனும புணாமுலை திரும கடகு
வினாவிரி கமலச செவ்விழ மெனமலாக கோயி லாமால ( )

மதிதவழ நீலக குன்றம வானறொடு தூகனக வெற்பு
கதிாமுலை யாகக வினற காளத்தி யணங்கைச செம்பொற
நிதலையங் குவவுக கொங்கைச சேயிழை யுமையிற சாபை
புதுமதி மிலைநத சென்னிப புங்கவன வேடகு மனறே. (௩)

அருமறை நவினற நாவி னநதன ரிளைஞா முததோ
திருறுதன மகளிர் தீமபாற செருத்தலான படிமத தோக
ளிருமுது குரவா நீததோ லொன்றிவா முதலி னோரை
வெருவாக கொன்ற வாககும வீட்டுல களிக்கு மமமா. (௪)

தவழவன நடப்ப நிறப தத்துவ பறப்ப நீாவாழ
விவையெலா மங்கண முக்க ணிறைவனா ருருவ மாகு
* மவலுறு புனலக ளெல்லா மகலிரு விசம்பிற நீாததரு
சிவபுர முலகின மறறத திருத்தல மாகு மாதோ. (௫)

பிறநதவாக காரூர் காண்ப பெறறவா தமககுத் திலலை
யிறநதவா தமககுக் காசி பெவவிடத தேனு நினற
மறநதிலா நினைத்த வாககு வானறொடு மருணை யாகுளு
சிறநதிறை வீற்றி ருக்குந தெனாதுபொற கயிலைக் குன்றே.

ஏனைய தலங்க டோறு மிருபிறப் பாளா கொள்ள
வானுயர் பசுமீபொற குப்பை வழங்கலுந் திருக்கா ளத்தி

* அவை - சிறுபள்ளம்.

மீனூயிர கவருந தூண்டில் வேட்டுவன மனக்கோ ருசி
தானுத வுதலு மொப்பாச சாற்றுவ ரறிந்த நல்லோர். (எ)

கருமிடற நினைவன வாழுந கா'ளத்தி யினபோ கொண்ட
வொருவனைவிளிகுநகாலைவ வொப்பிலபோசெப்புவோரும
பரிதிவெங் கதிராக டோயநுண பனியெனப் பாவ கோடி
யிரிதரத துரப்ப னொன்று லெததல மதற்கொப்பமமா. (அ)

மேற்படி வேறு

யாவ னொருவன விளையாட்டி னிடத்தாயினுநதென க
யிழைக்குப், போவ னென்றோ ரடியிடுவா னவனறன கழற
காற் பூங்கமலந், தேவா மகுட நிராயுரிஞ்சத் திகழ்வ னெ
னருன மனமொததுத, தாவில கயிலைக் கேருவார தம்பே
நியாவா சாற்றுவார (ஆ)

மேற்படி வேறு.

மற்றொரு தலத்திற பன்னாண் மரபுளி நோற்று நெஞ்சு
ஞ,செற்றறை தலுங்கா ளத்தித் திருநக ரதனு ளோரநாட,
பொற்றொடி மகளிர் மென்றோள புணர்ந துறை தலுமொப்
பெனப், கற்றவ ரிதுபட டாங்கு கடடுரையனறுவேந்தே ( )

கடவுண்மா திருக்கா ளத்தி கயாரணி யப்பேர்க் காடாய
நெடுநில வரைப்பின மிக்க,* நேமியங் கட † நி ரத்தி
யொடுபெய ரியகா டாதி யொப்புமைக் குடைய வோங்கு
மடலரி மாளோ டொப்பா யாரதன சிறப்புச் சொல்வார. ( )

* நேமியங்கடறு - நைமிசா ரணியம்.

† இரத்திககாடு - வதரிவனம்.

ஒளிமல ரசோகக் தேமா வ்யாசினைத தமாலவ கோளி
சுனையக முடபு தககாய தூ வகுக்கோட டுயாவ ருககை
வளரகில சணப கம * யா மூணவகம ழாரந தேககு
கிளாமுத வியது வனறிக கெடலருங் குளிரகொண்டனறே

முடவகுள யரிமா னெண்கான முழுவலிச சரப மா
மான, கடமபடு கவுடகூங் கோட்டுசு களிற்றவல ஹளியந
கேழல, கொடுஞ்சின்ப பிறையு கிரததாட கொடுவரி வேய
கை யாதி, மிடைநதுவில லுழந துண வாழுககை ஷெட்டுவக
குடியு டைததே (கங)

பூசினு புவன மாகரும புங்கவன புகழிக காட்டிற
மீசினு சுடவெ டிதத சேனடொடு நெடிய வேயின
வாயநினு தெறிதத முததம வானபதிர தவறநையனறே
மீசினு விளபரு மீனென றலகெலாம விளமபு மனறே

தங்கடன னருகு மீககட சென்றிடப பிறையெ யிறற
மங்குவி னிறததுப பனறி மண்கினை த தடியி னிறப்ப
பொங்கொளி விரிககுஞ் சோதிப புதுமர னிறறன மாலும
பங்கயத தவனுந தேடப படுதழற பிழம்பை யொகரும. ( )

மேறபடி வேறு

மழைசூழ சோதி மரநதனது மருங்கின விலகி யிடை
வீட்ட, தழைசூழ கொம்பொன நனையபுனைத தடங்கொ
ம பொனறன மிசைக்கிடப்பக, கழைசூழ பொதுமப ரிடை
நிற்றல களிற்றி னுரிபோத தவனறிருமா, லிழைசூழ கை
யின மிசைததணிகை யேறறி நினருற போலுமால. (கசு)

* யா - ஓமரம.

மேற்படி வேறு

இருளபடத தழைந்த வேயி னிடைப்படா சோதி வல
வி, பொருவளிக் கசைந்து மெல்லென புதுததழை பெயருந்
தோறும, விரிகதிர பரப்பித் தோனறிமிடைதழை மறைபுந்
தோற்றம், பெருகொளி மினனு மினனிப் பெயனமழை ம
றைதல போலும். (க௭)

கேணிநற நிலையை முடிககுணிர்தொரு பசிய வேய
தன, றுணிநற நிலையைத் தொடடுத்தலையிறநெழுக நி
ற்றல,சேணிநற விலலெ டுததுத் தேவாகோ னரிது பெற்ற,
நாணொன்று கொளிஇநி லத்தி னட்டுவைத்தனையதமமா.()

தரவுகொச்சககவிப்பா.

முருகுவிரி மலாககொடிகண மூங்கினமிசைப் பதிநது
போய்ப, பொருவரிய துறக்கத்துப் புகுநதுவளா கற்பகமா,
மரமுழுதும படாநதுலவும் வளாமதியின மேலாய, பெரி
யவரை யடைந்தொழுகப் பெற்றற்றறக்கம் புகலரிதோ. ()

மரகதநன மணிககதிரின வளாபசும்புற கொடிமேயநது
திராபொருநீரக கானயாற்றது தீமபுன லுண டாமாகக
ளரிமணலபா யிளமபுனகி னணிநிழற்கீழ வாயகுதடடிப்
பொரியணைய பூவுதிராது புறமபுதையக கிடககுமால (௨௦)

மணிமலாகொள பலகாயா மருங்குடுத்துச சினைமுழுது
மணிமலாகொ டுணர்சுமந்த வசோகமொன்று நடுநிற்றல
பிணியவிழு நறியசெச்சைப் பிணையறுழ தோண்முருகன
பணியடரு நெடுநதோகைப் பறவைவிசை யிருந்தற்றே. ()

அறுபதவண டினங்குறுகி யறியாத சண்பகங்க
ணறவொழுக விதழவிரிபு நறுமலாபுத னுறுதோற்றங்
குறைபெறுந ரடைநதறியாதி குறை * யிவறன மாலையான
பெறலரிய பெருஞ்செலவம் பெறறிருததல போலுமால். (

கலிவிருத்தம்.

பறபல வகிலழல படவெ முநதவீப
பொறபமை வனத்திடைப புகையுண டனறுகொல
கறபகப பொலமலா கமழவ தனறெனி
ஸைறபடு பொன்னிடத தியாது நாற்றமே. (௨௩)

மேறபடி வேறு

தொக்க நனமாச சூழலு ணிறகுமாற
றக்க மேலவா தமழு ளெவறநினு
மிகக் கலவி வெறுக்கையு ளொன்றுமின
மக்கள போனமென வறறன மரங்களே. (௨௪)

மேறபடி வேறு

வளாகரி நெடுங்கையால வானந தோயகினை
தளாவொடுள வளைந்திடுந தகைமென கொம்புகள
களிதரு கரிகர லீலை யாறகடி
தெளிதினுட குழைந்திட வியறகை யனறுகொல். (௨௫)

விரிசிறைப் புடகுல விருநது செயக்லா
துருளபழங் கரிபொர வுதிராகும வெள்ளிலக
ளிரவலாக கீந்திடா வீகை கொணடுகொல்
ஸரசர்கள் பெறச்சீசாரி யறிவி லார்கள்போல். (௨௬)

* இவறனமாலை - உலோபத்தனமை.

மகவுட லொடுகிய வயிற்று மந்திக
 ஞகணமலாக கொம்பினின றெழுநுந தேறலவான
 நிகழ்தரு கஙகைபுட டெயவத் தாமரை
 நிகரறு பொலங்கல நிறைக்கு மெனபவே (௨௭)

வேயத்தலை வானரம் வேழம பகருலக
 கூத்தரி ஞடிய கூத்த ரம்பையா
 பாரத்தன ரவற்றினமேற பரிசின வீசிய
 தூத்திரண மணிவடஞ் சுடரு மெங்குமே. (௨௮)

சுலித்துறை

இன்ன வாரண வனத்திடை யெம்பிராற கண்டு
 முன்ன மைந்தடா வசிட்டமா முனிவினை யறுத்து
 மன்னு நனகதி யடைந்தமை வகுப்பலென நெறிநீரச
 செனனி யந்தணன வேந்தனாக கொருகதை தெரிப்பான. ( )

முநது மாமறை முழுதுணர் வசிட்டமா முனிதான
 நந்த மைந்தாக னூற்றுவர் தாவிஸீக * காதி
 மைந்த ஞலுயிர் துறத்தலின மனதையுள ளழுத்தி
 யுநது வெந்தயாக கடலகத துணாவெலா முருத்தே (௩௦)

மருஞ நெஞ்சமுந தாதுமோர் வானறெடு குடுமி
 வராயி லேறினின றெய்யென விழுந்தனன மண்ணி
 லரிது பெற்றதம முடம்பினமேல வெறுப்புடை யவரு
 மொருவ வலலரோ மக்கண்மே லுற்றதோர் வேடகை ( )

* காதிமைந்தன - விசுவாமித்திரமுனிவர்.

வீழும் வேலையின மணிகொழித தெறிநிலா வேலை
சூழ மாநில மடநதைதன ஹனகனகயா லேநதி
யாழ மாநாநாக கடலினின நகநநநந கேளவித
தாழும் வராசடை முனிவர நினகநிது தகவோ. (௩௨)

மலையி லேறிமண வீழதரின மாநா'மக துனபங
கலைகு நைநதவெண மதிருடிக கடுககையங கணணித
தலைவ னாரநா பெறுதியேற துனபமுந தணபபை
தொலைவின முததியும பெறுகுவை யாதலாற ஹாயாய ()

அடியா வேண்டிய வேண்டியாங கருளிருண மிடறறுக
கடிகொள கொன்றையரு செஞ்சடைக கடவுளை நொககி
யொடிவின மாதவரு செயதியென ஹாததனண முனிவ
னெடிய வெநதுய ரளககரி னீநநின நெனருன (௩௪)

கணண கனகட லுடைபபெரு நிலத்திடைக கவின ந
புணணி யத்திரு வனத்தினுண மேலெனப புகன்றே
தணனென மெனபுனல வேடடெழு கலையெனத தரியா
னணண லங்களிற் நடவியை யடைநதன னன்றே (௩௫)

அடைநத மாமுனி சிறநதுழி யகனமாந திருநது
கடுமபு லப்பகை யைநதையுங கொன்றபூங கடுககை
மிடைநத செஞ்சடை யநதணன நிருவடி விடாது
தொடாநத நெஞ்சின னுகியூண யாவதுந துறநது (௩௬)

கனலி வெங்கதா பெருமழை குளிர்பனி கடுங்கால
சினவி லங்கென விவறநிருல வருநதுயா சிறிது
நினைத லினநிமூச சவீததசை வகன ற்பன நெடுநாள
வினைகெ டுநதவ முழநதனன யாவரும் வியப்ப, (௩௭)

அறுசீகாகழிநெடிசடியாசிரியவீருததம்.

சொன்னவிவ வகையி னோறருந தூயவற கருளல வேண்டி
முன்னவ னபணைபபெருநதோண்முத துறமுறுவறசெவவா
யனனபு வ ரூடவ யிறறி னேநதுகைக களிற்றுக கனறம
பன்னிரு தடநதோட சேயும பரிசன கணமு மினறி. (௩௮)

அருமணிச சடிகை யைவா யாடர வருவத தோடு
பரசிவ லிங்க மாகிப படுபுன லிறைவன நிககுத
திருமுக மாய கததுத திமிரமுங் கெடவி ளங்கி
விரிசடாக கனலி தனமுன மினமினி யாக நினறான (௩௯)

கண்ணுத லண்ண னிறபக காண்டர லோடு நெஞ்சந
துணனென நடுந டுங்கித தொகுமயிர் சிலிததெ முநது
மண்ணிடை வளிபெ யாதத மரமெனத தாழநது முககட
பண்ணவ னெழுக வெனனப பயமொரீஇ யெழுநது நினறு.

கையிணை யுச்சி கூப்பிக கண்களி னருவி பாய
வெயயசெந தழலிற படட மெழுகெனவுருகநெஞ்சம [யநத
டொயயிலவாயகுழறக்கொன்றைப்பொலமலாக கண்ணிவே
செயயவார சடிச முககட செலவனைப பழிச்ச ஹறான. (4)

மேற்படி வேறு.

இம்மா நிலத்தோர் நினனெடுகைத் தெண்ணப படட
திருமாலுஞ், செமமா மலரி னரசிருகருந தேவு மறியப ப
டாயெனற, மமமா பிறவி நெடுங்கடலவா யலமந தநிவு
கெடுத்தமுலு, மெம்மா ஸ்ரீதற் கெளியாயோ வெரியோ
டாடும பெரியோயே. (௪௨)

எல்லாக் கலைக்கு முதலாகிய யாவும் தரிக்கும் பெரியப்
பொருண்மை, புலராப் பொருளி னருமனற்கும புகழ்தற்
கெளியை யலையெனரூற, கலலாக கழிமா மடனுடையே
ங் கண்டாக குரைக்குஞ் சிறுபுனமைச், சொல்லாற் புகழ்த்
ற கெளியாயோ துறந்தோ ளுளத்திற் கிறந்தோயே (ச௩)

உடம்பு முதலாக தொடர்புணைத்து மொழித்துப் புலன
கள் கரந்துமன, மடங்கு யருநோன புழந்தவாசு மடை
தற்கரியை யெனற்ககா, லொடுங்கு விலலா வவாககடலு
ளுய்க்கும புலததுக காடபட்டே, தொடரது பெறுதற்
கெளியாயோ தொலையாக கயிலை மலையோயே (ச௪)

கலிவிருத்தம்

எனப்ப ழிச்ச விறைவன கந்நீணகூர
துனக்கு வேண்டிற் றுதழ்துஞ் சொல்கென
மனத்த டக்கரு மாமசிழ் வெயதினா
சினக்க ளிற்றுரிச செமமற் குரைசெய்வான. (ச௫)

பத்தி * நாற்றம் பாறைம னத்தெனமேல
வைத்த பேரரு ளாலெளி வந்தவிவ
வித்த கத்திரு மெனியொ டென்றுநீ
யித்த லத்தி லிருப்பது வேண்டினேன. (ச௬)

தேங்கு பேரருட் செலவு தானுநீ
போங்கு தத்துவ முள்ளவெ லாங்கடந
தாங்கு நினற வசைவி னிலைமைகாண
வீங்கு ஞானமும் வேட்டன னெனறனன. (ச௭)

அண்ண லவவுரை கேட்டலு மனபரீ
யெண்ணி யாவகா கெனவங் கிருந் துபின்
விண்ணு யாரந் வியனசிலை யாவடித
தெண்ணி லாசசடைத தெனறிசை மூரத்திபாய, (௪௮)

வீறறி ருந் து வினாமலா தூயடி
போற்றி நினற புனிதமா னாககளை
யேற்ற ஞாங்க ரிருத்தி மனங்கொளச
சாற்ற ருமபொருள சாற்றுதன மேயினுன (௪௯)

பிறத்தல சாதல பெருகல சுருங்கலே
துறத்தல கூட றுயாதல களித்தலே
வெறுத்தல வேண்டல வெருள லுவத்தலே
மறத்த லுள்ளன மயங்க மெளிதலே (௫௦)

இனைய பலகுண மினறியி யறகையாய
வினையி னீங்கி விளங்கிய ஞானமாய
நினவ ருமபர மானநத நீததமாயத
தனைய நிரதவா தங்கட கபேதமாய, (௫௧)

பூவி னுணமணம போலுல கெருகணு
மேவி நிறபினும வேரு யுயிரத்தொகை
கோவின மெய்யு மொழிநதவுந தக்கவா
நீவ தாயொருங் கியாவு முணாவதாய, (௫௨)

ஆதி வேதமுஞ் சொலஸற கரியதோ
சோதி யாயமன முநதொட ராததாய
மீது யாநத்தன றனமையு மெய்தனக
கேதந தீர்தன திசையி னாயதும், (௫௩)

* மாயை மூன்றினு மாயிரு ஞாலமுன
னாய தத்துவ மெல்லா மமைத்தலுந்
தூய சத்தி விளங்கிய தொல்லுயிராக
கேயு முததி யளிகு மிபறக்கயும். (௩௪)

விரித்து நனகு விளம்பினன செஞ்சடைக
கருதத் தவ்வெலா காசின முனிவனுட
டரித்து ஞானந தலைப்பட டஞ்செலா
மிரித்தெ முநதபே ரினபத தமுநினை (௩௫)

தருதை நாணமலா தாழந் து விடைபெறீச
சிறதை யெண்ணிய தேயத தடைநதன
னந்தி வானிறத் தண்ணலு மவவுழி
வந்த வனன வடிவொடு நின்றனன (௩௬)

மேபடி வெர
அப்பொழு துமைபெய ரரிககரு நெடுவரட
செப்பின முலைக்கொடி சிவனயிரிவு தருத்
வெப்பவிர கத்தழல வெதுபுதல பொறுளா
யொப்பிலி யிருநதருளு மொணகட றடைந்தாள. (௩௭)

ஆங்கோதை நீர்விட மயினறருள சடுககைத்
தேவகோதை மாபொனெடு செநதிரி திரந்தெ
தீவகோதை நனகழை செறுததொளிந ஞானப
பூங்கோதை யெனறுதிசை போமபெயர் படைத்தாள. (௩௮)

மழைமத முக்ககு - வயிறறுமகன வெஞ்சூர்
வழியற வறுததவருண மைநதனடல வீர

* மாயைமூன்று - சத்தமாயை, அசத்தமாயை,
பிரகிருதிமாயை.

எழிவிலவநி கககடவு னையன லிடை யண்ணல்
குழுமிய வருத்திராகள கோதிலகண நாதர். (ருக)

எனறிவாக ளாதிபாகள யாவரு மெழுநது
துனறியுமை யமமையொடு சோதியுறை கினற
மனறனமத யானை வனம வலவீனாவி னெயதிக
கொனறைமுடி யண்ணலொள கொண்டினி திருந்தாரா (சு0)
அறுசீகாகழிநெடிஸடி யாசிரியவிருத்தம்.

விளங்கொளிக கயிலைக குளறம விரிசடை யிறைவன
றனனைத, துளங்கலில குடுமபத தோடு துறத்தலிற் பயந
தோர் தீத்த, விளஞ்சிறு றொனகக லங்கி யீகையங் குளறத
தோடு, வளங்கெழுகளிறலயானைவன டபுகவெழுநததனறே.

இருணிநி விருவி சுமபி னெழுநதுதென நிககிற செலலும
பெருகொளிக கயிலை வெறபும பிறங்கியசெமபொற்குன்றுந
தினாயெறி சுடருங் காறறின சேயையு மண்ட கோடி
விரலகொடு தெறிகரு மாறறல வீரவா குவையு மொத்த. (1)

கூற்றழை வெகுளி வேழங் கொண்டுவிண படரு முழிக
காறறெறி சிறைபபே ராறறற கண்டபே ரண்டப புடகள
போற்றியு வரிசூழபூம் * பொழிலெலாமருளவிண்போயச
சாறறரு மலையி ரண்டுந தானமா வனத்த டைந்த. (சுங)

தோடவிழ கடுககை வேபந்த சுடாமணிச சுடிகை யைவா
யாடர வருவத தண்ணற கயிநதிர திசையின வெள்ளிக
கோடியா வணாநின றன்று குருமணி யருவி சூடி
தீடிய குடுமி மேரு நினறதங் கதனவ டக்கே. (சுச)

* பொழில - உலகம்.

அனறுதொட நலக மேதது மண்ணவங் களிற்றுக காடு
மனறறென கயிலை யென்னும வானபெயா பெறற தமம
பொனறலி லதனசி றப்புப பொருபுல னரவ வேந்த
நினறதன னாயுள காறு நிகழ்த்தினு * முலததற டாறறே.

வியனிமபோல விண்ணும வெள்ளத்துளமுதது மஞ்ஞான
றுயாதரு மண்ட கோளத துறநிமிர் கயிலை யென்னும
பெயருடைப பரமா னந்தப பெறலரு முததி வைப்பா
மயலெறி திருதத லககு மறறைய தலங்க ளொப்போ. (1)

ஒவிலசோத தெனது வெள்ளி யோங்கலி னானகு திககுங்
காவத வளவுட பட்ட கனமர முதலா யுள்ள
தாவர மக்களாதி சங்கம மெல்லா முக்கட
சேவுயா கொடியி னானற நிருவுரு வாகு மனறே. (௨௭)

† புலிபுலி யதனா நிகும பொருடரி கரித்தோல போககும
வலியவா னானே ற்றறும வாளரா வரவம பூணு
மெலியியன மானமா னேனதும் வெந்திறற சீயஞ சீயத
தலைபுனை தருந தெனவெள்ளிச சயிலத்தினிறககினமனனே.

* உலததல - முடிதல † புலியிறககின புலியதனாநிகும
என இவங்ஙனம் தனித்தனி ஒவ்வொன்றையுஞ் சொன்னயம்
பற்றிக் கூறினானும், சிவசாஸுபத்திரகுரிய பிறசினனங்
களையும் பெறுமென்பதே நூலாசிரியாகருத்து. சிவபெரு
மானுக்குச் சிங்கத்தோலையென நி அதனறையும் உண்டென
பதை “ஏனையோக சிறைமை யினமை காட்டி, முடங்கு
கோமடங்கன முகனடேஉக கொத்த, வெண்டலை மாலை உண்ட
வா வெருவத, தண்டாது கிடக்குந் திண்டோட பொருப்ப
ன” என னும் இவ்வுடலிங்கவகவலா னும் உணாக.

எழுசீகாகழிநெடிடடியாகிரியவிருத்தம்.

என்று தென்கயிலைப்பொருப்பினதியலபனைத்தையு
மெம்பிரா, என்று கூறலு நெஞ்சு வந்தொளிராம வெள
ளிலை வேனெடுங், குன்றி னேடுமழ பிறைமருப்புயா குஞ்சு
ரப்படை யாதவன, மன்ற நனகதையினு மொன்று வழ
ங்கு கென்று வணங்கினுன. (சுக)

கலிவிருத்தம்

ஆதியங் கயிலையி னடைவு கூறினா
திதிலபொன முகரியின செயதி கூறுதும்
யாதவ மன்னமாந தினிது கேளென
மாதவ வடிவருள வளளல கூறுவான (எ)

தென்கைலாயசசருக்க முற்றிறறு.

ஆகத்திருவிருத்தம் - சுஅக

சிலயுகங்களுட்குமுன்னே, சூரியகுலத்திலுதித்த மி
த்திரசகனென்னுமரசன் வஞ்சிக்கவெண்ணிய ஓராககன
அவவரசனிடத்தே மடைத்தொழிலபுண்டிருக்குநாளில், ந
ரமாயிசததைச சமைத்துவைக்க, அதை அரசனுணராது வ
கிடமுனிவருக்குப்படைத்து, அக்குறங்காரணமாக அம
முனிவராற் சபிக்கப்பட்டு, உதிரென்னும பெயரையுட
ய அரசர்களுக்கி உழன்றிருந்தன அக்காலத்திலே, விசுவா
மித்திரமுனிவா வகிடமுனிவாபால் வைத்திருக்கும் உட
பகையினால் அவாசநத்தியை அழிக்கத்துணிந்து, சத்திமு
னிவாமுதலிய நூற்றுவரையும் மாயத்துவீடுமபடி அவவுத்
ரனென்பவனுக்குப் பணிக்க, அவன அவவாறே முடித்தலா

ல, வசிட்டமுனிவா புத்திரசோகமேலிட்டு, தமது உயிரை விடுக்கவெண்ணி, ஒருமலையினது உச்சியிலேறி, விரைநது விழுந்தனா. அதுகண்ட பூதேவியானவள் அவரிற்வாவண்ணம தன்னுடைய இரண்டுகரங்களாலும் தாங்கிக்கொண்டு, அவனானோக்கி, “முனிவனே, நீ இவ்வாறு செயதலால் உனது துன்பம் நிவர்த்தியாகுமா? சிவபெருமானை வழிபட்டுத் திருவருளைப்பெறுவையேல், இத்துன்பம் நிவர்த்தியாகப்பெறுவதுமன்றி முத்தியையும் பெறுவாய்.” என்றனாக, முனிவா அதையங்கீகரித்து, தமது சித்தத்திலே சுயாரணியமே எவற்றினும் சிறந்ததலெனத்தொழிந்துசென்று, ஒரு சிறந்ததானதிலே யிருந்துகொண்டு, உணவாநிகளை விடுத்தது, ஐம்புலன்களையு மடக்கி, சித்தத்தைச் சிவபிரானிருவடிக்கண்ணேபதித்து, எவற்றாலும் சலிப்பின்றி, அருந்தவம் புரிந்துகொண்டிருந்தனா.

சிவபெருமான திருவுளமிரங்கி, ஐந்தலையரவ வருவததோடு பரசிவலிங்கமாய மேற்குத்திருமுகமாகி, சோதியமாயத தரிசனநதநளிக்க, முனிவா நடுநடுங்கி, மயிர்சிலிர்த்தது, காற்றினாற் பெயாக்கப்பட்ட மரம்போல வீழ்ந்துபணிந்து, அக்கடவுளெழுகவென்றபின்னா பயம்கனற்றெழுந்து, பலவாறு துதித்து நின்றனா அப்பெருமான திருவருள்கூர்ந்து, முனிவனானோக்கி, “உனக்கு வேண்டியவரம் யாது?” எனவினாவு, அமமுனிவா “தேவரீர் எக்காலத்தும் இத்தலத்திலே இத்திருமேனியோடு வீற்றிருந்துகொண்டு ஆனமாதகளுக்கு இஷ்டசித்திகளையளிக்கவும், சிறியேனுககு ஞானோபதேசம் பாலித்தருளவும் விரும்பினேன்.” என வினா

ணப்பஞ்செய்துகொண்டனா அக்கடவுள் அவ்வரமளித்தது, கல்லாலவிருக்கத்தடியிலே தக்ஷிணமூர்த்தமாய லீறறிருநது, பதிபசுபாசலக்ஷணங்களை ஐயநதிரிபற விளக்கியருள், அமமுனிவா உணமைதெளிநது, ஞானமுதிர்ச்சியுடையரா கி, பேரினபம்பெற்றனா.

அத்தலத்திலே, அக்கடவுள் அமமுனிவர்க்கருளியவ ண்ணமே எழுநதருளியிருத்தலால், உமாதேவியாரும் பிரி வாற்றாது, விராயக்கடவுள் முருக்ககடவுள் லீரபத்திரக கடவுள் வைரவக்கடவுள் ஐயனா நந்திதேவா உருத்திரக ணங்கள் கணநாதர்கள் முதலியோர் பினரெட்டாநதுவர, அத்தலத்தையடைநது, ஞானப்பூங்கோதையமமை என னும் திருநாமத்தோடு தங்கியிருநதனா லுதுகண்ட கைலை மலையானது மேருமலையோடு, தானும் பிரிவாற்றாது அங்க டைநது, தனக்கு வடக்கே அமமேருமலை தங்குமபடி தா ன சநநிதிக்குக் கீழ்த்திசையிலே தங்கியது. அதனால், அன றுமுதலாக அதநலம் தென்கைலாயமெனத் திருநாமமு டையதாகி, அண்டருலகமுமழிபும அக்காலத்தும் அழிவில் லாததாய, நிகரினறிவிளங்குகின்றது. அத்தலத்திலிருக்கும் சராசரங்களெல்லாம் சிவரூபமாகு'ம என றுரைத்தருளி, அவ்வரசர் வேண்டுகோளின்படியே, பொன்முகரிந்தியிவை வர லாற்றைப் புகலத்தொடங்கினா.

* பொன் முகரிச்சருக்கம்.

அறுகோககழிநெடிஸடியாகிரியவீருத்தம்.

மணிமிடற் றிறைவன முன்னம் வானறொடு பனிக்குளத்தி
 ஸ்ணிகைப் பண்பபெ ருநதோ ளம்பலித் தரிப் பரதத் தத்
 டிணையெழிற் கருங்கட் செவவாயப் பிறைநுதற் கணங்குட்டி
 புணாமுலை கருமெனகூந்தற் புனிததைப் பீவடபவந்தான
 கருடாகந் தருவா† தாரா கணந்தயித் தியா'கள் விச்சா
 தரிராக கதரோ சித்தா தாபத் தசர லோகம்
 புருடாகின னரரி யகநா பூதாவே தாளா தேவ
 ருரகரா காச வாச ரொடுபோக புவியு ளாரே. (௨)

விரிசடை முனிவ ரீட்டம் வெந்திறற் கணேச வெள்ளந்
 திருமறு மாபத் தணண நிசைமுகத் தலைவ னினனோ
 ரொருவரு மொழிநதி ராம லொருதனிக கடவு ளோடும
 பரவினா வந்து விண்டோய பனிவரை மருங்கி றத்தாரா. (1)

தெய்வத் வெள்ள மெல்லாந் திரண்டவடகுழி லியவாற்றால்
 வையகந் தெற்கு யாந்து வடதலை தாழ்ந்த தாக
 மையொளிர் மணிமி டற்ற வானவன கடத்து வந்த
 வையனை யருகு வாவென றழைத்தரு ணோகக் கித்தீதே (௪)

மாநிலஞ் செமமைத் தாக மாதவ நீதெற் கேகி
 மேனியா மலய வெற்பின மேவுதல வேண்டு மனறே
 னூனவில புலவ நாமே நெடிசெல்த தக்க தென்றான
 வானுயா புகழி னானும வணங்குவாய புதைத்து நின்ற. (௫)

* பொன்முகரி எனபது ரகர கைர வொற்றுமை
 யால் பொன்முகலி எனவும் வரும்.

† தாராகணத்தைப் பிறா அந்தரொனவும் வழங்குப.

திருமறு வணிநத மாபன றிசைமுகன முதலோ நிறபக்
கருணையங் கடலே நாயிற கடையனேன றனபால வைத்த
வருளினுற பணித்த வேவ லாற்றுவ லருளி னென்று
வினாமல் ரடியிறமுநது விடைபெற்றிவிரைநதுசென்றன

கலிவீருத்தம்.

ஆதார மெய்பபொரு ளநிந்தசிவ யோகி
மாதார மெமமுலை வடுககொள்கன மாபன
றுதார வுண்டளிகள சாதாரி பாடுங்
கேதார மென்றுபுகழ் கேடிலவரை கண்டான (எ)

அறுசீக்கழிநெடிலடியாசிரியவீருத்தம்

அருந்திறற் பிறவி மாவி னுவியுண டுளிககோல சிந்தும்
பெருஞ்சிலை யாகி முததிப் பிறைநுதற் றிரும் கடகு
மருங்குநின் றிரட்டுமவெணசா மகாகளாய விளங்காநிறஞந்
தரங்கவான கங்கை சூழ்போந் தனியவி முதத்தங்கண்டான.

இயலிய மொன்றனமத தியாறுசூழ முரணவி ழிப்போ
வியனகா வடவெ முதது மெய்களு ணடுவு மீறு
முயிரகளுண முதல யற்றே டியித்தமுன னின்ற ராமப்
பெயாநக ரொழுவா யான பெருமபெயாபபதிகளகண்டான.

(இதன்பொருள்) இயல் இயம் ஒன்றன நாமத்து யா
று சூழ - அழகுபொருந்திய பலவகைவாததியங்களுள் ஓர்
வாததியத்தின் பெயரையுடைய ஆற்றினறசூழப்பட்ட,—
முரண விழிப் போ வியன நகர் - மாறுபட்டகண்ணினபெய
கைகொண்ட பெரியப்பட்டணமும்,—வடவெமுதது மெய
களுள்-கோவாணபாஷையிலுள்ள முப்பத்தைந்துமெய்களு

ள,—நடுவும் ஈறும் - (முதற்ககரமுதல் இரண்டாவது தகரம் வரையுமுள்ள முனபதினேழு மெய்களும், நான்காவது தகரமுதல் க்ஷகாரம் வரையுமுள்ள பின்பதினேழுமெய்களுநிறக) நடுநிறபதாகிய முனறாவது தகரமெய்யும், ஈற்றெழுத்தாகிய க்ஷகாரமெய்யும்,—உயிரகளுள் முதல் அயற்றோடு உயிர்த்து - உயிரொழுத்துக்களுள் முதலெழுத்தாகிய அகாரத்தினது பக்கத்திருக்கின்ற ஆகாரவுயிரோடு சோனது,—முன நின்ற ராமப பெயா நகா-முன்னே நிறகப்பெற்ற ராமவென்னும்பெயரையுடைய பட்டணமும்,— எழுவாய ஆன பெரும் பெயா பதிகள் கண்டான-முதலான கிரத்தி பெற்ற அனேகநதிவவியதலங்களை அகத்தியமகா முனிவாதரிசித்தனா. எனறவாறு

ஓவாததியமெனறது ஈண்டுப பமையென்னும் வாததியம், அப்பெயாகொண்ட யாறு பமமையாறு முரண என்றது விருபம், விழியெனறது அக்ஷம், இப்பெயாகொண்ட புரம் விருபாக்ஷபுரம் எனவே, பமையாற்றிறகுழப்பபட்ட விருபாக்ஷபுரமெனப் பொருள்கொள்க. விருபாக்ஷம் ம்மேனாகுகின்கண்.

வடவெழுத்துமெய்களுள் நடுநிறபதாகிய தகரவொற்றும ஈற்றெழுத்தாகிய க்ஷகரவொற்றும ஆகாரவுயிருடன சோனது முன்னே நிறகப்பெற்ற ராமவென்னும் பெயரையுடைய நகனெனவே, தாக்ஷாராமபுரமெனப் பொருளுரைத்துக்கொள்க. (க)

தனதுயா முடியைக கண்டோர தாமரை முடியைக கண்ட, வின்னயிலா பெறுமபே நெய்த வேழம்பாய தேத்தி

ரூலகண, டனையதற கொத்த திங்க ளஞ்சுபு நடக்கும் வெ
றபாய்ச, சினவிடை யுயாததோற ருங்குஞ * சிலாதரன பு
தலவற கண்டான (க௦)

அறக்கட லிறைவன றங்கு மகனகா பலவுங் கண்டு, ம
றப்படை மறவி † யாசை வருமுனிக கெதிராதோன நிறுற,
பிறப்புவனறொடர உததுப பெறலருங்கதியைக்கண்டோ,
பெறத்தரு தெனாது வெள்ளிப பெருவகாக குடுமி தானே
காண்டலுந தொழுதி றைஞ்சிக் கண்டுளி சொரிய மெய்யி
லீனடிய மயிர்பொ டுப்ப வேததுபு வடமீன வென்ற
மாண்டகு கடவுட கற்பின மனையொடு கயிலை குன்றின
சேனடிகழ சிறப்புக் கூறாத திருநக லெல்ல புக்கான. (க௧)

புககவ னுப்பா லோடும புன்றிறிளங் கன்று போசை
செக்காளு சடையி னானற நிருமுன்னா விராவி னெயதி
நெக்குநெஞ் சுருக்க கண்க ணீரற தொழுக வுச்சிக்
கைக்கம லங்கள் கூப்பிக் கரணங்க ளடங்கிநின்றன (க௧)

நெடுமபொழு துடறம பித்து நின்றபின னவச நீங்கிக்
கடுங்கதி ராழி யேநதுங் கரியவன முதலோர் மௌலி
மிடைநதொளிர் மணித்த மூமபு விளங்கிய கழறகாறறெயவ
மடங்கலை நாதத மூமப வழுத்திய தொடங்கி னானே. (க௧)

அமபோதரங்கவொத்தாழிசைக்கலிப்பா.

உலகெலாம் படைத்துக்காத் தொழித்துமறைத்தருளசெய
மலகிலாத திருவிளையாட டாடுவான குநீஞ்ஞமற [பு

* சிலாதரனபுதலவன - நந்திபருப்பதம். † ஆசை-திக்கு.

நிலகுநிலை யதுநிற்ப வீறிலரு னுருவெடுத்துக
கொல்கெழுவே லரிநெடுங்கட குமுதவாயக குவிமுலையம்
புவியணைய முகஞானப பூங்கோதை யொடுகயிலை
மலையிலவீற நிருநதருளு மதிமுகிழீர்ப பெருஞ்சுடையோய.
இது ஆறடித்தரவு.

அலங்குணைய பரிமாளு வழுதணைய திருமொழியோ
விலங்குபுகழ பலவுமெடுத தேததுமிகல வந்திகரோ
நலங்கொளரு மறைநானகு நாடரிய நிலையாய்க்கே

தரியலரா ருயிருணனுந தனிககணையோ கூங்கோட்டி
வரையணைய மழவிடையோ மலாசாத்து மடியானோ
விரிகதிராமா மணிவண்ணன விபனாலக முடையாய்க்கே

சுடாவிழியோவெழிலுடம்போ ஸ்சுகிறையோ நிமமுயாதந
கடிமலரோன செலுத்துநிலக கண்ணகனறே ருருளேயோ
பட்டுராளியாயி ரங்கதிரோனபல லுயிருமபடைத்தாய்க்கே
இவைமூன்றும் முவடித்தாழிசை.

வெருவருங் கூறறம் வீழ்தரச சிறிது
வீரனியிந தனறுநின மெனமலாத திருவடி.
முரணின ரரண மூன்றம்வெந தவிய
வெரிதழ லுமிழந்தன நிறைவநின னீளநகை

இனவயிரண்டும் நாறசீரடிபம்போதரங்கம், பேரொண

கனல்பட விழித்திக காமம் காயநதனை,
மனைவி வேண்டவின் மறித்தவற றந்தனை,

யருவரை பெயர்த்த வரககளை நெரித்தனை,
 புரிநரம பினனிசை புகனறவற கருளினே.
 இவை நான்கும் நாரதசீரோரடியம்போதரங்கம். அளவென
 அழித்தனை சிறுவிதி யாக, மசைத்தனை யுடையென மாக,
 முரித்தனை புகாமுக நாக, முயாதனை மழவிடை * மேகம்.
 இவைநான்குமுச்சீரோரடியம்போதரங்கம். இடைஎன.

புண்ணிய மூாததியை, புகலருளு சீாததியை,
 யெண்ணருகு சிறப்பினை, யிலலாப பிறப்பினை,
 யவாவிலா மனத்தினை, யடற்கரி வனத்தினை,
 தவாததிரு வருளினே, தலைமறைப பொருளினே.
 இவைஎட்டும் இருசீரோரடியம்போதரங்கம். சிறறென

எனவாங்கு, இது தனிச்சொல்.

அரும்பெற லொருவநின் றிருநதடி வணங்குது
 மைம்புல விலங்கு வெம்பட ருறுதது
 மாணப் பிறவிக காளங் கடநது
 கருதரு மினப முததிப்
 பொருவினமா நகரம புகுதரற பொருட்டே.

இது ஐநதடிநேரிசையாகிரியசுகரிதகம். (கரு)

அறுசீர்க்கழிநெடிஸடியாகிரியவிருத்தம்.

இன்னன நாக விவக மேத்திய பினன ராலின்
 மனனிய கடவுட் போற்றி வாரண முகத்தோற் றுழந்து

பன்னிரு தடந்தோட சாமி பணிமல ரடிபழிச்சி
யனனைஞா னப்புகு கோதை யடிபணிது வலமவர தானால்.

பலமுறை வலஞ்செய தையநீ பணிர துபின னரிதி னீங்கி
வல்கெழு மகிடற காயநத வருமுலை யணங்கு வாழு
மலைமிசை யேறி யனனாண மணியரிச சிலம்ப ரற்று
மிலவித மெழிலக டந்த விணையடி தொழுது மீண்டான. ( )

அவவயின விளங்கித தோன்று மதிசயம் பலவுங் கண்டு
செவவிய மனத்தன றெண்ணீர்த திருநதி யினமை காணுஉ
விவவயின தியொன நினமை குறைவென வெண்ணியர்மோர
கவவைகொ ளிருநீர் யாறு கடிதிதூட்ட டருது மென்று. ( )

ஐந்தவித தாண்டு வைகு மருந்தவ முனிவா பாறப்பூய
வெந்தயாப பிறவி கொன்ற மெய்யுண ரடிகள் யாரென
நிரதநற றலத்தழைப்ப வெனக்கரு னுதினா றனனார்
தந்தமுற் றருளபூண டுள்ளந் தடந்தி முயறசி யுந்த. (கக)

ஐயதென கயிலை நீங்கி யதற்குநான கியோசனத்தில
வெய்யவா ணிருதி திகிலி லிளங்கொரு பொருப்பி லேறிச
செய்யதா ணுவின்மனத்தைச சிக்கயாத தைரதுஞ் செற்று
மெய்தசை கெடலுண யாதும் விட்டரு நோன்பு முந்தான.

முலலைசான மனையு லோபா முதனீரை யருகு நீங்கா
தெலவியும் பகலு நினறே யேற்றநற பணிகள் செய்ய
நலவியற புலவா கோமா னதிபெறு தவமு முந்த [ருன.
செல்லுநா ணள்வீ திப்போன நிருகுகோட * டுதளிற் சென

நன்னதலை யுலக மெல்லா நலிபனிப பகையி ரிருந்
பொனங்குவட டிமயத தேறப பொருநதுதன றுணைவ னாய
வனங்கவே ளாகக மெயத வஞ்சிதைக ருயிறபாண வாழ
மனங்கவா வேனில வேந்து மாநிலத திறுதத தனறே ( )

முள்ளனா முருககு மந்தி முனையினக திங்கள காட்டுங்
களளக முகிழ்பப லாகங் கடிமல ரவிழதத தோற்றந்
தள்ளலில சிறப்பின வேனி றண்பனிப பகையி ருநத
வொள்ளெழினகரமெல்லாமொருங்கெரியூட்டிற்றொகுகும
மருமலா வாளி வேந்தன வருமுலை யரித்த டங்கட
டிருநுத லணங்கோ டாடத தெனறலந தூதன முன்னி
விராமலாத துணாக ளானு மெல்லின தளிரக ளானும
பொருட்டலவரைபி னுள்ள பொழிலெல்லாமணிவித தானால,
மாதாமென பொதுமப லெல்லா மணவணி மகளி ரொத்த
காதலங்கொழுநா தமமைக கலந்தமா மதிமு கத்துப
போதரி நெடுங்க ணல்லா பூஞ்சிறைக ருயிலக ளொத்தாரா
கோதையாதுணை துறந்தாராமடமயிறகுழாததையொத்தாரா
இந்நில வரைபி னுள்ளோரா யாவாக்குங் கேள்வி யின்பந்
தன்னொடு பிறந்த வந்தீந் தமிழகொடுத தாங்கு விண்ணோ
பொன்னக ரணவுகோட்டுப் பொகியமீன குழவித்தெனறந்
மன்னிய வுயிரகட கூற்றின வருமின்பம வினைத்த தனறே.

மாந்தளிரக கவசம் புக்கு மணங்கமழ் கைதை யந்தோ
ட, டேந்தெழி லுடைவாள வீக்கி யீரம்மலர்க் கண்பெய பி
ண்டிப், பூந்தளி ராவந் தரங்கிப் பொருக்கழச் சிலையெ டுத
சூச,சேந்தவாயக்கிளிமானபூண்டதெனறலந்நிரு த்தேநேறி

கருங்குயிற் றெழுதி யென்னுங் காகள் மிரங்க * வ!
டு, சுருமபுதேன ன்ரிமிறென மெண்ணுந் தொலைவினாற ப
டையுஞ் சூழ, வருநதுண வசநதன றனனோ டனங்கவே
டாது துணனே, விரிந்திரு வீசுமபு போபப விரகாமேற
படையெ முநதான (௩௮)

இன்னிள வேனில செல்ல வீடுங்கடல சுவற விண்டோய
சென்னியங் குன்றமெல்லாந் திசைமுகமழறறச் செங்கேழப
† பன்னிரு சுடரு மொன்றாய்ப பகற்கதிர பரப்பி யாகு
மன்னுயிர்த தொகைவெ துமப வந்தது முதிய வேனில. (1)

உருகெழு † காலச செந்தீ யுருத்திரன றிலையெ டுத்து
வெருவர விழித்து நோக்க வெந்தழல் கொழுந்து விடம்ப
பரவைமா நிலத்தில வந்து பற்றிய தென்ன வெயசியா
னெரிபடு கதிரப ரப்ப விருநிலங் கொதித்த தனமே. (௩௦)

வெந்தழ் னிலத்து வெண்டோ மென்புன லெனம யங்க
வந்திர சாலஞ் செயத தெறிவளி மரமுந் தீய
நந்தலில பெருஞ்சி றப்பு நல்குகண் ணோட்ட மிலலாச்
சுந்தையா கடுஞ்சொல் லென்னத தீமுகந் திறைத்ததனமே.

---

* வண்டு சுருமபு தேன ன்ரிமிறு - கருவண்டு பொறிவண்டு
தேனவண்டு பொனவண்டு எனவூழ வண்டினபேதங்கள்.

† பன்னிருசடாகள் - தாத்தாரு, சககரன, அரியமன,
மித்திரன, வருணன், அஞ்சுமான, இரணியன், பகவான்,
திவசகவான், பூடன், சவித்திரு, துவட்டன் எனப்போ.

‡ காலசசெந்தீயுருத்திரன - காலாக்கினியுருத்திரர்.

நீடமுல வெஞ்சு ரதது நீரினறி நாவு லாநது
 வாடுபு நிழலபெ ருது வருநதுபு திரியு மானகன
 கோடிய கோல னாகு குடிகெட வலைக்குங் கல்லாராக
 கூடிய வறனில வேநதன குடைபெறாக குடிக ளொத்த. ( )
 நெடுநெறி மரங்க ளெல்லா நீனிதி யோடு சுறறத்
 தொடாபுடை யவாபோனமக்கட டொகுதியாறகுழப்பட்ட
 தொடுகமுல கிழிகருங் கூங்குற சுடுபர லொடுவி ராய
 வடுதமுற சுரங்க ளெல்லா மாளவழக கறற வனறே. (௩௩)
 கலிவிருத்தம்.

இனைய வாய விருவகை வேனிலு
 மனலசெய நாளகளி னொழி கைநதினுட
 புனலெ னுஞ்சொ லும போககித் தளாவிலா
 முனிவ் றோற முழுத்தவ மாறறினா. (௩௪)

அறசோககழிநெடிஸடியாசிரியவிருத்தம்.

சூயினெலா மனன மெனனக குலாகட னாடிச சென்று
 வயினிரு புடையும விமம வாயமடுத துணடு தோகை
 மயிலகளபோற குனற நாடி வநதுநீள சிமய முற்றி
 வ்யனிரு விசமபெ முநது விரிகட லுயிழந்த மனனே (௩௫)
 அருவனாக் குலங்க ளெல்லா மருவியக துமபை சூடிக [கள
 கருவிமா மழைத்தோ லேநதிக்கடுமினவாள விதிராத்தத்தங்
 விரிசிறை யறவெ நிரத விண்ணவன மனனே டேற்றப்
 பொருதர முயல வனனா ன பூஞ்சிலை வகைத்தா னனறே ( )

தடங்கடல் குறைய வுண்ட * தழங்குரற கொண்டல
 வான, மடங்கலுங் கவிநது விண்டோ யுடுக்கலுநா புதைய
 * தழங்குரூல எனபது தழங்குரலெனத் தொக்குமினறது.

நின்று, குடங்கொடு சொரிவ தென்னக குளங்கள்கோடு!
டைய வெய்யோன, சுடுங்கதி ருலகம் வேடபச சோவென
ச சொரிந்த தனமே. (௩௭)

கொடிநுடவ கொளியெய மினனுக கூத்தியா வான ரங்கத
திடிமுழா முழக்கம் விமம வெழிஸ்பட வாடி யாடிப
படுகடல் குறைய வுண்டு பாயபுப ஸெழினி யுள்ளாக
கடிதுபுக கொளித்தன மௌவல கண்டிள முறுவல பூதத
கருமுகிற பட்டு நுத்துக கடுகைகமா மலாபபொன பூண்டு
குருதிமெயக கோபச செயய குருமணி யணிநது முலலைத்
திருகைக காரத ளங்கைத தீமபுனற குமிழிக கொங்கைப
பொருவினற காரம டரதை புவிக்கொரு செவிலி யாளுள்.

வரையிசை மேகம் போல மனைகணமேற ஹாமஞ் சூழநத
வருவியங் குளற மென்ன வாணைக ண்ணந்து நின்று
பரிதியம பறவை போலப பறமுடைத துணைபி ரிரத
குருமலா நெடுங்க ணல்லார குவிமுலை சுகமி ழநத. (௪௦)

கவிவிருத்தம்.

தேதநுண டுளியெனுந தீய தண்டமும்
பாதக வடநதைவன பாச முங்கொடு
காதலர துணையொரீலிக கலங்கு வோர்சுணமேற
கூகிறொன நெருபெயாக கூறறி றந்ததே. (௪௧)

வருமுலை மகளிரும வராகொண மாபரும்
பிரிவென வரைத்தற்கும் பெரிது முள்ளஞ்சிப்
புரைபடா முயக்கொடு பொழுது போக்கினார்
விரிசிறை யனநிலை மிதுன மென்னவே. (௪௨)

உடலலை குளிரினுக் குடைந்த வில்லவா
தடவினு னெருப்பினைத் தணதத் லஞ்சினார்
கடவுளா பசிப்பிணி களையும் வேளவியிற
சுடரழல பிரிகலாத் தொழுகு லத்தாபோல (சாட)

தண்டையரு சீறடித் தருண மைநதரும
வெண்டயிர வெண்ணையமோர் வெறுதது வேட்டன
ருண்டொறும் வெய்யன வுணவு நீரிடங்
கொண்டன வுயிரகளுங் குளிரககு டைநதவே. (சச)

நரிசுடா நெருப்பைநீ ரொன்ன வேட்டனா
தருகுளிர நீரினைத் தழவி னஞ்சின
நிருசெவி களுந்துகி லிறகச சுறறுபு
விரனினர் மறைபட மெயப்பை புககனா. (சரு)
மேறபடி வேறு.

இன்ன வாகிய காலமி ரண்டினு
நன்னா நீழ னளிர்சுனை யுடபுகா
மன்னு மாதவன வாயள வுமபுன
றுன்ன நினறு துளங்கல னோற்றன்ன. (சசு)
மேறபடி வேறு.

திருமலர் முதலிய திகைப்பப் புனபுலம
வருவன பயிராசில மகிழ வந்தன
விருபனி யிருதுவும்தயாவா, யாவாககு
மொருகிகா நடையின ருலகிற தேரினே. (சஎ)

கண்ணக னுலகெலாவ கவைஇய தண்பனி
விண்ணுயர் வரைகளும் வேலை ஞாஸமு

மண்ணீ டிமயமு மதனைச சூழதரு
மண்ணுமா யினவென மருளச செயததே (சஅ)

வளாபசும புறசெறி வயினறொ றுமபனித
துளிகுட ரிளங்கதிரா தொடவி ளங்குவ
வொளிராமர கதததக நிறவ முத்திய
நளிகொளசெம மணிகளை நகுதல செய்யுமே (சக)
தரவுகொச்சகககலிப்பா.

இவவகைய பனிப்பருவ யிரண்டினுநதண பனிகுளிர
மெய, வவவுபொழு தலைபுரடடும் வானபுனலி னினறமெ
லலின, வெவவெயிலகூ ரமயதது வெநதழலி னிடைநின்ற
ஞ, செவவியமெயப பொருளுணர்நதோன நிருநதியமா த
வமபுரிநதான. (௫௦)

கலிததுறை

இன்ன வாறருந தவஞ்செய வீநதிரன முதலோ
ரொன்ன தோமுனி கருத்தெனத் தெருமர லையதி
யன்ன லூதியை யடைநதன ரவனவ ரோடுஞ்
செனனி வானறொடுங் கயிலைமால் வரையிடஞ் சோநதான.

நந்தி வானவ னருளபெறினிக கோயிலி னடவா
வந்தி வானிறத் தண்ணறன பேராவ யணுகிச
சுநத மாமலாத திருவடி பஸமுறை தாமுநது
முநது மாரண மொழிகளாற பழிசுகதன முடித்தே. (௫௨)
ஐய வெனகொலோ கருதிய தினைத்தென வறியேன
செய்ய வார்சடைக சூறுமுனி நெடுமபகல செல்ல

வெய்ய நோனபுசெய கினறனன மழைமதா வேறகட்
டையல் பாகமற றவறகரு னௌனவுரை தறதான. (௫௩)

தோட லாநததா மராயினோன் சொலலுதல கேடடுக
கோடல வெண்பிறைக கண்ணியோன கூறுமற ரென்று
நாடி னுனல னகத்திய னமதுதென கயிலை
கோடு நீரநதி வேண்டின னருநதவ முழுகும். (௫௪)

அறுசீகாகழிநெடிஸடியாகிரியவிருததம.

விண்பயில கடவுட கங்கை விடுகருது மவனபா னீபோயக
கண்களி கொள்ள நின்று கருதியாங் கதனை யீதி
தண்கம லத்தோ யென்று சாறறினு விடைகொள வேதா
வண்கிறை யனன மூரநது வறதனன முனிமுன னினருன.

நிறறலு மெழுநதி றைஞ்சி நீளசடை முனிவ னேததப,
பொறறட மலரி னுனீ புகலபொரு னுரைத்தி யெனன, விந
நிரைநதியொன்றைய வேண்டினன கயிலைக்கென்றன, சொ
றறளி ரியறனகேளவன சுடாபயில விசமபைப்பாரததான.

பொலகா, முனித் வததுப பொங்குழல் சுடக்க னாந
து, மலைமிசை யொழுகிற நெனன, மணியிடற நிறைவன
செனனி, யலைபுன விதழிப பொறற தனைநதிழிக தெனனப
பொனமை, குலவிய நீரீண னினற குனறினமேற குதித
த தாங்கே. (௫௫)

ஒலிகெழு நீத்தங் கண்ட வுறுதவக் கிழவன பனனாண்,
மலடிருந தரிது நோறறு மணிமகப் பெற்ற தாயபோ, லல
கிலபே ருவனக யானா னதற்கயன பொனமை யோடு, கவி

புடை மையிற்போ பொன * மு கரியென வுரைத்துப் போ
னன. (௫௮)

மலைபிளந் தகிறேக காரம வழைகழை திலகம வேங்கை
பலவுசண பகமா ரஞ்சேப ப்னைமுத வியபெ யாததுக
கொலைகெழு விலங்கி னீட்டங் கொண்பன மணிவ ரனறி
யொலிபட விழிநது நீத்த மொழுகிய திருநி லத்தே. (௫௯)
கலிவிருத்தம்.

மனநனமெயப பொருளபுணா மனதத னோற்றல்
னனறுதொட டவவரை யகத்தி யாசல
மெனறொரு பெருமபெய ரொய்திற மெனபவாற
ருனறுறழ புகாமுகக கொலைவல யானையோய. (௬௦)

அறசோககழிநெடிஸடியாசிரியவிருத்தம்

துடிவயிர தொண்ட கமவே றொடுகிண வரிவில லாவங்
கடியுடப பாவைபபனமா களிற்றுவெண மருபபுலகை
யிடிபடு நறுங்கா ழாரத தெழிலுரன முதல வெளவி
வடிமுனைப பகழி வேடா வாழிட மழித்த தனறே. (௬௧)
அரிதொரு வகையி னுயநத வாய்சசியா கலவி நின்று
வரிவகை க காரத ளங்கை வருமுலை புடைத்தி ரங்க
வெருமலி மறகி னண்ட ரிடமபடு மணியி டறறு
னிரையொடு கவாநது காட்டு நிலமெலாம பரநத தனறே
விரிதலை நிலங்க டநதோன வேங்கிடத தருக டைநது
பரசுரா மேசச ரத்தின பாலடைந தெழிற்கா ளத்தித
திருமகட கார மெனனச சிறந்துதீத திசைதி ருமபிப [றே.
பொருவிலோங் கார மூதூர புருநதுபோயக கடலடக் கன

* முகரி - ஒலியையுடையது.

கலிவிருத்தம்.

குறுங்குட முனிவரன குன்றி ழிந்தூரீன
கறங்கலை மாந்திக் கரையி லண்ணதன
சிறந்தநல லுருவமாளு சிவலிங் கம்பல
நிறைந்தபே ரனபொடு நெறியிற் றுபித்தான. (சுச)

வீழ்துணை யொடுநதிவேந்தின மூயநீர்
மூழ்குபு கயிலையின முக்க னுனடி
தாழ்பவ னொருசிலா தலத்தி ருந்தனன
சூழ்சடை முனிவரா துவனறி யேத்துவாரா. (சுரு)

ஐந்தழ னடுவணின றரிது நோற்றிவட
சிகதரும பிறவிநோய தெறும ருந்துரீ
தந்தனை யுயந்தனந தமிழ மாதலா
லெந்தைநின னருளினுக் கெலலை யுண்டுகொல. (சுசு)

இருசுடா வழக்கற வெழுந்த வீந்தமாற
கருவனா புழுதிமேற் * கழலி னுழத்தினை
முரிதிபாப பெருங்கடன முழுது முண்டனை
பெருமநின னுறறலயாம பேச வலலமோ. (சுஎ)

கண்ணுத றனகருந்தன கண்தி பாக்குமற
மெண்ணரும் யாவாக்கு மிணையென றனகணை
மண்ணிலை நிறுத்துதல ஷுவத்திட டானெனி
லண்ணனின பெருமையா மளக்கற் பாஸமோ. (சுஅ)

கனவிலு நின்னலாற் கைதொ ழாதுநின
னின்னினி லொழுதுமிந நிகரில கற்பின

* கழல் - கழற்காய.

டனேமனை யாபபெறற தாவில சோததியோய
மனையற நினதலான மறறென றுணடுகொல (௬௬)

இறறைநாள வனாயிவ ணிருந்த நனமையாற
பெறறனங் காண்டரப பெரும நினனடி
புறறன முடம்பின லுறுதி யெனறனா
சொறறமிழ முனியவாத துதிதன டெயிரென (௭௦)

மறைமுடிப பொருளது வரமபு கண்டநல
லறிவுடை யடிகணும மருளி னன்றகொல
பெறலரு நதியினு பெறற தனறென்ற
சிறியனெற கிதுபெறு திறமு முணடுகொல (௭௧)

முடிச்சடை முனிவிராரீர் முன்னி னஃதொரு
† கடிப்பகை யாயினுங் கடவுட ருனறமா
மங்ககலு † மையவி யாகு மன்னநும
மிடததடைந தளியனு மிறப்ப மேம்பட்டேன. (௭௨)

கொன்றையரு சடையருட ருனறந தெய்வமாத
தென்றிருக கயிலைவாழ தேய மாபபெறற
மின்றிகழ சடையிராநும மேனமை பலலுகரு
சென்றிட வேத்தினுந தீரதற பாஸதோ (௭௩)

எனவவாப புகழநதுபி னிரத மாரதிப
புனலினுட படிநதவா புனித முததியங்
கனைகட லிழநதுவா கண்ணு தறபிரான
றனதரு னொழுக்கமே தரங்க மாரதி. (௭௪)

பரமபொருள யோகியைப் பசுவை யீருயிராக
கருங்குழன மகளிராக கடவு ளேற்றினைப்
பெருங்கொலை புரிந்தவ றோனுழ பேணியிவ
வீருமபுனற றேயவவோ லிருப்பா தேவராய. (௭௫)

சிறந்தவிந நதித்துறை சென்று மூழ்குந
ரிநந்தபிற றலையினீ றோற்றங் கொளபவிப்
பிறங்குநீ தோயந்தபுட பெறுமெல லோதிம
மறங்கெழு கலுழஞம வாக னங்களே. (௭௬)

தன்னிடை மீனகளைத் தலைய கனறவான
மன்னுமீ னாககுமிவ வயங்கு மாநதி
நன்னாரீர் விடாதுதோய நலம்பெற றீரகண்
ரன்னது பாவினே னடைந்தி லேனென்றூன (௭௭)

இன்னண மதனசிறப் பெடுத்தக கூறியம்
மின்னுறழ சடையாபால விடைபெற றுரமு
தன்னதீந தமிழவள ரடுக்க லெய்தினுன
கன்னனமென மொழியொடு கலச யோனியே (௭௮)

ஆடக முகரிதா னுண வப்பெயா
நீடிய வழுககற நீக்கு நீரதாயப்
* பாடிமிழ பணிககடற பரவை மாநிலத்
தீதாடைமா களிற்றினு யோழுகு மெனபவே (௭௯)

கடவுணற பதிகளுட களிற்றுக காடென
வுடைதிகாக கடனிலத் தொழுகும யாற்றினுண

முடிவிலகோக காஞ்சன முகரி மிககதா
லடையலாத தேயத்தகூ ரலங்கல வேலினாய, (௪௦)

கலிதனூற்ற.

வேழ வெணமருப பாதிப புறப்பொருண மேவிக
கேழகொ டாமரை முதலிங் வகப்பொருள கெழுமித
தாழ்வில சோபுணாந தினனொலி படநடை தந்து
வாழி நாவலன செயபுளிற் நிகழுமம மாநீர், (௮௧)

தராம பொனமணி சந்தன மலரிவை தாங்கி
வரைந றங்கடல வயிற்படா கடுவிசை வானீர்
பெரிதும் பொறபுற வணிக துதாம பிறந்தழி நின்று
மருவுங் காதலா பாறபுகு மகளினை மானும் (௮௨)

கவரி வெணமயிர சுமத்தலி னெறிதிகாக கங்கை
யவீழந றந்தூண ரசோகலா விரித்தலி னரவத
தவழபெ ருந்திசை சோணைமென பீலிக டரலாற்
ருவல யம்புகழ யமுனையொத தொழுகுமக குளிரீர், (௮௩)

திகாகொண மெல்லுரு வளைந்தன வாய றுரை சிந்திப
பெரித லைந்திரு முதலையும் வயினவயிற் பெருக்கி
வரவு கண்டவா மிகநக மலாதலை புலகிற
பொருவில் பொனமுக ரிப்பெயா முதியவள போந்தாள ( )

செய்ய குங்குமத் தானமுலை நிலமெழில் செயது
வெயய நித்திலத் தோடிரு மருங்கினு மிளிர
வைப பொறகுரு கிரங்கமா தரங்கங்க ளசையத்
தைய லாடக முகரிதா னடக்குமித் தலத்து, (௮௪)

நிறையு டைப்பொல முகரிதான செலவினி நீங்கா
துறுமு வாப்பொடு சிலைத்தலை தனபதி யுடனே
நிறைவெ றப்பயின் றெழுஞ்ஞா னிலைபெயா விலலாச
செறிஞு லததுதித தாக்கது புதுநமயோ தெரியின. (௮௬)

முதிரக லைப்பெரு மதியவெண குடையுடை முடியிற
றதைப சுந்தழை பெயக்கொடி தழுவும்வெள ளருவிப
புதிய நீளபெருஞ் சாமரை யகத்தியப பொருப்பாஞ்
சிறைவி றோக்கொரு வடமெனத திகழும்பொன முகரி ( )

ததது வங்கடந தொளிரகினற முககணுன றனனே
டொத்த செந்தமிழ் முனிவரள பறபக லுழந்த
மெயத்த வந்தர வந்தவிவ வாறறெடோர வேந்த
னுறற றோனபிவட டந்ததோரா கங்கையோ வொக்கும். ( )

குடதி சைக்கட லுடைந்தொரு வழிக்கொடு குணது
கடலவ யிறபுக வெழுந்தென வெழுந்தவிக கடுநீ
ருடனெரு நுத்தனுண டஞ்செவி யொழுக்கிய நீருங்
கொடிக விழத்தசெந நீருமோ நிகாப்பன கூறில. (௮௭)

நுடன கனறவிவ வாறுதன கடபடா விறந்த
முடிவில் வெஞ்சினக குஞ்சர முதலிய வவற்றி
லுடலை வெண்டுகாக கருங்கட லுய்த்துமன லுயிரை
கடவுள வெளரியங் குன்றினமே லேற்றிடுங் கடிது. (௮௮)

உலகி லெங்கணு மிலஸ்தோ ரதிசய மொன்றித
தலைமை கொண்டபொன முகரியுட டாழந்தவர் யாருந்
தொலைவி றுனபங்கள பதைருஞ் சூழவினைப் பிறப்பா
மலைநெ டுங்கடற் கணாயிசை யேறுவ ரனறே. (௮௯)

இன்ன வாறுபொன முகரியின சிறப்பினை யிசைத்துக்
கன்னல வராசிலை மதறறெறு கனலவிழி கரநதொ
னென்ன லாராதமக கசனியே றனையவே லுரவாய
மன்னு தீரத்தமி தனறியு முளவென வகுப்பான (௬௨)

அறசோககழிநெடிடையாசிரியவிருத்தம்.

உருவினை மல்தொ லைகரு மிகதிர தீரத்தம் பாவ
வரவடா மபூர தீரத்த மாரஞாப பிறவி யெனது
முருகெழு புரந்தி பூட்டு முருத்திர தீரத்தம் பெழ்வா
வெருவரு தழறகட கூற்றம் வெல்லுமாரக கண்ட தீரத்தம்.

அமகர தீரத்தம் யாநு மவாவுமோ கினிதீரத் தமவென
டிகாயெறி தருமா காள் தீரத்தமென நினைமுன னாய
பாமபுண னியதீரத் தங்கள் பலபடிக் தவனா விண்ணொ
நின்தொழ விருத்தல் செயது நிலவுமாற புலவு டவிலைய
இனையதீரத் தங்க டமமி லீகையங் கனுழி தன்னிற
கனலியை மதியைப் பாம்பு கவருநாண முதலா யுள்ள
தினவிசே டத்தின மூழ்கல செயதவா பெறப் வாலை
தனலிடை நெடுநா னோற்று மனடதரப் படாத வினபம் ( )

என்றுபொன முகரி யாற்றி னியலபொடு மதறு முள்ள
மனறனமா மலாததீரத் தங்கள் வகுத்தன னிறைவன கூற
வெனறிவேற ருரிசி லுள்ள மிகம்கூற தைய வினனுதான
மொன றநனகதைதொழுமபற்குரைத்தருளென்னதாழ்ந
கவிவிருத்தம்.

திதிலபொன முகரியின செய்தி கூறினும்
வேதியன கனதயினி விளமப் லுற்றனம்

யாதவ மன்னமாந தினிது கேளென

மாதவ வடிவருள வளளல கூறுவான

(௧௭)

பொனமுகரிச்சருக்க முற்றிறறு

ஆகத்திருவிருத்தம் - ௨௭ அ.

சிவபெருமான பாபபதியைத் திருமணமுடித்ததற்பொருட்டு, காலாககினியிருத்திரா, கூஷமாண்டா, ஆடகேசா, வைரவா, வீரபத்திரா, ஐயனா, ஏகாதசருத்திரா, புத்தியட்டகா, அட்டமூர்த்திகள், குண்டோதராமுதலிய கணத்தலைவர்களும், பிரமவிட்டுணுக்களும், இந்திராநமுதலிய தேவகுழாங்களும், அகத்தியா காசிபா கௌதமா பாரத்துவாசா வகிட்டா விசுவாமித்திராமுதலிய முனிபுகவர்களும், நந்திதேவாமுதலிய பரிசனங்களும் புடைசூழநதுவரவும், வீராயக்ககடவுள் பூதகணங்களோடு முன்னேசெல்லவும், இடபவாகனத்திலெழுந்தருளி, மங்கலவாததியமுழங்க, பாவதராஜன எதிர்கொண்டுபணிய, இமயமலையையடைந்து, அவரவரையும் தக்கவாற்றுகுமபடிபணித்து, சிங்காசனத்திலவீற்றிருந்தருளினா. அங்கே எவவுலகத்தினுமுள்ள கணங்களெல்லாம் ஒருங்குநெருங்கலால், தென்பூமியுயரது வடபூமிதாழந்ததாக, அபபெருமான அகத்தியமுனிவரை அருக்கழைத்து, அருடபார்வையளித்து, “மாதவனே, இப்பூமியானது சமப்படுமபடி கீசென்று, பொதியமலையிலே தங்கவேண்டும், அல்லையேல், நாமே நொடிகுள்ளே செல்லவேண்டும்.” என்று கட்டளையிட்டருளினா.

அதுகேட்டமுனிவர்வணங்கி, வாய்புதைத்துநின்று, “கருணையங்கடலே, திருமால்முதலிய தேவர்கள்நிற்கவும்

நாயிற்கடையேனிடத்துவைத்த திருவருட்பெருக்கிறை பணித்த ஏவலை அதிருவருள்கொண்டுமுடிப்பேன்.” என மீட்டுமவணங்கி, * விடைபெற்று, தமதுமனைவியாகிய உலோபாமுத்திரையோடு புறப்பட்டு, திருக்கேதாரம் காசி வீரபாக்ஷம் தாக்ஷாராமபுரம் நந்திபுரப்பதமுதலிய தலங்களைத் தரிசனஞ்செய்துகொண்டு, வரும்வழியிலே, தென்கைலையெதிர்ப்பட, ஆராமையால் நமஸ்கரித்துக்கொண்டு, பசுவைக்கண்டுபாயநதோடும் கன்றுபோல நாகவிங்கப்பெருமான சநந்தியை விரைந்தடைந்து, நெஞ்சநெகக்குருக, கண்களிலே நீரறுதொழுக, புளகமுற்று, கரங்களைக் குவித்துக்கொண்டு நெடுநேரம் பரவசப்பட்டு நின்ற, தெளிந்தது, பலவிதமாகத் துதித்துநீங்கி, தஷிணமூர்த்தி ஐஞ்சந்திவிராயகா முருகக்கடவுள் ஞானபூங்கோதையமமைமுதலிய மூர்த்திகளைத் தரிசித்தது, பலதர்மவலம்வந்து, தூக்கைமலையிலேறி, அதேதேவியையும் தரிசனஞ்செய்து திரும்பினா

பின்பு அவவிடத்திலே விளங்கித்தோன்றும் அதிசயங்களனைத்தையுங்கண்டு, பேருவகையுற்று, இவவிடத்திலே நதியொன்றில்லாமையே சூறைவெனத் துணிந்து, ஆயுறுவதிக்கும் அருந்தவமுனிவாபாற்போய, “சுவாமிகாள், இத்தலத்திலே நதியொன்றழைக்கும்படி எனக்கருளுவீராக.” எனப் பிரார்த்தித்து, அவர்களுடைய பூரணகிருபையைப்பெற்று, அத்தலத்திற்கு நானகுயோசனைதூரத்திலே நிருதிதிக் கிலுள்ள ஒருமலையிலேறி, உணவனைத்துநதுறந்து, வேனிற்

* இம்முனிவர திருமணக்கோலமகோற்சவம் தரிசிக்கப்பெற்றோமில்லையே எனவருந்தி சிந்தித்தலங்கடோற்றம் காட்டியருளப்பெற்றமை அவ்வத் தலபுராணங்களுட்காண்க.

காலத்திலே பஞ்சாக் கினிமத்தியிலும், மழைக்காலத்திலும் பனிக்காலத்திலும் வாயளவுஜலத்திலுமிருந்துகொண்டு, பஞ்சேநதிரியங்களை யுமடக்கி, சிவபிரானைக் குறித்துச் செயற்கரியமாதவம் செய்துகொண்டிருந்தனா. அதுகண்டஞ்சிய இந் திரனமுதலியோர் முனிவாகருத்து யாதோவெனக் கலக்கமுற்று, பிரமதேவனாயடைய, அவரும், தெளியாது ஐயுற்று, அவர்களோடு கைலையைச் சேராது, நந்திதேவரநுளாலசிவபெருமானசநிதியை அணுகி, திருவடிகளிற் பஸமுறைதாழ்ந்து பரவீரின்று, முனிவரது நிலைமையை விண்ணப்பஞ்செய்தனா அககடவுள் அவரைநோக்கி, “அகத்தியன நமது தென்கைலைக்கு நதியொன்றையேவிருமபி நறறவம் புரிகின்றான்; அவனபொருட்டு ஆகாயகங்கையை விடுப்பேம், நீமுற்சென்று அதனையளிப்பாயாக” என்று ஆஞ்ஞாபிக்க, அவவாறேவந்தநின்ற பிரமதேவரை முனிவாவணங்கி, தமதுகருத்தையறிவித்தனர்

உடனே அபபிரமதேவா ஆகாயத்தைநோக்கி, அவருநின்றமவந்த கங்கையானது பொன்னிறத்தோடு முழக்கத்தையும் உடையதாயிருத்தலால் அதற்கு, “யொன்முகரி” எனப் பெயரிட்டுச்செல்ல; அநந்தியானது அகத்தியமுனிவர் தவஞ்செய்தலால் அகத்தியாசலமென்னும் பெயாபெற்ற அமமலையினையுமிழ்ந்து, திருவேங்கடம் பரசுராமேச்சரம் எனப் பவற்றினருகேசென்று, சீகாளத்தியென்னும் திரும்களுக்கு ஆரம்போலசிறந்து, அக்கினிநிசையாகத்திரும்பி, ஓங்காரமென்னுந் தலத்தையடைந்து, கடலிற்கலந்தது. அதுநோக்கிய அகத்தியமுனிவர் ஒருபெண் புத்திரப்பேயின

நி மலடியாக நெடுநாளிருநது அரியவீரதங்கனையனுடடித்து
 ஓர் புதலவனைப்பெற்றற்போலப் பெருங்குளிடபடைநது,
 அம்மலையினின்றும்யிறங்கி, உலோபாழுத்தினையோடு ஸ்நா
 னஞ்செயது, அநந்திதீரத்திலே பலசிவலிங்கங்களை ஸ்தாபி
 தது, பேரனபினாலவழிபட்டு, நாகலிங்கப்பெருமானைவணங்
 சிக்கொண்டு, ஒருமலையிலே தங்கியிருந்தனா

அங்குள்ளமுனிவர்கள் அவரையடைநது, “எந்தையே,
 ஐந்தழலினிடையேநின்று அரிதுநோற்ற, பிறவிப்பிணிகு
 மருந்தாக இந்நதியைத் தந்தளித்தீர், இத்தனாலே யாங்களு
 யந்தனம்; உமமுடைய திருவருளுக்கு அளவும் உண்டுக்கொ
 லலோ? வீரதமலையினது வீறையடக்கினீர்; பெருங்கடலமு
 முமையும் ஒருங்குப்பருகினீர், தென்பூயியைச்சமஸ்காக்சி
 வபிரானருள்பெற்றீர், இங்ஙனமாகிய உமதுபுகழை எங்ங
 னம் அளவிடுவோம் யாம் இனறளவும் ஈண்டுவசிக்கப்பெற
 மேமாதலால் உமமைத்தரிசித்து இவவுடம்பினபயனையுற
 றோம்.” எனப் பெரிதும் புகழ்ந்துகொண்டாடினா அகத்தி
 யமுனிவர் அவர்களைநோக்கி, “வேதமுடிபையுணர்ந்தசுவா
 மிகாள, உங்களுடைய திருவருளினாலன்றோஇந்நதிகிடைக்க
 கப்பெற்றேன, அன்றேல,சிறியேனுக்கு இதுபெற்றதற்குரிய
 திறமையுமுண்டுகொல்லோ? இந்நதி சிவபெருமானது திரு
 வருடபெருக்காக இருத்தலால் இதில் ஸ்நானஞ்செய்வோ
 ருமுத்தியையடைவா, கொலையாதிபுரிந்தோரும் முழுகுவ
 றோல் அப்பாவத்தினீங்கித் தேவராவர், இத்திருடைநத வி
 லங்கு பறவைமுதலிய பிறவுயிரகளும் இயன்றபதவிகளைப்
 பெறும்; இத்தன்மையுடைய இத்தீர்த்தத்திலே இடைவி

டாதுதோயும புண்ணியம்புரிந் துள்ளீராகள்ரீங்கள்: அப்புண்ணியத்தைப் பாவியாகியநான புரிந்தேனிலை.” எனறு அநநதியினசிறப்பைக்கூறி, அவாகளபாலவிடைபெற்றது, ஆரமுதன்ன தீரதமிழுவளரும் பொதியமலையையடைந்தருளினா.

யாதவமஹாராஜனே, பகீரதமன்னனது தவங்காரணமாக வந்தமையால் பீகீரதியெனவும், பூமிநிலேவருங்காலசன்னுமுனிவரது யாகசாலையினவழியாயவர அமுமுனிவருண்டு காதினவழியாகவிட்டமையால் சானவியெனவும் பெயர் பெற்ற கங்காநதியும், விநாயகக்கடவுள் காகவுருக்கொண்டு சையகிரியையடைந்து இவ்வகத்தியமுனிவரது கமண்டலத்தினின்றும் கவிழ்க்கப்பட்ட காவிரிநதியும், இவைபோலும் பிறந்திகளும் தனக்கிணையாகாவண்ணம், இநநதியானது சிவபெருமானை நிகர்த்த செந்தமிழமுனிவா பலபகலருந்தவம்புரிந்து, பரிந்தழைக்கப்பட்டமையால், ஆனமாககளினுடைய ஆணவமலவழுகை அகற்றிவிளங்குகின்றது. இங்ஙனஞ்சிறந்த இத்தீரத்தத்திலும், அததலத்திலுள்ள இநதிரதீரத்தம் மஹாதீரத்தம் உருத்திரதீரத்தம் மார்க்கண்டதீரத்தம் அரகரதீரத்தம் மோகினிதீரத்தம் மாகாளதீரத்தம் பாரததுவாசதீரத்தமுதலிய பிறதீரத்தங்களுளும், சூரியகிரகணம் சந்திரகிரகணமுதலிய விசேடகாலங்களில், ஸநானஞ்செய்வோர பஞ்சாககினிமத்தீயிலே நெடுநாளிருந்து கடுந்தவம்புரியினும் அடையப்படாத இனபத்தையடைவா; எனறருளிச்செய்து, அவ்வரசாவேண்டு கோளினபழியே பிரமதேவர் சரித்ததைக் கூறத்தொடங்கினா.

நான் முகச்சருக்கம்.

அறுசீரககழிநெடிவடியாகிரியவிருத்தம்

உலகெலாம் படைக்கும் புத்தே லொருபகறறனாதுலொகத
திலகொளி விரிக்குஞ் செம்பேர னெரிமணிககோயிலுள்ள
லலாதரு மாயி ரந்தோட டாடக மலாப்பொ குட்டிற்
பலாபுகழ் நார தாதி படிமத்தா மருவகு சூழ. (க)

அடலகெழு குவிச வைவா ளாயிரக கணணன முனனாது
கடவுள ரிரும ருவகுங் கைகட்டி நிராந்நு நிற்ப
வடிவுடை யியக்கர் விஞ்சை மன்ன * ரீ ரிருகூற் றும்பர்
சுடாமணி யுரகா சித்தா சுற்றினா நெருங்கி நிற்ப. (உ)

ஏழிசை யுருககொண டன்ன வெழிகொளகநதருவவேந்தா
யாழிசை யமுத முற்ற வீரககிடை புகாத கொங்கைத்
தாழிருங் கூந்தற செவவாயத் தளிரியன மகளிர் தீம்பா
லாழிவெண டிணாம ருட்டு மலங்குவெண கவரி வீச. (ஈ)

மின்னுறழ் பொற்பி ரம்பு விளங்கிய கையா முன்னின
றினனரென்று னாததுககாட்ட விறைஞ்சலசெயருநராக்கா
தன்னரு ளவர வாககுத் தககவா நீந்து நானகு [னாத
சென்னியம் பொற்குனறென்னச சிற்றதினி தரசி ருந்தான.

அவ்வமை யத்தி னார்க்கு மலைவிரி கடற்பி றந்த
திவவிய வமுதுந திங்கட செலவடுஞ்ஞ கலையுங் கூடி.

---

* ரீ ரிருகூற்றும்பா - ஆதித்தா உருத்திரர் வசக்கள் மரு
த்துவர்; இவர்களு முறையே பன்னிருவர் பதினொருவா ள
ணமர் இருவராகக் கூறுபட்டுத் தனித்தனி கோடியராய
முப்பத்துமுக்கோடிதேவர் எனப்படுவாகள

யெவவமி லுருககொண்டன வெழிலகனிந தொழுகுமேனிக்
கொவவையங் கனிவாய வாடகட குவிமுலைப்பனுவலாடடி

இழையிள வெயிலெ நிப்ப விணையடிக் கலனக ளார்ப்ப
மழைவாடைமபாற செயய வாயர மகளிர் சூழ
விழைதரு கணவ னுரதி வெளகுமென னடையால் வந்து
கொழுகுநோடிருநதாள்செம்பொற்குருமலாததவிசினமீதே.

இருந்தவ ளவய வத்தி னெழினலங் கணக ளார
வருந்திருநொ சடங்காக் காதற கண்கட லுறவ முந்தி
மருங்குநின்றவரை யெலலாம வலவிரைநதொருங்குநீக்கிக்
கருங்குழல் வெள்ளைமேனிக் கலைமகடகொன்று லாப்பான.

எனதுநர் வமுதே நினமே லெழுபெரு வேடகை தீர்த்த
லுனதுரு வொன்றின முற்ற துயிருண்ட யோவ மேசெவ
கனியித முன்ன மேபென கணமணிப பாவாய பூவாய
வனமுலை மயிலே நூறு வயங்குருக கொள்ளா யென்றான்.

பாமகன கணவன வேட்ட படியெழு கினதே னென்னத
தாமரை மலாமு கததுத் தளிரியல பொற்குன நன்ன
மாமுலை யரித்த டங்கண மழையொடு முரணு மைம்பாஸ
வாமமே கலைய ணங்கு வடிவொரு நூறெடுத்தான். (க)

பாரதி பதிற்றுப்பத்துப் படிவமு நாலி ரண்டு
கூர்விழிவொடுநோக்கிப்பொற்குடத்தினை வறுமையுற்றோன
யாருயி ரனிய டத்தி லெதிரைநதெனக் களிசி நந்து
தார்மலி குழலி னுரைத் தனித்தனித் தழுவிக் கொண்டான்.

ஆலிங்கனம் எழுசீரடியாகிரியவீருததம்.

ஒருத்திபான முலையா லிங்கனங் கொள்ளு மொருத்தி
பாற நெடைத்தழா லனடபு, மொருத்திபாற சகனா லிங்க
ன மேவு மொருத்திபா னுதன்முயக கெயது, மொருத்திபா
ற.நிலதண நலமெனக கலககு மொருத்திபாற் பாலினீ
செயபு, மொருத்திபான மானுஞ் வலவியிற புலனு மொரு
த்திபாற குதினாயேற றுறுமால். (கக)

சுவைததல அறுசீரடியாகிரியவீருததம்.

ஒருகொடி யிதழமற் றோகொம் பொளிதுத லொருமா
ன கணக, ளொருசுளி னாவோர மஞளை யொணகவு ளோ
ரமின கண்ட, மொருபிடி மார்போ ரன்னங் கையடி யோ
பொன கொங்கை, யொருகரும பலகு லோதே னுந் திதர
தளிகக வுண்ணும. (கஉ)

நகக்குறி

விளங்கிழை யொருத்தி பொம்மல வெமமுலை யினுமிடறறு
மினமபிறை புலிககத்தோ டிருத்தமோர்பொன்னம்பாவை
வளநதுயா ந்தமபத தினகண மண்டல நிறத்துமோரமா
துளங்கவா முலைப்பொ ருபி னுறுத்தமான மபூர பாதம்.

ஒருசுளி மழலை யாடன னொளிசுணங் கணிகத கௌமமைத்
திருமுலை முகடபிற நீட்டுளு சுறுமுய லடியொ ருத்தி
பெருமுலை யினுமொ ருத்தி பிறபுறத் தினுமொ ருத்தி
புருவளா கடித் டத்து முறபன் தளமபூப பிககும். (கச)

பற்குறி.

இலங்கிழை யொருத்தி செய்ய விதழின்மூ டகமு மற்றோ
பொலங்கொடிககவுளி லுறகு னகமுமோர் பூங்கொம்பனனா

ளவெகெழிற் கபோலத் தங்க ணநதுகா மணியும் வேறோர்
சிலம்படி மயிலி தழுககட சிறந்தவிந் துவுருசெய கிறகும். (1)

பண்ணமா மொழியி னாளோரா பாவைதன கைமழு ல
தது, நுண்ணிடை யொருததி திங்க ணுதலினு மொரு * வடி
கக, நெண்ணுத றெடுடையின கண்ணு மொருமணி விளக்கி
னெஞ்சின, கண்ணுநனகணியுமிக்ககவினமணி மாலைதானே
கவிவிருத்தம்

இருடுன்னிய கருமெனகுழ லேவனனகட்கனிவா, யொ
ருபைநதொடி துடிநுண்ணிடை யொடியபபுடை விம்முந,
தரளந் துயல் வருபொன்னுரை தனையொத்தொளிர் திதலை
வருகொமமைவெம முலையிற்கரு மாவினகடி செயயும். (1)

கீரணபேதமுதல. அறுசீரடியாசிரியவிருத்தம்.

ஒருவர்கட செயத தொனறை யொருவர்கண மீது செயயா
துரைதரு கரண பேத முள்ளன வெல்லாஞ் செயயு
மரீகியின மஞ்ஞை செம்போத் தனம்புறாக காடைகோழிக
குரலென வொலிசெய விததுக கூடுமுள ளின்ப மோங்க.

அமுதங்கொண டிருக்கு மங்க மறிந்ததன றெழிலி யறறுங்
குமுதங்கொள் வாயக துப்புக குவளையங் கண்கண முத்த
வமைவெனற தோள்கு போல மணிமுலை யிவறறிற் கனனல்
கமலஞ்செங்கயல்கள் போலககவினபெறத் தொயயிற்ட்டும்

அஞ்சன மெழுதுங் கணகட் கலரொடு குழனமு டிக்கும்
பஞ்சிமெல லடிகட கூட்டிக் கிண்கிணி பீட கம்பொற்

செஞ்சிலை பணியு மமபொற நிருமணிக கலாபகு சூழும்
பிஞ்சின மதிற் தற்குப் பிறங்கெழிற நிலகந தீடும். (௨௦)

ஊடலுவகை, தலிவிருத்தம்.

தன னுட னுழித தனன லாதொரு
பொன்னனை யாணமுகம புகன்று நோக்கலிற
கொன்னவில படைவிழி சிவந்து கொவ்வைவா
யினனிசை மொழிகொடா திருக்கின றுளையும். (௨௧)

உறறதென னினககென வுறவி லாதுநெஞ்
சிறறறை கினறன மெமைததொ டேனெனப்
பறறிய மலாககையைப் பறித்துப் பேரொலி
சிறறடி யணிதரச செல்கின றுளையும். (௨௨)

தொண்டையங் கனியிதழ் சுவைப்ப லுக்கலுந
தண்டளிர்க் கையினுன முகத்தைத் தள்ளின
னெண்ணொடி யாருளயா நெருத்தி யலனைப்
பெண்டிபாற செல்கெனப் பெயாகின றுளையும். (௨௩)

ஆடமைத தோளியோ ரணங்கின வெமமுலைக்
கோடுழு தமிழுரக குங்கு மத்தொடுங்
கூடிய விழைந் துதற குறுக நெஞ்சுழன
றோடரி நெடுங்கணமுத துருக்கின றுளையும். (௨௪)

இழைவளா தனமுலைக் கெழுது தொயயிலிற்
குழைமொழி யொருத்திதன குவவுக் கொங்கைமே
ஸெழுதிய தழகுவாயத திலங்கக் கண்டுதன
னழகுசெய தொயயிலை யழிக்கின றுளையும். (௨௫)

புலநதன ளாடகப பொனசெய முததரிச
 சிலம்பொடு தவளைவாயச செம்பொற கிணகிணி
 கநைதொலி யெழுவடிக கமலங் கனநரீ
 ஞுலம்பொரு தடம்புயத துதைக்கின றுளையும். (௨௬)

கூரயில கவறறிய குவளைக் கணகிவந
 தாராகலி முகநதகர் * ரனுக்கு மீளகுமுற்
 றூபல சிதறுபு தளாவில கொங்கைமுத
 தோகிளா வடம்பரிந தெற்கின றுளையும். (௨௭)

இளநதளிர்ச சீறடி யிறைஞ்சித தைவநதிட்
 டுளங்கொளப பொயததிற் முழாததுச சூளபல
 கிளநதினி துணாத்தினன கிளைமென றேடழீஇ
 விளம்பரும பேரினப வெள்ளத தாழநதனன. (௨௮)

பொலமலாத தவிசினோன பொன்னம பாவைபோ
 லிலங்கிழை நூற்றுவ ரிடததுஞ் சொறபடாத
 தொலைவறு மருமபெற லினபந் துயத்தனன
 மலாபல வறறினு மணங்கொள வண்டுபோல (௨௯)

காழிமுங் கருதிலன காண்டற கொதததோர
 வேலையின றமரரும வெயது யிரப்பொடு
 கோலரீள கடைததலைக் குழீஇயு ணங்கததன
 வாலிழை மடநதையா வலைப்பட டானரோ. (௩௦)

ஒருமுதற் கடவுளென ஹைக மேத் துமப்
 பெருகறி வார்மலாப பிராற்கும பெணமய

லொருவலகூ டாதெனீ னுலகா யாவரே
யரிமதா நெடுங்கனா ராசை மாற்றுவாரா. (௩௧)

வஞ்சித துறை

இவ்வாறாயனவே, நெடுவ்வா வினபந
துவ்வா வினையா, டவவே லையினே. (௩௨)

அறுசோககழிநெடி லடியாகிரியவிருத்தம்.

வா லொடு பலகை யேந்தி மலைகிளைத் தன்ன கையா
நீளெரி யினரி னன்ன நெறித்தகுளு சியாபு லிங்கக [பலலா
கேளபயில் சுழலசெவ கண்ணா கிளாபிறைக கொடுங்கூம
முளசின முருக்கொண டனனா முடியிருவிசுமபுதோயவாரா.

உருமிடிக குரல ராழி யுண்டெழு பருவக கொணமுப,
புளாகரு நிறத்தா செம்பொற பொருப்பினை யெடுக்க முற
றல, வெருவரு மரக்கா முப்பா னாயிர வெயய கூற்றம்,
வெரிதுட னடுக்கவ கொள்ளப் பிறந்தனரொருங்குமனனே.

கவிவிருத்தம்.

பிறந்த தீயா பெருந்தகை தாணமல
நிறைஞ்சி யையமற நேழ்பெருந தீவமுரு
சிறந்த தீப்பசி தீதர வுணகுமோ
கறங்கு மோரோழ கடலுங் குடித்துமோ. (௩௩)

மேரு வாதிய வெறபம மனைகளா
வார வாரத்தொ டாடுது மோசடாத
தார கைககுல மெல்லாம் தடக்கையால
வாரி வாரியெம் வாயிடைப் பெய்துமோ. (௩௪)

எ அ

சீகாளத்திபுராணம்.

கால நாகங்க ளெட்டொடு காழுரற
கால நாகங் கலககிழு ததறிசா
பால னாகமும் பாழ்செயது மோவீழிப
பால னாகமவெண பந்தெனக் கோடுமோ (௩௭)

(இதனபொருள்.) கால நாகங்கள் எட்டொடு - வாயு
வையுணவாகவுடைய அட்டநாகங்களோடு,— காழ் உரல்
கால நாகம் கலககி - வைரமபெற்ற உரல்போலுங் காலக்
கையுடைய அட்டயானைக்கையுங் கலங்கச்செயது,— முதல்
திசாபாலன நாகமும் பாழ்செயதுமோ—முதற்றிக்குக் கதி
பருகிய இநதிரனது விண்ணுலகத்தையும் பாழ்படச்செய
வேமோ,—பாலம் விழியன் நாகம் வெண்பந்தெனக் கோ
டுமோ—நெற்றிக்கண்ணையுடையவராகிய சிவபெருமானது
கைலைமலையை வெள்ளியபந்துபோலக் கொள்ளக்கடவே
மோ - எனறவாறு.

விழிப்பாலனென்பது பாலவிழியனென விசுதிபிரித்து
கூட்டப்பட்டது இவ்வாறு பிரித்தறகுவிதி பிரயோக வி
வேகநூலுட்காண்க.

மேற்படி வேறு.

அரிதனை மலைத்துமோ வழறொ லைத்துமோ
தருமனை யொறுத்துமோ தருவாக் கோறுமோ
வருணனைப் படுத்துமோ வளிகெ டுத்துமோ
விருநிதி தேயத்துமோ வீசற சாயத்துமோ. (௩௮)

எந்தைகுற நேவலொன நெமகஞ்ச சொல்லகனக்
கந்தநாண மலரினோன கால மனறியிக்

கொந்தல ரோதியாக கூட லாலிவா

வந்தன ரிவண்ணை மனத்தி லெண்ணினுன. (நக)

அறுசோக்கழிநெடிவழியாசிரியவிருத்தம்

எண்ணிய கமல யோனி யெறுழுவலி வலாதத டந்தோ
ட, கண்ணழற் புதலவா தம்மைக் கணமலா பரபயி நோக்கி,
விண்ணக டணவு கோட்டு விரத்ததி லிருமினெனருன, டண
னுறு வாடகை யாரப் பொருப்பினமேற் றெருக்கி ருந்தார.

வினமுழு தளிககு நூறு வேளவியங் கடவு ளாதி, யெ
ணமரு மிரியப் போரி னேற்றவா பணிந்து தந்த, வொணம
ணிக குப்பை செம்பொ னுறுசினக களிற் றாமான, நிணம
ணிப் பொலந்தோ முன்னுந் திறைகளபெற் றினிதி ருந்தார.

தடையிலா துலக மெல்லாந் தமதுபே ராணை செல்லக்
கடவுள ரியக்கா பூதா கருடாகந் தருவா நாகா
மிடலுடை யசுரா சித்தா விஞ்சையா கினன ரோச
ரடிதொழு தேவல கேட்ப வரக்கராண டரசி ருந்தார. ( )

படாசடை முனிவா நோண்பைப் பல்லுக்க கவுளபு டை
ததார, மடவரன மகளிர் கற்பின வாயிடை மண்ண டித்தா
ர், வடுவிலந் தணாயா கததை மரபொழிந் திடவு தைத்ததார,
கடவுளா சிறப்பை யெல்லாங் காட்டிடை புகத்தது ரந்தார.

கடிகையொன நிநிலோர் வைக்கற் கடனெல்லாங் கடிதி
யற்றிச, சடைகுலை தாட வோடித் தனித்தனி யரக்கா பா
றபோய்க, கெடலருஞ் செலவ மேனமேற் கிளாகென * வா

* வாயினவாழ்த்தல் இங்கே மனவொற்றுமையின நி
வாழ்த்தலினமேற்று,

யின வாழ்த்தி, மடனறுங் காட்சியையா வைகலுந் திரிப
வனறே. (சச)

அவரவா செவவி நோகந் தவரவா வயிற்போய* வே
நதன, சிவனடி வணங்கு மாபோற சேணிடை வணங்கி யெ
னன, தவறிவ னேறறி நமமைத தழல்படச்சிவப்பரோ வெ
ன, றுவமனிவெருக்கொ டுநதீ யுளசுட வொடுங்கிநிற்பான
தனிததனி யரக்கா கேட்டுத தமைவிடு மளவும யாமும்
வனப்பமை மிடறு மொன்ற மனங்கொளப பாடிப பாடிக
கனைத்துவண டிமிரதாச சேடி காவல ரயாவு யிரக்கத
தினைத்துணைப பொழுது மினறித திரிபவான மிடறு கமமி.

பூததொசி பொலங்கொம பன்ன போதரி நெடுங்கட
டெயவக, கூத்தியர் பாட்டி னானுங் கூத்தினும் புணாச்சி
யானுந், தீததொழி லவாகைப பட்டுத தீரப்பரும வருத்தங்
கொண்டா, காததிரிசிறுஞ்ஞரங்கினகைப்பட்டமாலைபோல,
இவவகை யுமபா துனப மெயதவா ளரக்கா வாழ்த
தெவ்வடு குலிச வைவேற றேவாகோ நெருநாட கஞ்சச
செவவல ரமர்நத புத்தே டிருவடி யடைநது போற்றி
வெவவலி யரக்கா தந்த மிகுதுய ரனைத்துஞ் சொன்னுன.

கேட்டலுங் கமலத தண்ணல கிளாநதெழு வடவை யெ
னன, வாட்டிறற் புதல்வா தமமேன மாற்றருஞ் சேறறங்
கொண்டான, ரோட்டல ரங்கல விண்ணோ துயர்கெடவு
ககி ரப்போச, சேட்டிளஞ் சிங்க வேறச சேறறத்தி னெழுந
ததனறே. (சக)

* வேந்தன - இளந்திரன்.

அன்னவன றனனை நோக்கி யருந்திற லரககர் தமமை
முன்னவ னொன்று நெஞ்சின முன்னலை துணைவிட போரது
மன்னுயி ரவனா வெளவி வானவாக காத்தி யென்று [ன.
துன்னரி மானறோ தெய்வசகடாபபடைகொடுததுவிட்டா
தநதைதாய மரைம லாததா டலையினா. வணங்கிப் பூததா
யிரதிரா தியர்க ளேத்த வீராசடை முனிவா வாழத்த
வெந்திற லரிமான றேரில் விணடொடு முதயத துச்சி
வந்தெழு பரிதி யென்ன வேறினன வலவ னுயததான. (1)

தன்னிடை யிருகருந தேவா தமக்கிடா பலவி யற்றங்
கொன்னவில படைய ரககா குழுவினு கிடங்கொ டுத்த
மின்னுடை முகிரோய கோட்டு விரத்ததோ டமாகு நிததுப
பொன்னகம வருதல போலப்பொருப்பினையடுத்தத்ததேர்.

நூற்றிதழக கமலக கோயி னூன்மகள் கணவன மை
நத, னூற்றலசால பொலந்தே ரீராகு மலங்குளை யரியொ
முங்கு, தோற்றமிக குயர்ந்த செம்பொற சுடாசெயமால
வரையீாத தெய்தும், பாற்றினை யெறியுந தெய்வப் படுபு
ன்ற கங்கை போலும். (ருங்)

ஆயிர மரிமான பூண்ட வரவத்தோக காலிற றோன்றி
மீயுய ருலக மெல்லாம விழுங்கிய துகளி னீட்டம
பாயொளி மணிசெய மாடப பசும்பொனீ னுலக மெல்லா
மாயிரு நெடுரீர சூழ்ந்த மண்ணுல காககிற் றனறே. (ருச)
கலிவிருத்தம.

சுரும்பியிர் துமபையந் தொடைய லுக்கிரன்
வருந்திற மனைத்தையும் வழாம லொற்றிய

வருஞ்செய லொற்றாக ளாடல வாடபடைக்
கருங்கழ லரக்காபாற காலி னோடினா. (௫௫)

கடிதடி வணங்கினா கறைகொள வேலினீர்
முடியுடை யமராபோய முறையிட டார்களாற
தடமலா நுநதையோர தனயற நறதன்ன
மிடலுடை யவனை நும மேலவிட் டானரோ. (௫௬)

பீடுடை யவனபெயா பேசி லுக்கிர
னாடக வரையுற வாடுந தோளினு
னீடிய சினமெனு நெருப்பு நெஞ்சினன
பாடிமிழ கழலினன பரிதி வேலினுன. (௫௭)

கந்தடுபுகாமுக்க களிற்றின வெம்பகைப
பந்திபூண டாககுமோர பைம்பொற நேரின
னந்தரத தவாசூழா மனைத்துஞ சூழதா
வந்தன னிவனென வகுத்துக கூறினா. (௫௮)

அறுசீரக்கழிநெடிடடியாசிரியவிருத்தம.

சொல்லிய வொற்றா மாற்றஞ் செவிப்புலந துன்னு முன்ன
மெல்லையில சினத்தீ யுண்ணின நெழுந்தெனக கண்சி வந்த
விலலுறழ் புருவ நெறறி மேறசென்ற விதழது டித்த
பல்லிதழ கறித்த வாறோ பகைஞாகட சூடறு டித்த. (௫௯)

இனையவ நொருவ னமமே லெழுந்தன னமருக கென்று
லெளியவா நாம லாதிவ விருநிலத தியாவ றொன்ற
துளிமுகி லுருமி னககுத் தொடியுடை முனகை நீகளவிக
* குளிற்றுறுங்கடலினாத்துக கொமமென வெழுந்தாரனறே.

மணங்கமழ் துமபை வேயநது மருங்குடை வாள் சைத்திட
டிணங்கிய கோதை கடடி யெறுழுவிரற புடடி விட்டு
வணங்கிய வரிவில லேந்தி வடிக்கணை தூணி தாங்கிக
கணங்கொணுற படையி னோடுங்கதுமென நிலத்திழிந்தார
எழுசோககழிநெடிஸடியாசிரிய்விருத்தம.

விண்ணு ரிருசுயா விந்தமாலவரைவேந் துதனகணரககாபா
னண்ணுமவன றுணையாகவிட்ட நடக்குமாலவரைபோலவன
கண்ண கன்றிரா யாழி யொத்த கறங்கு மாழிய சாரதி
யெண்ண மேயுரு வாய மாவின வெங்குமோடுவதோகளே.

கலித்துறை

பிளிற்றெலி யிடியாப பெருமத மழையாப பிறைக்கோட்டி
ஞெளிறணி யினலா வுயத்திடு பாக்கே புறுகாலாத
தளிதரு புயலா யினநிழல் சுளிவ தறுகண்ண
வளாபனை புராகை யினகறை யடிய மதயானை (சுந)

கலிவிருத்தம

மண * னாமழல் வானினறியொ வங்குழுகொடு கமலத
தண்ணாமல் ரோனறநதன ததாயிறசெலன முனிவ
கண்ணாடரும வேகத்தின கதியைநதின செமபொற
பண்ணாரதன றுவாவாயபல பகைவென்றன குதிரா (1)
எழுசோககழிநெடிஸடியாசிரிய்விருத்தம.

அகிபி ளநத வடுவி ளங்கு மார மாய மாபாசெந [மே
தசைபொ திரத வுடனமு னிரது தாவில கீரத்தி யாககை
னசைபு ரிரத குமரூ நெஞ்ச ஞாடபு வேண்டி வாடினா
விசய மங்கை குடியி ருநத வேலர் கோலா வீரரோ. (சுந)

கலித்துறை

இனைய வாகிய நாறபெரும படையினோ டெரிகால்
சினவு வேற்படை யுருமிடித் தன்னசொற நீயோர்
புனையும் வாகழ லுக்கிரன றனக்கெதிர புருந்தார
கனலி வானபத முதலிய தூளியாற கரப்ப (௬௬)

அண்ட * ரண்டாதம படைத்துக் படலமவின ணளவு
மண்டி மேலெழுந் தமருல கனைத்தையு மறைத்துக்
கொண்ட பேரொளி கெடுத்ததோர குடிவழி யவாககவ
வெண்ட குங்குடிக குணமவரல புதுமையோ வெண்ணின.

பிடி க ளாத்தன வாரத்தன பிறைமருப் பொருத்தல
கொடிக ளாத்தன வாரத்தன கொய்யுளைப் புரவி
துடிக ளாத்தன வாரத்தன துளைபடு வளைக்
ளிடிக ளாத்தன வாரத்தன பலலிய மெங்கும். (௬௭)

ஆழி யேழுமொன றுயெழுந தன்னவா ளரககர்ச
சூழும் வெம்படைத் தொகுதியு மெரிவிழிச சுடாவேற
பாழி யுக்கிரன றனிமையும் பாரத்துளம் பதைத்தா
ரோழை விண்ணவ றொனகொலோ விளைவதென நெண்ணி.()

தோம ரம்பர செழுவுமுற கரத்தொடு சுடர்வா
ஹை முததலை பிண்டிபா லங்கதை நகைவே
னேமி வசகிர முதலிய ப்டைகொடு நிருதர்
மாம ஸர்த்தவி சுறையிறை புதலவனை வளைந்தார். (௭௦)

வளைதல கண்டுநக குக்கிரன வரிசிலை வணக்கித்
தளர்வி லொண்குண மொலிபடத் தெறித்தனன சமரம்

* அண்டா - பகைவர்,

வினைய நின்ற * தா ரவ்வொலிக குடைந்தது விசமபிற
குன்று தீயுரு மேற்றினுக் குடையராக குழப்போல. (எக)

அலகை யீட்டங்க ஞ்ணவுபெற றனமென வாட
விலகு வாடபடை யரக்கரா ருவிருண வேககற
றுலையு நாமவேற கூறறத்தின வேணவா வொழியப
பலசி லீமுக மெயதன னொருதொடைப படுத்தி. (எஉ)

எயத வமபினிற் சுடுதலாற் றேனின மிரியுஞ்
செயதி யாமென விரிந்தது தூசியச செயதி
கைத யங்குவிற நிவாந்தக னெனபவன கண்டு
மொயத னைந்ததோ னுக்கிரறகெதிரந்தனனமொழிவான.

அண்ட கோடிக ளுடிகுபே ராற்றலம பலாயாங்
கொண்ட தோளவலி யிலலை நீ தமியையெங் குறைய
தொண்டா தம்பொருட் டெமமொடிவ வாறமாதொடுத்தே
பண்டை யூழுவழி யிறக்கவந தாயெனப் பகாந்தான. (எச)

மாற்ற மங்கது கேட்டலு முக்கிரன மடவோ
யாற்ற விலபுலி யொளறினுக் காற்றனமான கணங்க
டோற்றல கண்டலை போலுநீ யிதுநிறக துனைவி
னேற்ற ருஞ்சம ருழத்திரீ வல்லையே லென்றான. (எடு)

எனற வாசகங் கேட்டவ னெரிபடக கொதித்தத
தனற வாவலி வில்வளை இச சரம்பல தொடுத்தான
குனற வாமபுயத்துக்கிர னெயதவை குறைத்துத
துனற வாயிரங் கோரெடுத்த தவனுட றுனைத்தான. (எசு)

குருதி பாயந்திழி யுடம்பின ன்ணையனமேற் கோல்கள்
வரையின மேற்சொரி மழையெனச சொரிந்தனன மறறப்
பொருக ணைககுலம பட்டகா லையுமதே போனற
பரிதி வேலவ னவனசிலை யிருதுணி படுததான. (எஎ)

மறறு மோசிலை வளைத்தவன வார்களை தொடுபப
வெறறி வேளசிலை குழையவீரத் தொருகளை விடுத்தான
கொற்ற வாடபடை நிருதனு ருயிரையக கொடுங்கோ
லறற நோககுலவெங கூறறினுக கருத்திய தனமே. (எஅ)

அவனி மததலுரு சயோத்துங்க னென்னுமோ ராககன
கவன வாமபரித தோகடாயப போரமுகங கலநது
தவல ருளுசிலை வளைத்தனன சரமபரம பரையாப [ன
புவனம யாவையும படைத்தவன புதலவனமேற்றொடுத்தா

ஐய னங்கவை யறுத்தவ னடறசிலை பிடித்த
கைய றுமபடி யடுகளை விடுததனன கயவன
மொயகொ டுணகதை யாலெறிந தானதை முருக்கிச
செயய கோற்றெடுத் தண்ணலங கவனுயிர செகுத்தான. (இ)

அக்க ணத்துநீ லாங்களு மடுகிற லரக்க
னுக்கி ரத்தனி வீரனோ டெதிர்ந்தன னுருத்துத்
தொக்கவெங்களை முறைமுறைதொடுத்தவை தொலைத்துச
சகக ரப்படை யொன்றுவிட் டானுளந் தருக்கி. (அக)

நீண்ட தண்டினு லாழியை நெடுத்தகை யடித்தான
மீண்டு செனறவன சென்னிவீழத் தியததூ விசையான
மாண்டு போருமு முற்றதேன மருவலர் படைகள்
வேண்டு மோதன தடுபடையடாது கொல் விராவின். (அஉ)

அலகை பூண்டதோச சமரகே சரியெனு மரககன
மலரி னோனமகன றனையொரு கடிகையில் வாறோ
குலம னுங்கவெல் குவனென்கு ஞாபல கூறிப்
புலவு நாறுவெங் கணைமழை பொழிந்தெதிர புகுந்தான ( )

வீர னவ்வெலா நிலமபட வீழ்த்தினன வினாகோன
மாரி யிற்பல சொரிந்தன னவனவை மாற்றிக்
கூாமு கககணை பலதொடுத் துககிரன கொடிஞ்சித
தேரு ருண்டிரண டியோசனை பினனிடச செய்தான. (அச)

சேவ கனறடந் தேரினை முன்னுறச செலுத்தி
மேவ லனகொளபேயத தேரது வேனிலவாயப பேயத்தேர்
வீவ தாமென வீதரக கணைபல தொடுத்தான
றேவ ராரத்தன ரரககரோ டினாகளென டிசையீம ( )

தேர ழிந்தெனக கனலபடச கீறுபு சண்ட
மாரு தம்புகுந் தெனப்புகுந் தாளித்தேர் வரவீப்
போசெ யுககிரன றோணமிசைத் தனடினாற் புடைத்தான
வீர னககண மரக்களை வெடடிமண வீழத்தான. (அச)

ஆய வேலையி லெரிசினந தலைகொளா வழற்கட
சீய மனனவன முடங்குளை மடங்கலந தினடேர்
காய ழறபடை யரககாதந தானையுட கடவீப்
போய திரத்தனன் மானகுழாத் தீகவயிற புலிபோல. (அள)

அதிரத்த வவ்வொலி யாலுரு மேறறினுக கரவம
பதைக்கு மாறென நிலத்திடைப் பற்பலா பதைத்தார்
சுதைக்கு முழிவெங் காலினமுற பூளையந திரளபோ
லெதிரத்த நினைவா சிலாதிசை தொறுமபல லிரிந்தார. ( )

கவிவீருத்தம.

பாழித்திரள் புயவெறறிசெய படையுக்கிர வரவோ
 னாழிப்பொலி தேரிற்செறி யாழித்திரள் காணத்
 தாழகைபபுகா முகமிககிழி தானககவு ணெடுநல
 வேழககண மிரிவுறறன வெருவித்திசை தோறும. (அக)

தூரகம்பல மிதிபட்டன் தொடையெனபுக ளொடிய
 விரதம்பல சிதைபட்டன வெரிசினதுறு கணிசா
 சரநுமபலா துகளபட்டனா தழலவெம்படை யுடனே
 கரடம்பொழி மதகுஞ்சர கணமோடிய வழியில. (க0)

அக்காலையொ ரடலவேலவ னுரினுண்டுவ னென்பான
 புககானமல ரிறைவனறநு புதலவனமுனம வினாவிற
 கைககாாமுகம வளைத்தேயடு கணைமாரி சொரிநதான
 மைககாாகடை நாளிறப்பொழி மழைபோனமென வனறே.

அரவககழ லடலுக்கிர னவைமுறறைபு மழியா
 வினாமைககுழல் விசயத்திரு விழை * யப்பினம விடா
 னுரவுத்திரை யுவரிககட லுருவத்தவ னுருடோ
 தூரகத்தொடு துவசத்தொடு துகளபட்டது துனைவில. (1)

தேரிற்றலு மவனமற்றொரு தேர்புக்கொரு கோடி
 வாரவைத்தலை யமபுககிரன † வையத்தரி பலவுரு
 சோரககடி தெயதானுறு தூவறகணை பலதூயத்
 தாாமற்புய னம்போடுயர் சரபத்தை யொடித்தான. (க௩)

சிலையிறறலு மவனமிககெழு சீற்றத்தின னாகிக, கொ
 லையிற்கொடுங கூற்றன்னதொர் கூாவாட்படை கொண்டு,

* அபபு வலித்தலவிகாரம. † வையம - தோ.

நிலனுற்றெதிர வரவுககிர நெடுநதோவிடுத் தெரிகால், புல
வுசுசுடர் வாளகொண்டெதிரபுலிப்போததெனப்புகுநதான.

மேறபடி வேறு.

பலகைதிண் டோளொலி படப்பு டைததன
ரீளகுமின வாள்வீதித திருவா, வீரநும
வலிகெழு மிற்திநாள் வளியிற கொடபுறு
மலையின வட டணைமுறை வருதன மெயினா. (கூடு)

உறுவலிப பலகையு னுருவொடு நுககிநின்
றெறிபடை தடுததெதி ரெறிவா ஞுளபல
வறைகுவ ருருமென வதிபபா தமமுளே
முறைமுறை வியப்பாகண் முடிவி லாற்றலா. (கூசு)

இன்னனம பொலங்கழ விலங்கு வேறபடைத
தனனிகா சாமியுந தருவா வேந்தனு
மென்னவா ளடுசம ரியற்றி னாரரோ
மின்னுவாள் போழநதபுண மிடைநத மெயயினா. (கூஎ)

ஒருவரி னொருவாமிக குடற்றும் போரவயி
னெரிசினந தலைகொளீஇ யிலங்கு வாளினாற்
கரியவன செயயவன கையிற கேடக
மிருதுணி படுததினா னேங்க விண்ணுளோர். (கூஅ)

அககணத தூழிநா ளானலிற சீறின
னுக்கிரன வெயயவ னுடல மெம்பிரான
மிககொளிர வேலினா லெறபு போழ்ந்தெனக
கைககதிர் வாளினாற் கடிது போழந்திட்டான. (கூக)

போழநதவவ வேலையிற புலவா பூமழை
வீழ்ந்தது நிகிசர வெள்ள மோடிற்றாற்

முழந்தன ராயினும் தானை காவலர்
முழந்ததம் மானததாற நெககு முன்னினரா. (க00)

நிறமலு முக்கிர னிருதா தங்குல
மிறநிட முடிததுமென நெண்ணித தந்தைபாற்
பெற்றவத திரத்தினைப் பேணி விட்டனன
மற்றதவ வரககனர் வதைத்தன மேயிறதே. (க0க)
கலிததுறை.

வேக வெயயவன கடுங்கதிர விரித்தலிற பசுமை
போகு நீளரில வனத்திடைக காட்டெரி புகுந்தாங்
காக வம்புரி யரக்கருட புகுந்தடாத தனதே
வாகை யம்புயத துககிரன விடுபடை வடவை. (க0உ)

எரிகளும் பட்டினம் கண்ணவர் பட்டன ரீர்க்கும்
பரிகள பட்டன வலவர்கள் பட்டனா பஃதேர்க்
கிரிகள பட்டன புகர்முகக கீம்புரிக கோட்டுக
கரிகள பட்டன பட்டன கொய்யுளைக் கடுமா. (க0ங)

வேலக ளிறறன தோமர மிற்றன வில்லின
கூல்க ளிறறன நாணகளு மிற்றன கடிய
கோல்க ளிறறன தூணிக ளிறறகைக கொண்ட
தோல்க ளிறறன விற்றன கவசத்தின நெட்டர்பே. (க0ச)

கரனது ணிரதன வெறுழுவலித் தோளெனுங் கணைய
மரனது ணிரதன குறங்குக டுணிரதன மலாவேய
சிரனது ணிரதன வடியினை துணிரதன தேந்தா
ருரனது ணிரதன துணிர்தன வறுப்பெலர் மொருங்கே. ()

அரண பூனறையுரு செஞ்சடைக் கருமிடற் மண்ண
லெரிகொ ளுத்தியோர் கணத்தினி ஸழித்தவா நெனன

முரண் ரககாதம் படையெலா நொடிவரை முடித்துப்
பரவு நல்லிசை யுககிரற சோநததப படையே. (க0க)

ஒடி ஞாசிலா திசைதொறு மூககிரன புகழைப்
பாடி ஞாசிலா குதிததலசெய தார்சிலர் பலகா
லாடி ஞாசிலா விண்ணவ ரருமபெறன முததி
கூடி ஞான வுவுகையங் கடலவயிற குளித்தாரா. (க0௭)

சைய மன்னதோ ஞககிரன சயமக ளிருப்பச
செயய கமபலம விரித்தெனச செம்புன நீததம
வைய மெங்கனும் பரந்துபோய்ப புகுநதது மறியு
மைய தெண்டிகாக கருங்கடல செங்கட லாக (க0௮)
கவிவிருத்தம

பேயி னங்குள குழிபி பிணக்குவா
நீய தம்பசி தீரிய வுண்ணுவான
மாயி ருங்குளிற நினகுழை வராசெவி
மேய பேரிலை யாகவி ரித்தரோ. (க0க)

குடரி னேடு கொழுந்தசை வலசியா
வடரு மூனையு மீருளு மாதிய
விடுச வைக்கறி யாயிக விட்டரோ
கடிது நெஞ்சங் களித்துட னுண்டவே. (க0௧0)

வெள்ளெ லுமபும வீரலகனும் வறுதலா
வுள்ளு வந்து கறிப்பவு மொண்ணிண
மள்ளி யள்ளி யகடுநி றைப்பவு
மெள்ளி யூனகநீந யீருள்க டின்பவும. (க0௧௧)

பிள்ளை காணமேற் பெறலரி தினனலுண்
மெள்ள மெள்ள வருந்தி விலாப்புடை

கொள்ள வுண்மின் குடிமின குருதிநீர்
தள்ளன மின்னெனச சாற்றுதல செயபவும். (கக௨)

மெய் மெலாமவயி ரூக்கி வீரீகடல
வெய்ய தீயின மிகுமபசி வைத்துணல
செய்ய வாய்பல செய்யா தொழிந்தவவ
வைய மாமரை யையனை வைபவும் (கக௩)

நினற முறறுநந நீளபசி நீக்குமுண
குனற டாதத குருதிவேற சாமியா
லன்று பெற்ற மதனபினிவ வண்ணலா
வின்று பெற்றன மிவவுழி பெனபவும். (கக௪)

பச்சை^{பேய} பதலையுட பெயதுமுன
வைச்ச செம்புனல வாயமடுத துண்பவு
முச்சி மட்டு நிறைந்திட வுண்டபி
னெச்சி லேரிக கெறிபவு மாயவே. (கக௫)

மேறபடி வேறு.

ஆடுஞ்சில சுழலுஞ்சில வடலுக்கிர வீரற
பாடுஞ்சில பணியுஞ்சில பரவைக்கள மெங்கு
மோடுஞ்சில வுகளுஞ்சில வுடலநதொடா குடரான
முடுஞ்சில கனலவெம்பசி முழுதுவகளை கணமே (கக௬)

தலையமமனை யாடுஞ்சில தடமாலவரை யனைய
கொலை மும்மத கரியேறுபு குருதிபுனல் மடுவுட
சிலதுண்ணென விழுமாழிய தேனாக்கல மெனவே
யொலிமலகிய கறையாறறினு ஞாயககுஞ்சில சடியே. (கக௭)

கலித்துறை.

கொடும் பதலைகள கோடுக னுதுஞ் சிலபேய்கள
கடும் புணணி ரோரிக ளிறறா னிலபேய்கண
முடும் யானை மொயதலை பூடே சிலபேய்க
ளெட்டுங் கையா லிரதமு ருட்டுஞ் சிலபேய்கள. (௧௧௮)

கலிவிருத்தம்.

பொங்கு தீப்பசி போககிய பேய்ககண
மங்கை கொட்டியு மாடியும் பாடியுந்
தங்க னுககின மாயத்தமைச சூழ்தர
வெங்கு மாடின வெண்ணில கவந்தமே. (௧௧௯)

நிறைசெ முங்குரு துப்புன னீண்டகைப
பிறையி கழந்தகோட டியானைப் பிணமெலா
மெறித ரங்கத் திருங்கட லுயத்ததா
லுறுதி யிங்கில முண்டிக ளிககவே (௧௨௦)

காமா தாமனா காமபில பொற்குடை
யாமை தோறபர மைங்கதி மாககளின
சாம கைக்குலஞ் சைவல மாககறை
நாம கீணதி நன்று சிறந்ததே. (௧௨௧)

கிறைவி ரித்தகல சேணினை ருங்கிய
பறவை வாயக்கொள பசுங்குடர் நாலவது
விறனம கடகு விதானமவி ரித்துமே
னறம லாததொடை நாறறிய தொத்ததே. (௧௨௨)

காக நாய்நரி பாறு கழுகினம
பேய்க ளென்றிவற் றூர்ப்புப் பெருகியே

வேக வேழ மிடைநத பறந்தலை
பாக சாதனற சூம்பயஞ செய்யுமே. (கஉ.ங)

இன்ன செங்களத தெலையீ'கநதுபோயத
துன்னும வானவ நோத்தினர சூழவரப
பொன்னி னுடு புருந்தட லுககிரன
றன * னை சேவடித தாமரை தாழந்தெழா. (கஉ.ச)

எநதை நீபணித தாங்கவா யாராயு
நநது வித்தன னென்னவந நானமுகன
மைநதா மாண்ட துயரான மனங்கொதித
துநது சேறத்ததி லுககிரற பாரத்தனன. (கஉ.ரு)

பார்த்த காலைப பரிதிவே லுககிரன
போரத்த நாலவாயப பொருகளிற நீருரித
தீரத்த வராசடைச செமமல விழித்தநாட
பூத்த வைங்குணை யானெனப் பொன்றினுன. (கஉ.சு)

பொன்றல கண்டவன புத்திரா யாராயுங்
கொன்று நினற கொடுமையு மனறியிந
நினற மைநதனை யுமமுயிர நீக்கினே
னென்று நெஞ்சத தெழுநதுய ரொயதினுன. (கஉ.எ)

அக்க டுநதுய ரோர்வன்க யாறிய
செக்கர் மெனமல ரோனுளந தேறுபு
மக்க ளினமையு மக்கட கொலையினு
மிகக பாவமுந தீரத்திடல வேண்டியே. " (கஉ.அ)

அண்ண றுன மனைத்தினு மேலதா
வெண்ணு தெனகயி லைப்பொருப பெயதியே
புண்ணி யப்புன லாடிப புரிசடைக
கண்ணு தற்பிராற கண்டு வணங்கினுன. (கஉக)

பின்பு தெனகயி லாயப பெருவரை
பொன்ப ரந்தொளி பொங்குயா நீலவெற
பென்ப வறநி னிடையிருந தேவினைத்
துன்ப நீக்குநன னோனபுதொ டங்கினுன. (கஉ௦)

பொறிக னோந்தையும் புலலா துளத்தினைக
கறைமி டறநிறை காலி ல்டககிவாக
கிறைவி நோனபினுக கேற்றன செயதுதன
குறிவ ழிப்படக கூாதவ மாறநினுன. (கஉக)

அரிய நோனபிற கருளசெயல வேண்டினன
கருணை யேயுரு வாயநங கண்ணுதல்
வரத் தனவவுழி மாலவிடை யூாதிமேற
சுரிக ருங்குழ லோடெதிர தோனநினுன. (கஉஉ)

தோனறல் காண்டலுந துணனென வேயெழுந
தானற மெயப்புள கதத னருவிரீர
கானற கண்ணன கரைந துகு நெஞ்சினுன
மேனற யங்கலாச சேவடி தாழநதிட்டான. (கஉ௩)

எழுநது கைதலை யேறநி முகிழத்தூநாத
தழுமப வேத்திணு றண்ணில வெணமதிக
கொழுநத ணிரதவிற் குனநின னெனனைநீ
விழைநத தெனன விரிஞ்சி விளமபுவான. (கஉ௪)

கருணை வளளலயான காலமவி சாரியா
தரிம தாக்க ணரிவைதோ டோயதலான
முரணு மாற்றலா முப்பதி ஞாயிர
நிருத ஞழி நெருப்பெனத தோனறினா. (கநரு)

அனனர் யாவரும் வீந்தத தடைந்திருந்
தினனல செயதன ரீவவுல குககெலா
மனனும் வானவா மற்றச செயலெலாந
துனனி யெனறெடு சொல்லி யிரங்கினா. (கநக)

அந்த வேலை யழைப்படு வெஞ்சினம்
வந்த தெனவயின மறந்த னூடொரு
மைந்த னுககிர னென்பவன வந்தியான
றந்த வேவ றலைக்கொடு போகியே. (கந. ௭)

வீரத மாலவரை வெயயரைக் கொன்றவன
வந்தூ நினறனன மக்களி மததனா
ஞெந்த சிறதையி னேககினன பாவிவேன
வெந்தொ ழிறதனன மறறவ * விடலையே. (கடஅ)

முகக ணல்ஹ மூத்திமற றுதலான
மக்க ளினமையு மககட கொலையுமா
மிகக பாவம் விநோதன வுறறவை 2 1 1 1 2
செக்கா வேணிய தீர்த்திடல வேண்டினேன். (கநக)

என்று வேதனியமபலு மெம்பிரான
 றெனறி நுககயி லாயச சிகரரீ

மன்று கண்டனை யாதலி னுனமுக
கொன்ற பாதகங் கொன்றனை மன்றவே, (௧௪௦)

நமது தெனகயி லாய நகததுயா
சிமயம யாவாகண டாரவா சீவினை
கமல நாதன கனைகதிர காண்டருந
திமிர மென்னச சிதையுஞ் சிதையுமே. (௧௪௧)

எனவி சைததுமற மெறதை பினுஞ்சொலுந
தனையன வேண்டுதி யாயிற சராசரம
வனையு நானமுக மாசி மகததுநாட
கனலி கீழ்பாற கடற்படு காலையில் (௧௪௨)

அநதண பொனமுக ரிபுன லாடியிந
நநதொ ளிசசிவ லிங்கததை நண்ணியே
முநது நூறறொடெட டாரு முறைவலம
வந்தி றைஞ்சலு மறறத துணைசெயா. (௧௪௩)

ஐநதெ முததையு மததுணை யோதியே
மைநத நீமறு மாசி மகத்தினகா
நிந்த நலவிர தததை யியற்றினாற
கிநகூம வலவினைச சேயைப பெறுதியால (௧௪௪)

பிரம நினைன வனறிதிப பெற்றியே
திரித வினறிவண செயதவா யாவரு
மரும கப்பே றடைவ ரொனசசொலிக
கருணை வள்ளல் கரநதன னென்பவே (௧௪௫)

விரத மவவகை வேதிய னுறறலும
பொருவின ஞானயோ கததிற புராரிதன

னருளி னுறபே ரறிவுடை யோரமகன
வரிநெ டுவகனா மங்கைகட டோனறினா. (கசுசு)

வஞ்சிவிருத்தம்

மல்லன மைநதனை வாணியு, மல்லி மெனமல லாயனு,
மெல்லெனுச்சிவிருமபிமோந, தெலையினமகிழுவெயதினா.

அரிவை பாகனு மவவுழித, தெரிய வநது சிறந்ததா,
மரையி னுனபெறு மைநதனாக, கிரிபு வெனபெயரிட்டனன.

அணியு மாடர வநுனவற, கிணையின மாமறை மீறுசொல,
புணாத னுதொரு பூரண, முணரு மெய்யுணா வுதவினா. (1)

எகதை யேகின னினையவன, நகதை தாயடி தாழநதனன,
கிநதைபினமகிழ செயதவா, தந்தி மெவிடை தானபெரு.

வனமும யாழநல வரையுமாம, புனிதநலவிடம்போயிராச,
சனக* னுதியா தங்கனாக, கனக மெய்யுணா வருளினா. (2)

* இரிபு எனபவா நிதாகருக்கும் அவா சனகனுதியாக
னாகும் மெய்யுணாவருளிநா எனககொள்க. இதனை “விச
யகேள பரம ஞானம விளங்கிய ரிபுவு மேனா, வசையில்
சீர நிதாக னென்னு மறையவன நனககு வந்திங், கசைவி
லா வணைய ஞான முபதேசித தருளசெய தேகத, திசைபுக
ழ நிதாகன ருனுஞ் சனகனா தியாககுசு செப்ப. அன்னவர்
தாமும வாறோக கருளுட னுணாததா நிற்பச, சொன்ன
வீம் முறையே ஞானம வழிவழி தொடர்ந்து போந்த, தி
னனதோர பெருமைத் தாய வித்தல மெவைககு மேலா,
முன்னருஞ் சேவை செயவாக கெளிதினி லுயதற் பார
ரும.” எனனும் திருக்காளத்திபுராணச் செய்யுளகளானு
முணர்க. இத்திருக்காளத்திபுராணம் சூதமுனிவர் ரைமீ
சாரணியமுனிவர்களுக்கு உபதேசித்தது.

மணங்கொடாமரைவானவ, னணங்க ராவணி யண
ணரூள, வணங்கி நுண்ணிடை வாணியோ, டிணங்கு தன
னுல கெய்தினுன (கரு௨)

பகவண வாழுமிப பதிமிகப, புகழும் புண்ணிப பூமியுண
மிகவு யாதததால வேந்திது, முகம னெனறுநீ முன்னலை ()
என்று நுககரந தெய்திதை, நன்று கூறலு நாமவேற
குன்றனமகிழகொண்டவன, நன்றுண்ககழருநதனன.

ஐய வினனுநின னருளிணுன, மையில வாரண வனத
திதை, செய்ய காதைகள் செபபென, வெயய வேலவன
வேண்டினுன. (கரு௩)

கலிவிருத்தம.

ஆதிநான முகனகதை யறைநதிட டோமினி
யோதுதுகு சிலநதிபாம பொருத்த வினகதை
யாதவ மன்னமாந தினிது கேளென
மாதவ வடிவருள வளளல கூறுவான. (கரு௪)

நானமுகச்சுருக்க முற்றிறறு

ஆகத்திருவிருத்தம - சகச

பிரமதேவா சத்தியலோகத்திலே ஒருபகல நாரதாமு
தலியமுனிவாகனும் இநதிரானமுதலிதேவாகனும் கைகட
டிறிகவும், சுந்தருவாகள யாழிசைபரப்பவும், அரம்பைய
ா வெண்கவரிவீசவும், பொற்பிரமபேந்தியகஞ்சுகிகள் முன
னேரின்று இவா இனனாரினனொன்று காட்டுங்கால வண
ங்குபவர்களுக்குத் தககவாறு அருள்பாலித்துக்கொண்டு ஆ
யிரமிதழ்த்தாமரையாசனத்திலே அரகிருந்தனர். அவவே

னையிலே, பாறகடலமுதமும் பனிமதிககலைகளும் ஒருருக் கொண்டாலொத்த சரஸ்வதியினது அழகின்பெருகை விழிகளாறப்பருகி, கரையிலாகடாதற்கடலினுளமுந்தி, அருகுளா ரனைவரையும் மனுப்பிவிட்டு, அக்கலைகளைநோக்கி, “எனதுநாவமுதே, எனக்கு நினபாலோங்கிய ஆசையைத்தவிராக நினதுருவொன்றால் முடியாது, ஆகையால் நூறுவடிவம் கொள்வாயாக.” என்றுரைத்து, அவ்வாறேகொண்ட வடிவங்களைத்ததிலும், ஆவிங்கனமாதி அறுபத்துநான்குலீகைளோடும் கலந்தனா.

அப்போது யாவருமஞ்ச ஆயுதபாணிகளாய் முப்பதினாயிரம் அரசுகருதித்து, அப்பிரமதேவனாவணங்கி, “நந்தையே, யாங்கள் தீப்பசிதீருமபடி ஏழுதிவுகளையும் உண்டு ஏழுகடலையும் குடிப்பேமா? மேருவாதிமலைகளை அமமனையாக ஆடுவேமா? தாரகைக்குலங்களைத் தப்பாதுவிழுங்குவேமா? அட்டயானைகளையும் அட்டநாகங்களையும் அட்டங்குப்பாலகங்களையும் வெலகைகடவேமா? எங்களுக்கு ஓரகுற்றேவலை இசைப்பீராக.” என்றுகேட்க, அதுகேட்ட பிரமதேவா நாம பகற்காலத்திலே இமமங்கையரைச் சோந்த தால இவரரசுகராக உதித்தனொனத் துணிர்து, அவரைநோக்கி, “விரதமலையிலிருப்பீராக.” என ஆருருப்பித்தார். அவர்கள் அங்கடைந்து, இந்நிராதிதேவர்முதலியோராவலகேட்கக் கொடுங்கோலுடையராகி, முனிவாதவங்களை முற்றமுருகுகியும், மகளிராதவகற்பின வனனமயைத் தவிராததும், அநதணாயாக மனைததையும்ழித்ததும், தேவாக்கள்சிறப்பைச்சிதைவுறச்சிதைத்ததும், அரசுபுரிந்திருந்தனா.

அந்நாளிலே, முனிவர்கள் அவர்களாணைக்கஞ்சி, ஒரு நாழிகைக்குள்ளே, நித்தியகடன்னை முடித்துக்கொண்டு, சடைகுலைநதாடவோடி, தனித்தனியவாகளிடஞ்சென்று, இவர்கள் வினாவில அழியவேண்டுமென்று சிந்தித்துக்கொண்டே, “உங்கட்குச் செலவம் மேனமேற்பெருக” என்று வாயாலவாழ்த்தி, நாடோறும் திரிந்துவர, இவர்களோடு வருந்தியுழலும் இரதிரான ஓதினம் பிரமதேவராயடைந்து, வணங்கித்துதித்து, இவற்றையெல்லாமறிவித்தனன். அவர் அதுகேட்டு, மிகவும் கோபித்தவழி, அதிநின்றமுதித்த உக்கிரனென்னும் புதலவனைநோக்கி, “முதியவரக்காக்களை முன்னவொன்றுகருதாது வதைத்து வானவனாககாப்பாயாக.” என்றுகட்டளையிட்டு, சிங்கமபூண்ட ஓதேரும், அக்கினியாஸ்திரமும் அளித்தனுப்ப, அவவுக்கிரன்தந்தை தாயைவணங்கித் தேரிலேறி, இரதிராதியதேத, இருடிகள்வாழ்த்த,வீரதமலையைநோக்கிநடந்தனன். அவவுக்கிரனது வனமைகளையெல்லாம் ஒற்றராலுணர்ந்த திவான்களைச் சேர்த்துதுங்கன நீலாங்கன சமரகேசரி அரினுண்டவன முதலிய அரசுகாக்கள் கோபக்குறியுடையராய, பலவித ஆபுதங்கையும் கைக்கொண்டு, சேனைகளபுடைஞ்முத தேரிலேறி யெதிர்த்து, வீராவேசங்கொண்டு, கடுஞ்சமாபுரிய; உக்கிரன தக்ககணைகளைத்தவறாதுபொழிந்து, தனித்தனிமாய்த்து, மறறைச்சேனாதிபதிமுதலிய அரசுக்காய் அக்கினியாஸ்திரத்தைவீசித்து, அவரணைவரையும் ஒருபொடியிறறந்தது, தேவர்கள் சூழமுழைபொழிய, முனிவர்கள் ஆசீர்வதிகக, யுத்தகளத்தினிவகி, பிதாவையடைந்து வணங்கி, “எனதை

யே, தேவரீர்பணித்தவாரே யாவரையும் முடித்துவந்தேன்.” என்று விண்ணப்பஞ்செய்தனன்.

அதுகேட்பிரமதேவா மைநதாமடிகத வருத்தத்தால மனங்கொதித்துநோக்கியவழி, அவவுக்கிரனுமடிகதொழிய, அவா பெரிதுங்கலங்கி, அப்புத்திரரையேயன்றி இவனையும் டித்த இப்பாவதையொழித்து ஒரு சமபுத்திரனையும் பெறவேண்டுமெனச் சிந்தித்து, தென்கைலைமலைபயடைந்து, நாகலிங்கப்பெருமானைத் தரிசித்து, அம்மலைக்கும் நீலமலைக்குமிடையே யிருந்துகொண்டு விடயவுணாச்சிகளையகற்றி, அம்பிகைபாகளைக்குறித்து, அரியனோனப்புரிந்து, அப்பெருமான தரிசனநதநளிககவணங்கி, தங்கருத்தைவிண்ணப்பஞ்செய்தனா. அக்கடவுள் “நானடிகளே, நமது தென்கைலைச் சிவரத்தைத் தெரிசிக்கப்பெற்றோரது நிவ்னை சூரியகிரணத்தைக்கண்ட இருளபோல நீங்கும்; ஆகலின, நினது கொலைப்பாவமும் நீங்கிற்று, இனி மாசிமாத மகநக்ஷத்திரத்திலே சூரியோதயகாலையில் பொனமுசரியிலே மூழ்கி, இச்சிவலிங்கத்தை நூற்றெட்டுதரம வலமவந்து, அததனை முறை நமஸ்கரித்து, அவ்வளவே பஞ்சாக்ஷரத்தையும் உச்சரித்து, மறுமாசிமகமளவும் இங்ஙனம் அநுடடித்துவருவையேல், நற்புத்திரனைப்பெறுவாய். இது நினக்குமாதிரமன்ற; இவ்வாரே அநுடடித்தோர யாவருமே புத்திரப்பேறடைவா.” என்று கட்டளையிட்டு மறைந்தருளினா.

அவா மனைவியோடு அவ்வாரே அநுடடித்து வருங்கால், ஒரு அரிய புத்திரருதிகக; அப்பொழுது சிவபெருமான பிரசன்னராகி, ரிபு எனத்திருநாமநதித்து வேதமுடிபிற

கூறப்படும் தமது பரிபூரணத்துவத்தை ஐயமறத் தெளியும் தத்துவஞானத்தையும் அதுகுகிரகித்துவிட டெழுந்தருளினா. அநத ரிபுவும் மாதாபிதாககளை வணங்கி, அவரிடத்திலே மிக்க மகிழ்ச்சியோடு விடைபெற்று, வனம் நறு மலை முதலிய சுததஸ்தானங்களிலே போயிருந்துகொண்டு, நிதாகொனபவருக்கனுகுகிரகித்து, அவரைக்கொண்டு சனகர் சனநதனா சனாதனா சனறகுமாரா முதலிய முனிவர்களுக்குத் தத்துவஞானத்தைப் பாலித்து வீற்றிருக்க; பிரமதேவா பேருங்களிப்படைந்து, நாகலிங்கப்பெருமானை நமஸ்கரித்துக் கொண்டு தன்னுலகத்தையடைந்தாரா. ஆதலால், யாதவம் ஹாராஜனே இத்தலம் புண்ணியபூமிகளைத்தினும் மிகவுயாந்தது. எனற்பதேசித்து, அவ்வரசா வேண்டுமோளினபடியே கிடைத்தி பாம்பு யானைகளினசரித்திரத்தைத் கூறத் தொடங்கினா.

சீகாளத்திச்சருக்கம்.

தரவுகொச்சக்ககலிப்பா.

மணியிமைக்கு மாபவெழு வாயுகத்தி லொருகிமைப் புணருமுதற் பிறப்புணாவாற பொனமுகரிப் புணனமுழ்க் கியிணையிருக கயிலாயத் திறையைவழி படவெண்ணித் தணிவினைபிற கோயிறனவாயத்தத்துவினாறசமைத்தன்றே. மாமதினுவ கோபுரமு மண்டபமு மாளிகையுந் தோயில * கருப் பெயாததலமுஞ் சூளிகையு முதலாய

* கருப்பெயாததலம் - கருப்பகிருகம்.

காமாதிருக்கோயிலெலாங் களிச்சுரும்பு விளையாடுந்
தேமலாததா ரகனமார்ப் செயததாற் சிறுசிலநதி. (உ)

இருந்தொத்தினை யளவேனு மிளைப்பாறப் பொழுதின்நிப்
புரிந்தொழிந்த விடமெல்லாமு பணடுபோ னூலிழைத்து
வருந்திரெடு நாளாக வருவாது பயிலுநாட்
சுருங்கவிலா வதன்னபு சோதித்தற் கெமபெருமான. (ங)

முன்னெரியுந் திருவிளகைக் முழங்கிமே லெழச்செய
தான, மென்னூலின நிருக்கோயில் வெந்தொழிந்த தொரு
நொடியிற், பொன்னோடை மாலயாணைப் புகழ்வேந்த வது
கண்டு, தன்னாவி யிழந்ததுபோற் றரைப்பட்ட தச்சிலநதி

அன்னேவித திருக்கோயி லழலபற்றி யவிறத்துதான
முன்னாளில் யானாறறு முடிவிறீ வினைச்செயலோ
வென்னாவித கொருதுணையா மெம்பிரான றனக்கிந்த
புன்னூலின நிருக்கோயில் பொருந்தாமை யோவறியேன

ஆயிரநா ஞடலவருநதி யரையிருளுந் துயிலாது
வாயினால் வயிறறிருநது வளநூல்கள பலவிழைத்துத்
தீயினு லழிந்திடற்கோ செயதேனித திருக்கோயி
ரையனையான நிருவருளுந் தமியேனபா லிவவளவோ. (ஈ)

என்றபல தவவிரங்கி யெம்பெருமா னமர்கோயில்
பொன்றியது கண்டுமுயிர போக்காமை பொல்லாதென
நென்றியவன புடைச்சிலந்தி யொளிவிளக்கினவீழ்ந்திறப்ப
லென்றெழுந்ததிதுகண்டானடியர் துயாபொறுக்கறியான.

வெளிநின்ற திருக்கையால் விளக்கில்வீழா, வகைவிலக்கி
யளவினறி யெழுநம்பா னைபுடைய சிலநதிரீ

யுளமொன்று வேடகையினை யுராதருது நாமென்ற
னொளினின்ற நின்னடிககி முறுவீப்பா யென்றதே. (அ)

மறையீறு நனகுணாநது மாதவத்தின றுறையினற
கறைதீராத பெரியவாகருங் கிடையாத காறகமலத
தறவாழி யந்தணன்ற னமாவித்தான மறவனறன
குறையாத வருடபெருமை யாவனோ கூறவல்லார. (க)

வஞ்சிததுறை

இதுசி லந்தியின, கதைக நுமபணி
மதவெ றுமபியின, கதைவி ளமபுதும. (க௦)

அறுசீக்கழிநெடிடையாசிரியவிருத்தம்.

அரவொன நிரண்டா முகத்தீற்றி ளருமா மணிகள் கொ
டுவநது, விரியும புகழத்தென கயிலைவரை விமலற பூசித
தொழுகிடவவ, வரதன றனனைப் பூசிப்ப வரைபோ னெடு
ங்கைப் பிறைக்கோட்டு, முரணவெங் களிற்றென றடைந்த
வண முன்ற முகத்தின றெட்ககத்தே. (க௧)

முழங்கு திபாப்பொன முகரிநீர் முழங்க கையாற புன
னமுகநது, குழந்தை மதிய முடித்தபிராற குறுகிப் பாம்பு
புனைந்தமணி, விழுநது சித்தறத் தளளியநீர் விழைவி னாடிக்
க கூவிளத்தின, செழுமபல லவங்குக கொடுவநது சென்னி
மேலிட டேகிறறால். (க௨)

மறுநா ளிரவி யெழும்பொழுது வநது பாம்பு திருமு
டியி, னுறுகூ விளத்தின பசுந்தழைகண் டொளிகான மணி
கள் விழ்ச்சிதறி, யிறையோன முடியி னிலைக்குப்பை யேறறி
னாமற நியர்க்குலலோ, வறியே னன்னோ வெனவிரங்கி
யமலற பூசித் தகன்றதுவே. (க௩)

பின்னே நெடுங்கைக் களிற்றடைநது பெருமான முடியிற் பனமணிகண், டெனனா ருயிரின நிருமுடிமே லிட்ட பசுமெனறளிரகற்றிக், கொன்னே பலகல விட்டுவைத்த கொடியா யாரோ வறிகிலே, னன்னே வனனே வெனவிரங்கி யனகற பூசித் தகனறதுவே. (கச)

மறறை ஞானங் பாம்புவநது வரதன முடிமேற பசுநதழை, ஞாறற வாறு காண்டலுமே யுருமே றுண்ட தெனககலங்கிசு, சற்று மெணனா தொளிராமணிக டளளிப பெருமான முடிமேலென, பற்ற லாரோ யிதுசெயதாரா பாவியே னமேற பகைமையினால். (கரு)

இதுசெய தகனரா தமைக்காணி நிலங்கு கடுமுள ளெயிற்றூநதக, கதழுவெரு சினததா லுறககவவிக கவவி யாவி குடியேனே, வதுலன றனக்கிப பிழைசெயது மாவா வுயநது போயினோ, முதலவன றனக்கி துடம்பாடோ வெனப பற பலவு மொழிநதிரங்கி. (கசு)

நாளை யெல்லாங் காண்டுமென நமபி ராளைப பூசித்துக், காள மகனற தொருத்தலவநது கடவுண் முடிமேற கறகளகண்டு, நீளஞ் சனவெற பெனவீழ்நது நிலத்து நெடுங்கை புறவடித்து, மூளுந துயரா லலைபுரட்டு முறநீ றொன்ன வரற்றியதே. (கஎ)

எநதாய நினக்குத் திருவுளமோ விதுபன நிறத்த கறகடமைசு, செநதா மறையுங் குவளை யுமென செழுங்கு விளத்தின றளிருமா, நநதாசு சுடரோ கொண்டனையோ நறுமா மலருஞ் செழுநதளிநு, மநதோ வகறநிகீகறகடமை யையா யாகவன பொறத்திருந்தாய். (கஅ)

ஆவா விதையும் பகைவாபா லானாற றுணையா ரினியெ
னக்கு, மேவார தமையுங் காண்கிலேன வினையே னென்று
பலவிரங்கித, தாவாப பகையை நாணான சாயத்த லொ
ன்று சாதலொன்றென, றேவா வனபிற பிராறபூசித துவா
பபோ யிறறாற றனனுழையே. (௧௧)

கவித்துறை.

பிறங்கு செங்கதிர் மண்டல மததமாம பெயரிற்
சிறந்த மாலவரை மருங்கடை தரவினச சிலம்பிற்
செறிந்த செமமணிச சேயொளி பாயநதெனச சிவந்நு
கறங்க லைக்குட கடற்குளித தனனொளி கரப்ப (௨௦)

விரவு மேற்கடல செங்கட லாகவெற பேறிப்
பரிதி வானவன் விழுதலுந் துளுமயிமேற் பரந்த
குருதி யேயிது வென்குட கடலகிழித தெழுந்த
வெரிம டங்கலந தீயென வெழுந்தது செக்கா. (௨௧)

துணைவ ராபபிரிந் துறையிளந் தோகையா முகமு
மணமவி ரித்தசெந் தாமரை மலாகளு மொத்த
கணவ ராபபுணா மடந்தையா கருநெடுங் கண்ணு
மணிம லாச்செழுங் குவலையு மொத்தன வனமே. (௨௨)

இரவி நாயக நிறத்தலுஞ் செயயமெல விதழிற்
கருமை கூரரி திகழமழைக கடசெழுங் கமல
வரிவை யன்னமு நீத்தணி வண்டின மகற்றி
யுருவொ டுங்கினள கடபுன விடையறு தொழுக்கி. (௨௩)

அண்டா நாடுதேய செக்காமால யானையி னழகு [முந்தை
கொண்ட வொற்றைவெண மருப்பென வெழுபிறைக கொ

வெண்டி னாத்தடங் குவளையங் கணமலா விழித்துக்
கண்டு வப்பொடு முகிழ்ததன தாமரைக் கைகள். (௨௪)

மீனி னநதிகழ நீனிற வானமீவ விரிநீர்
நானி லத்தினூந் தனதுபே ராணையே நடத்தும்
வேனில வேந்தனாக கிரவென மொருவனமேல விரித்த
நீனி றத்தவெண் முந்தணி மேற்கட டி நிகாகும். (௨௫)

சாலு நலலருட சங்கரன நிருவடி தரிபா
மாலு நெருசென விருண்டது மலாதலை வான
மூலு மனபுலாத் துணைபிரிந் தவருமா குலத்த
தோலு நாகமு மனநிமற றயிரொலாந் துயினற. (௨௬)

உண்ண முணுமா ருயிரினுங் காதலித் தொழுகும்
பெண்ணின போகமு மறந்நாம பெருமபகை பெயாகும்
வண்ண மிவவிருள புலாவதெப் போதென மனத்தி
னெண்ணியெண்ணிரொந் திருந்தவவவிடத்திலவவிரண்டும்.

உலக மெங்குமோர் திகிரியை யுருட்டுபு விளக்கு
மிலகு சேயொளி மன்னவன வருதலை யெழிறபூத
தலைய வாரண வொற்றரா லுணாந் துளந் தருக்கு
நிலைகு லைநத்து கருமைகூர் நீடிருட் குறுமபு. (௨௭)

அடர்தி னாககடற றலைமகன சென்னியி லணிறத்
கடர்வி ரிநதெளிர் செமமணி முடியெனத் தொன்னீர்க்
கடலெ லாருசெழுந் துகாக்கொடி படாநதெனக் கதிர்கள்
படர வந்தெழுந் தனறுசே யொளியிளம பரிதி. (௨௮)

வளைக்கு லைநரு முத்தெறி மறிதிகைக் கூலின
முனைத்த சேயொளி ஞாயிறு மணிநிற முருகந்

சீகாளத்திச்சருக்கம்.

கருக

னினோத்த நுண்ணிடைத் திருமக ளேரிள முலைக்க
டினைக்கு மாபிடைக் கவுத்துவ மணியினை விவணம். (௩௦)

அறுசீக்கழிநெடிஒடியாகிரியிருதம

ஒங்குபே ராசை மாற வுறுசுடர்தலைவன நன்னை
நீங்கலின வாட்ட முற்று நின்றசெங்கு கலை வலலி
வீங்கெழில சிறந்து வாட்டம் வீடியுள்ளலாநது வாழ்ப
பூங்கதிராக கைக் காம்பு புல்லிமல் லெனததை வந்தான.

இன்னண மசுக்கு ஞாயிறெழுவதன முளன மெய்தித்
தன்னமா கட்டவுட பூசை தனக்கிகல செயவராக காண
வுன்னியோரா சிறறு ருக்கொண மொபதி முடிமே விட்ட
மென்னறந துணரிற் புககு வெவவர வொளித்த தனறே.

ஒருத்தலு மவவா நெண்ணி யொய்யென வெய்தி யீண்ண
நிருத்தகு முடிமே விட்ட தேமலா தளிராக ளிட்டாங் [குக்
கிருத்தலகண டொளந தன்னென நெம்பிரா னெனபூ சைக்
கருத்துவந தானகொ லென்று கரையிலபே ருவகைமுழகி.

பின்னருச சனைசெய வானபோய்ப பிறங்குபொன
முகரி யெனனு, நன்னதிப புன்னமு கந்து நனிவிரை தெ
யதி யையன, நன்னெழின முடியிற போதுந தளிநுநதன
கையாற நளளப, பன்னக வேந்து சீறிப் பனைக்கையின பு
ழைபுக கனறே. (௩௧)

விடமொடுங் கெயிறறு வெய்ய வியாளமத் தகம்பு ருநது
குடையமும மதூத்து நாலவாயக குஞ்சர மூழி நாளி
விடியெனப் பிளிநி யோடி யினபுனன மொண்டு மொண்டு
கடுவியை வீசி வீசிக் கையயாந ததனபின மாதோ. (௩௨)

நிலத்திடைக் கைய டித்து நிறைசெழுங் குருதி சோர
வுலத்தொடு மத்த கததையுரிஞ்சியும் வானரோயகோட்டுப்
பிலத்துறு வேழம் ரங்குள பெயுந் திடத் தலையிறபாயந் துங்
குலக்கடு வெகுளி நாசங் குடைதநீ ராமை தனனூல.

நமமுடைப் பகையுங் கொன்று நாழுமிங் கிறத்து மென்று
மும்மதக் களிநல யானை முன்னுபு வெகுளி பொங்கிக்
கொம்மென்ப பின்பெ யாநது குழனெடுங் கைமு டக்கி
யம்மவெற போடு ஞால மதிரதரப் பாயநத் தனறே. (௩௭)

பாயதலு முழக்கங் கேட்டுப் பண்ணவா மனநதுண
ணென்றா, தாதுறு பூவுங் காயு முகுத்தன தருக்க ளெல
லாரு, சீதரீ ரருவி யெல்லாரு சிதநின பறவை யீட்ட
மீதெழுநீ துமபா தாரு வியனகினை புகக் வனறே. (௩௮)

முழையிடை யிருநது நோற்கு முனிவரு நனிம ருண்டா
குழனமொழி மடவா ரஞ்சிக் கொண்டதம் புலவி நீங்கி
யிழைபுறா நுசுப்பு வாட்டு மிளமுலை முகட முநத்த
தழுவநல விஞ்சை வேந்தா தணிப்பரு மகிழ்ச்சி கொண்டார்.

தரளவொண் மணிகள சிந்தத் தலைபிளந் துமபல வீழந்த
தரவுமெய் நுறுங்கிற நங்கு ணழிறிந்த தளன வேணிப்
பெரியவனறேவியோடும்பெருந் திறலவிடைமேற ரோனறிப்
பொருவிறன னுருவநலகிப் புரிந் துடன கொண்டுசென்றான்.

பாயலை நெடுநீர் வேணிப் பண்ணவன கயிலா யகஞ்ச
சீயொடு காள மத்தி யெனும்பெயர்ச் சிவந் தி பாம்பு
மாயிருங் களிநிம் மூன்றும பரகதி பெற்ற வாற்றா
லாயது சீகா ளத்தி யெனும்பெய ரன்று தொட்டே. (௪௧)

கலிவீருத்தம்.

என்னமதி யங்குலைவு மீரஞ்சடை மறைத்தோன
சொன்னவகை கேடடுமகிழ ளாங்கியடல் வெளவேன
மன்னவ னருடகடலின மாணடி பணிநதா
னின்னுமொரு நனகதை யிசைத்தருளக வெனறே (௪௨ ;
மேற்படி வேறு.)

ஓதினஞ் சிலந்திபாம பொருத்த வினகதை
காதுவில் வேடுவன கதைவி ளம்புதும்
யாதவ மன்னமாந தினிது கேளென
மாதவ வடிவருள வளளல் கூறுவான. (௪௩)

சீகாளத்திச்சருக்க முற்றிறறு

ஆகத்திருவீருத்தம் - ௪௪௭

கருணைப்பிரகாசகவாமிகள திருவடிவாழா

முற்சென்ற கிரோதாயுகத்திலே, ஒரு சிலந்தி பூவ
ஜனம் உணர்ச்சியால் பொன்முகரியிலே ஸ்நானஞ்செய்து
தென்கைலாயப்பெருமானை வழிபடச்சுகந்தித்து, அன்பின
துமுதிராச்சியால் வயிறறிவிருந்து வளாகின்ற தூலகையெல
லாம் வாயினாலே இழைத்து இழைத்து அவற்றினால் மதில
கோபுரம் மண்டபம் மாளிகை கருப்பக்கிருக முதலியவை
களசெய்து, நாடோறும் இளைப்பாறுதற்குத் தினைப்பொழு
துயில்லாமல், அறுபட்ட இடங்களை முனபோலவே புதுக
கிககொண்டிருந்தது. அப்பொழுது பெருமான அதனது
அன்பைச்சோதித்தற்குத் திருவுளங்கொண்டு, முனவெரி
யும் தீபத்தைச் சூடாவிடெழும்படிசெய்து, ஒருநொடியினு

ள்ளே அவவாலயத்தைத் தகித்தருள, அதைநோக்கிய அச்
 சிலம்பியானது “அநதோ! அநதோ!! இததிருக்கோயிலா
 னது அக்கினிபறநி யழிந்தது யான முறசெயத்தீவினையோ!
 எனதுயிரத்தூணைவராகிய எம்பெருமானுக்கு இப்புலவிய
 ஆலயத்திலே விருப்பமில்லாமையோ! யானறியேன. இவ
 வாறழிதறகோ அனேகநாளாக வருந்தி அாததயாமத்தி
 லும் நித்திரையினறிச்செய்தேன. இப்பெருமான எளியேனி
 டத்துவைத்த திருவருளும் இவ்வளவுதானோ!” என்றுபுல
 மபி, எம்பெருமான்கோயிலழிந்தும் யான உயிரோடிருப
 பது தகுதியுடையனெனக்கருதி, விளக்கிலே வீழ்ந்திருக்கமுப
 டித துணிந்தெழுந்தது. அதையுணர்ந்த அருடபெருமான
 வெளிப்பட்டு, விளக்கிலவீழாவண்ணம் விலக்கி, “சிலந்தியே,
 நினதுவிருப்பமபாது?” எனவினாவி, அதனவேண்டுமோளின
 படியே வேதமுடிவையுணர்ந்த மெய்ததவாகளுக்கும் கி
 டைத்தற்கரிய திருவடியிலே கலப்பித்தருளினா.

பின்பு திரேதாயுகத்தினது முடிவில் ஒருபாமபுநா
 டோறும் அரிய இரத்தினங்களைக்கொண்டு அப்பரம்பொரு
 ளைவழிபட்டுவர, துவாபரயுகத்தினமுதலிலே ஒருயானையும்
 பரிவோடு பொருட்கரியிலே ஸநானஞ்செய்து, துளைக்கை
 யினால் திருமஞ்சனமுகந்துவந்து, அப்பாமபணிந்த மணிக
 ளைத்தையும் சிதறத்தள்ளிவிட்டு, அபிஷேகஞ்செய்து, வி
 லவத்தளிராகளைச்சூட்டிச்சென்றது. மஹாநாள் சூரியோதய
 ததிலே பாம்புவந்து அத்தளிராகளைக்கண்டு “அனனோ! அன
 னோ!! திருமுடியிலே ஒளிபெற்றமணிகளைச்சிதறச்செய்து
 இலைக்குப்பையை ஏற்றினவா யாவரோ அறியேன.” என இர

ஙகிப் பூசித்துநீங்க; பின்னே யானையடைநது, அமமணிக
கைகண்டு, “ஐயோ! யானருட்டிய பசிய மெல்லிய தளிரக
னையும் மலாகனையும் அதறி பலகற்களையிட்டுவைத்த கொ
டியவா யாவரோ உணரேன.” என்றுகலங்கி, அபபரமனைப்
பூசித்தகன்றது, மறறைநாளிலேபாமபுவநது, அவவிறைவன
து திருமுடியிலே பத்திரபுஷ்பங்களைக் கண்டவுடனே மிக
அயாநது, ஆ ஆ! சிறிதுமெண்ணுது இம்மணிகளைச்சிதறி இக்
கொடுஞ்செயனகபுரிந்தோளனதுபகைவரே இதுசெய்தும
பிழைத்துச்சென்றனரோ! அவகைகாண்பெனயின விஷப்ப
றக ளமுநதுமபடிக கவவிககவவி உயிராருடியேனோ! இதுமு
தலவனுக்குடனபாடோ!” என்றேங்கி, நாளை யெல்லாங்
காண்பெமென்று நமபிராணைப் பூசித்துச்செல்ல, யாளைவநது
அவவரவமணிகளைக்கண்டு, பூமியிலே நெடியகையைமோதி
க்கொண்டு வீழ்நதுபுலம்பி, “எந்தாய், இது நினக்குத் திருவு
ளமோ? இக்கற்களை எல்லாம் நாமரை சுவளை விலவமாகத்
தரித்தீரோ? இவறறை எவ்வாறு பொறுத்திருந்தீர்? ஆஆ!
தேவரீரும் பகைவாபகூமாக இருந்தால், எனக்குத் துணை
யாவா யாவா? பகைவரையுங்கண்டேனிலை” எனத்துக்கி
தது, “யான எவவித்ததிலும் நாளை எனபகைவரைக் கொ
லவேன; அல்லது சாவேன” என்று நிச்சயித்துக்கொண்டு
அண்ணலைப் பூசித்தகன்று, அனநிரவு முழுதும் நித்திரையி
னறி விடியற்காலவரவ நோக்கியிருந்தது

அரவமும் இவ்வாறே சிந்தித்துக்கொண்டு நித்திரை
யினறியிருநது, சூரியனுதிக்குமுன்னமே சநநிதியை யடை
நது, அபபரமன முடியிலே சூட்டப்பட்டிருக்கும் பூங்கொ

ததிலே உடலைச்சுருக்கிக்கொண்டு, பகைவலாககாணவேண்டுமென்று எண்ணியிருந்தது. யானையும் விராயவநது, பத்திரபுஷ்பங்களா தானசூட்டியபடியே யிருத்தலகண்டு மனங்குளிராது, “சிவபெருமான எனபூசைக்கு இனறுதான திருவுள மகிழ்ந்தார்போலும்.”¹ என்று களிப்படைந்து, பின்பு பொருக்கரியிலே சூழ்கி திருமஞ்சனமுகநதுவநது, விமலரதுதிருமுடியிலிருக்கும் பத்திரபுஷ்பங்களை ககையாற்றாளா, அவற்றில மறைந்திருந்த அரவஞ்சீறி, அககையிலுள்ள துவாரத்தினவழியாக மத்தகத்திற புகுநது குடைநதது யானைசகிபாது ஊழிககாலத திடிபோலமுழங்கி, நீரை முகநது முகநது விசையாக வீசிவீசிக ககசோரநது, அதனபினனா பூமியிலே புழைககையை மோதியும், உதிரஞ்சோர மத்தகத்தையுரிஞ்சியும், மரங்குளபெயரத தலையிறபாயநதும், அககுடைபு தீராமையால, “நமமுடைய பகையையுங்கொன்று நாமும் இறப்பேம்,, எனசகிந்திததுச சினமபெருகி, துளைககையை முடக்கிக்கொண்டு, பூமியும்திருமபடி பினபெயாநதுபாயநது, தலைபினநது வீழ்நதது. அரவமும் மெயநுறுங்கியது. அவவிடத்திலே உமாபதியார் தேவியாரோடு விடைமேற்றோனறி, தரிசனநதநது, அவவிரண்டற்கும் சாருபமளித்தது, உடனகொண்டுசெனறனா ‘இம்முனறும் முத்தியடைநதமையால, அததலத்திறகுச * சீகரளத்தியெனனும் திருநாமமுண்டாகியது. எனறருளிசசெயது, அவவரசா வேண்டுகோளின்படியே கண்ணப்பநாயனாசரித்திரத்தைக கூறத்தொடங்கினா.

* சீ - சிலந்தி, காளம - பாம்பு; அததி - யானை.

உ

சிவசணமுகன றணை.

சிவப்பிரகாசசுவாமிகள்

அருளிச்செய்தது.

கண்ணப்பச்சருக்கம்.

கலித்துறை.

மதியின மானிளங் கனறினை வரிசிலைக் குறவாக
குதலை மெனமொழிப பேதையா பசுகிளங் கொடிப்புல
பதும மெனகையா நீட்டுபு பரிவுட னழைக்கும்
புதுமை கொண்டவெற புதிதத்து பொததப்பி நாடு. (க)

தாவி லத்திரு நாட்டே னூர்களிற றலைமை
மேவி நீண றஞ் சநதன நிராததுவெண கவரி
மாவின மெனமயிராக் கறறைவேய சிறநில்கள வயங்கி
யோவில சீருடுப பூனொனக குறிச்சியொன றுண்டால. (உ)

வேடர் மங்கையர் முனறிலி னினறபூ வேங்கை
யாடு கொம்பரிற் றெடுத்தபூந தொடடிலி னமாநத
தேட ருமபசுங் குழவிதா லாட்டுசெவ வழியின
பாடல கேட்டுமா மயிலுறங் குவமலைப பககம் (ஈ)

இரும்பிற செய்தன திண்புயத திறவுளர் மைநதர்
விரும்பப பினறிரிந் திளம்புலி கறகுமாஸ வீரம
பெருங்கைச செம்புகர் முகத்திளம பிடியினம பிண்போற்
கருங்கட செயயவாயக குறத்திய ரணிகடை கற்கும். (ச)

வெனறிக குஞ்சர மததக முததழும் வேயிற
பனறிக கோட்டிடை வருமொளி முததழும் பரப்பி
புனறிற பறபல சிறறிலகன செயயுமான முனியாக
குனறிச செமமணி யணியுடைப பேதையா குலமே. (டு)

நெடிய சநதனக காறகரி மருபித ணினற
கடிகொள பைநதினே கவாபசுங கிளியினங கடய
மடநல லாரிசை கேட்டலு மாடக நலயரழ்
தடவல விட்டுவிச சாதரா செவிததுணை தாழப்பார. (சு)

இனைய பறபல பெருவள மெயதுமவ லூறிற
குனியு நோனசிலைக குறவாதங குஞ்சிதோய கழறகால
வனச ராதிப னுகனென பானிகல வாட்கண
மனைவி தததையென பானொடு வாழநதினி திருநதான. (ஃ)

வாழ நாளினமென மழலையஞ சொனமக வினமைத
தாழவி னுனனி மனங்கவன றிறவுளா தலைவன
வீழி வாயககய லரிமதா நெடுங்கணவேய மென்றோ
ளேழை னுண்ணிடை மனைவியோ டினனண மெண்ணும. (ஃ)

கண்ணில யாககையுந திவசுளில கங்குலுங கண்போ
லண்ணன மநதிரி யிலரை சாட்சியு மருளி
றினனென நெஞ்சமும் புலவரி லவையுமொண டமபால
வண்ண வாயின மககளில வாழவுமொப பாமால. (க)

சேற னோநதமென சீறடித தளிரொடு தீம்பாற
சோற னோநதகைத தாமரை யோடுசெந துகிவா
பூறு னோநனை மாயினோ டினமகா ருநதி
யேறு மினபழுள ளதனையே யுடம்பென விசைப்பார. (கஃ)

ஆரிகொள பொன்புனை கிண்கிணி தண்டையோ டணிந்த
தருண மென்றளிர்ச சீறடித தளாநடைச்சிறுவா
மருவ றுதசெவ வாமபலவாய் மழலையா ரமுதம்
பருகி லாச்செவி பாவையின செவியெனப் படுமால் (௧௧)

இமமை யினபொடு மறுமையி னீனபமென நிரண்டு
மமமென மைநதரை யிலலவாக கிலைமீற் றதனா
லெமையி யானுடை முருகவே ளடிமல ரிறைஞ்சிச
செமமை நனமகற் பெறுகுவ மெனச்சுகநதை செய்தான. (1)

சுகநதை செய்தவன வரைபக வெறிசுடாச செவவே
லெநதை வாழ்வதற் கேற்றதோர சினகர மியற்றி
நந்து பூசனை நடத்துபு நடிக்குமா மயிலும்
வெநதி றற்கொழுஞ் சூட்டுவா ரணங்களும விடுத்தான (2)

இரலை தொண்டகந் துடிமுதற் பறையொலி யீண்டத
திருவிழாவயாந திலங்குசெங்காநதளந தெரிய
லுருவ வேலனைக கூயகன களனணி யுறுதது
வெருவ ருநதகை வெறியயர் வித்தனன விழைவால். (௧௪)

கடிகொ ளவவெறி யாடடிடை யாவருங் காண்ச
சுடாசெய வேறபடைக ருரிசிலவ வேலனமேற் றோனறி
யொடிவி லனபொடு செயதவிச சிறப்பினுக் குவநதேம
படியெ லாமபுகழ் மகற்றந் குவமெனப் பகாநதான. (௧௫)

பகாநத சொலமு தந்துணைச் செவிகளாற் பருகி
யுகநத மாமகிழ் லெய்திய தத்தையு முவகை
மிருநத நாகலுந் திருவடி மலாமிசை வீழ்ந்து
புகழ்ந்து நினறனர் மறைந்தன னருட்கடற் புனிதன. (௧௬)

அறுசீர்க்கழிநெடிடியாகிரியவிருத்தம்.

பினனரவ வெறியாட் டாளன பெறப்பெருஞ் சிறப்புச்
செய்து, துன்னினை நகலாசுற்றத தொகைக்கெலா மகி
ழ்ச்சி செய்து, தன்னமா மனையுந் தானுந் தளித்ததுள மினி
கிருந்தா, னன்னமன னவ்ளகின் னுளி லருமபெற்ற கரு
பப முற்றாள். (கௌ)

உணடுகொலென்னு மைய மொழிந்தது மருங்குல கோ
ங்கின், வண்டுறு முகுள மென்ன வனமுலை முகங்க று
தத, பண்டுவ மைக்கு டைந்த பசியவேயக குலமு வபபத,
துண்டவெண் மதிநு தற்குத் தோட்டுணமெலிந்த வனறே.

மதவுடன வயிற்றி ருந்து வளர்புகழ் பார்த் தென்ன,
மிகவுடல விளர்த்த துண்டி வெறுப்புவந் ததுபு ளிங்கு, முக
னமார துண்ணும வேடகை யடைந்தது நடையோயந் தன
று, தகைமலா மெனபூறு கோதை தானபெருஞ் சுமையா
யிறுந். (கக)

கலிவிருத்தம்.

இன்ன வாறு வயாநலி வெய்திய
கன்ன வினமொழிக் காரிகை பெற்றனன
மன்னு தங்குல மாசு துடைத்திடும்
பொன்னி னன்ன புதல்வனை யென்பவே. (௨௦)

பெறல ருஞ்சேய் பிறந்தெனக் கானவ
ரிமை கிழ்ச்சி யிருங்கடன மூழ்கிணை
பொறையு யிர்த்தவப் பொற்றொடி யெய்திய
வுறும கிழ்ச்சி யுரைப்பவா யாவோ. (௨௧)

நண்ணு மோகையி னாகன பெருஞ்சிறப்
பண்ணல வேறபடை யையனு க காற்றினுன
பெண்ணு மாணும பெருமகிழ் வெயதலா
னெண்ணெ யாட்டணி யெங்கு நிகழந்ததே. (௨௨)
தரவுகொச்சகககவிப்பா.

மணியினை மண்ணுறுததாங்கு வாசவா ன புனலாட்டிப்
பண்கொள்குவி முலைபிறழ்ம பாலபெய்து நில்லதேயதத
வணிதிலகரு சிறுநுதலி லணிக துமுலைப் பாலாட்டி
யிணையிலகரி மருப்பினிய லெழிறொட்டி லெற்றினா. (௨௩)
பூங்குழலவே னெடுங்கண்ணாள் புனலாட்டிப் புனைநுதர
வாங்குசிலை மறவாகோன மணிமகளைத் தடக்கையாற
ருங்குபுதின னெனநிருந்த தனமையாற நிண்ணெனத்
தேங்கியபே ருவகையொடுந திருநாமஞ் சாத்தினுன. (௨௪)

திணவளருங் கரிமருப்பாற செயதசைபூந் தொட்டிலி
னமேல, விணவளரும புனிற்றுநிலா வெணமதியின வளா
மைந்தன, றணவளரும பாலாழித் தரங்கயிசை நாகணையி
ற, கணவளருந் துழாயலங்கற் கதிாமணிவண னனைப்போ
லும. (௨௫)

மலையமா ருதமபுகுந்த மடுக்கமல மெனநீரிற்
கலைகெழுமா மதியமெனக் கவின்கொடிரு முகமசைய
விலவிதழ்வா யழுதொழுக வெழினமாப மிசையெடுத்துச்
சிலைமறவா குலதிலகரு செங்கீரை யாடிற்றே. (௨௬)

தருணமதி நிலத்தினிடைத் தவழ்வதெனத் தவழ்தரு,
பொருதினாவார் கடலாடைப் புவிமகளசெய புண்ணியத்
தாற், நிருவடிமா மலாசுமப்பச் சேர்த்திளமென னடைபயி

னமுன், குருதிவடி யிலங்கிலேவெற் குகனருளாற பெறு
மைநதன. (௨௭)

குன்றிவட மரைதயங்கக கொழிவரிவள னாகிககோவை
நன்றுசமுத தினிலிவங்க நனநதலைச்சீ யூமுமுது
மொனறுசிறு ரொடுசிறுதே'ருருடடியுமபே தையரிழைத்த
துன்றமணிச சிறுநிலைந துடைத்துமவினையாட்டயாநதான

ஆநாரின நிணகயிறு லமைச்சிறுகோல வளைத்தவி
ல்லுங், கூாவாயமுன னுனிபதித்த கோறகோலுங் கைக
கொண்டு, ஈராமேனி மைநதரொடு கானபுகுநது கொடுவி
லங்கி, னோவாயமென குருளைபல வெபதலசெய்தான வி
னையாட்டால். (௨௯)

வாமிளமான கன்றுகனம் வளனாகிரோன ருடபுலியின
கோமளநற் குருளை கருங் குடாவடியின குடடிகளுந்
தாயிழைத்த முறறவததாற சுவராகுலா திபனபயநத
மாமகனா கைப்பட்டு வளநதவறநிற களவிலலை (௩௦)

இவவகைய வினையாட்டோ டினமைநதன வளருநாட்
கைவவலிய சிலைவிஞ்சை கற்பிகும பருவமவரத்
தெவவடுதோட குன்றவாகோன நேயதது மறவொலா
மவவழிவந துறக்கூட்டி யடாசிலையின விழாநததி. (௩௧)

பின்புகில் யாசாற்குப் பெருஞ்சிறப்புச் செயதடிக
ளெனபழைய குடிநிறத்திவ வினையோற்குச் சிலைககல்வி
யன்பிடுநாடு கொடுக்கவெனரு னதறகிசைதொல லாகிரிய
ன ன்பகலில் வரனமுறையே நறசிலைகைப் பிடிப்பித்தான.

முற்பிறப்பிற் பல்பெருமபோர முடித்தசிலை விஞ்சையெலா
மறபழுத்த குவவுத்தோள வனசராதம் பெருமாமரு
விறபிடித்த காலத்தே விளங்கியதஞ சனமவிழியிற் [போல
பொறபவிட்ட பொழுதேகீழப் பொருளுவைப்புக காண்பது

அறுசீர்க்கழிநெடியாசிரியவிருத்தம்.

கொளவலிச சிலையின விஞ்சை குறைவற நிரமபிக்
காளை, முள்ளையிற் றரவு யாததோன முரட்டை முழு
துங் கொன்ற, வெளவயப் புரவித் திண்டோ விசயனவேட
டுவககு லத்தி, னுள்ளவ தரித்தான கொல்லென றுரைதா
வொழுநு நாளில். (௩௪)

சேட்டிளஞ சிவக மனன செமமலை தந்தை துணை^{து}
வேட்டமா டிவித்த லாற்ற விழைந்தன னதனை நனகு
கூட்டிட வனதெய வங்கள் கொளபலி கொடுப்ப வுனனிக
கோட்டுறு வரிவில வேடா குழுவொடு வனத்திற புககான்.

கலிவிருத்தம்.

புக்கவன குழைசிலைப் புளிநா யாராயு
மைக்கருங் கயல்புறா வாடகண னாரொடு
தொக்கிருஞ் சுனைப்புன றேயநது வமமென
வககணந தானுநீ ராடப் பேயினுன. (௩௫)

குராகட லினனுமக குறிய மாதவன
பருகினும பருகுழை நஞ்சிப் பாழிமால்
வரையரண புருந்தென வயங்கு பூஞ்சுனை
தெரிவைய ரொடுமறச செலவ ரெய்தினா. (௩௬)

ஒலிவளைக கையினா நுறற போதிரி
பலவிதப பறவையின * பறையின காறறிஞன்
மலிசுனைக குவளைக ளசைதனும்பாதாகண
ணலிபகைக குடனனி நடுங்கல போலுமே. (௩௮)

மறறவா புருதலின மணங்கொள் பூவினுட
டுறறவண டிரிதர ஆய நீரசுனை
யறறைநாள வலாயுமபுக காடு வராபபெரு
துறறநீள பழிவிடுத தோடல் போலுமே. (௩௯)
மேறபடி வேறு

செய்ய தாமரைத் தேமல ரஞ்ஞலா
ரைய வாணமுகத் தோடுற வாடின
மொய்ய ருமபுகண முததந துயலவரும
வெய்ய கொங்கை விருந்தெதிர கொண்டவே. (௪௦)

எழுசீரககழிநெடிஸடியாகிரியவிருத்தம

தாமரை முகத்தா குவளையங் கணணா சைவலக் கூந்த
லா வள்ளைக, காமரு குழைய ரனனமென னடையா கமல
நீள † வளையமென றோளா, கேமிபம பறவைக குவிமுலைத்
தடத்தா நிறையித ழாமபலம் வாய, ராமட மகளிரா நீரைவி
ட டகலா தகனமாந தாடின ரனறே. (௪௧)

இவவுழி மூழ்கி வேறிடத் தெழுவ லென்னைநீர் காண
கென மூழ்கி, யவ்வகை யெழுந்த சிறநிடைப் பெருந்தோ
ளணியிழை யளகவாண முகத்தைச், சைவலத் தருகு மலா
நதசெயு கமலத் தனிமல ரெனமனத் தேணணிக, கொவ

* பறை - சிறை † வளையம் - தாமரையுட்குள.

வைவாய மகளி ரெழுந்தில னென்று குளிர்புனற் பரப்பெ
லாம பாரப்பார. (சஉ)

கவிவீருத்தம்.

மூரிதி னாபபுனன மூழகி யெழுதரு
மரிம தாககண ளங்கலுழ வாணமுக .
மினாதி னாககட லினகண ணெழுதலசெய
விரிக திராககலை வெணமதி யொத்ததே (சங)

அனன மெனனவந தீமபுன லாடிய
பொனனி னனன பொறிசுணங கமமுலைக
கனன லினமொழி யராகரை யேறினா
துன்னு பைநதழைத் தூசுடுத் தாரரோ. (சச)

அங்கு நினறக லங்கயற கண்ணினா
மங்குல கணபடு மாமலாச சோலையுட்
பொங்கு மோனகயிற போயசகட வுடகலா
கொங்கு நான்மலா கொயயத் தொடங்கினா (சரு)

தமமை மஞ்ஞை தழைசிறை மெனகுயி
லமமென பூவை கிளியென றறைந்திடன
மெயமமை யாக விளங்கிழை யாவினா
விமமு பூந்தரு மீமிசை யேறினார். (சசு)

கொங்கு தங்கிய கோங்கலா கொயயுமோ
மங்கை கொம்பின் மறைநதுநின ருளெழில்
பொங்கு வெமமுலை பூமுகி ழாமென
வங்கை கொண்டுதொட் டனமையின வெள்கினா. (சஎ)

கிராதர் தங்குலக் கிஞ்சுக வாயமலர்
விராய வோதியா வேங்கைமே னினறனா

குராவ லாமற் குடைந்தளி பாடுபூம
பராரா வேங்கையும் பாவைகள் பூததென. (சஅ)

மைய கண்ணியொரா மங்கையொ ராடவன
கைய டிககவின காணிய மாதுநீ
செய்ய விசகினைத் தேமல டொடுபு
கொய்ய வலலெகொ லெனறலுங் கூகினுள். (சக)

வீவி லாற்றலொர மீளி யொருநடை
யோவ மனனா ஞயாகினைப் பூபபெறத்
தாவல கண்டதைத் தாழ்வித் தனனவ
னாவி யன்னவ ளாயமலர் சிறதினாள். (ரு)

மாதா தமமடி வைத்தலிற பற்பல
* வீத தைந்த விதமறிந தாரல
ரீத சோகநா மேறிய பினமிகப்
போது கொண்ட புதுமையென னெனறனர். (ருக)

வடுவ காககனாற் றம்மொடு மாறுகொள்
படியி னாவிடம பாரத்து வளைந்தெனக்
கடிகொள வண்டின கணங்கண மணங்கமழ்
துடிகொ ணுண்ணிடைத் தோகையாச சூழந்தவே. (ருஉ)

தாத னைந்தளி தாழிசை பாடுதண்
போது கொய்த புதுத்தளிர் மேனியா
காத லனபிற கணவரொ டெய்தினார்
திது தீர்க்குமத் தெயவ நிலயமே. (ருங)

கந்த மாறாக கடிமலாப பைஞ்சனை
யந்த ணீர்படிந தவவழி யெய்தினுன
மந்த ராசல மென்ன வளநததோ
ணந்து பேரிசை நாகன கிராதாகோன. (ரு)

அறுசோக்கழிநெடி லடியாகிரியவிருத்தம்
விரிமலாத தொடைக ளானும் விளங்குவெண கவரி யானும்
வெருவரு தெய்வம் வாழும் வீழுடை விலங்கு நீள்கோட
டிருளபடத தழைந்த கோளி யெழிலபெற வணினது பூசை
புரிபவற கூவிப பூசை புரிவித்தான வரிவி னாகன. (ருரு)

கானக முழுதும் வாசக கமழதரக் * குககு லத்தி
னீனறும் புகையெ முப்பி நெடுநிலங் குருதி பாய
நானெடுஞ் செவிய கோட்ட நண்ணிய திரிம ருப்பி *
னூனமொன றுனு மிலலா வுயா † விடை பலப டித்தான.()

தேனபழங் குழங்கு தொடர் செறியமை யரிசி டட்ட
வானபதந தினையின மாவை வனத்தினவா ஸரிசு நனமா
வானபயம் பெய்த மைத்த வலக்தேக கிலையிற பெயது
கானபயில கடவுட் கேற்றிக களித்தனன தேவ ராளன ()

மறவமெல ணணங்க னுரும வனதெய்வம் பராயவ ணங்கி
முறையறி தேவ ராளன முழுவீடைக குருதி தோயசெந
நிறமுறு சேடை சாதது நெற்றியா தெய்வ முண்ட
வுறுகவை யுண்டி யெல்லா முண்டுளங் களித்தா ரனறே ()

வெடிகுரற் சிலைகைச செங்கண வேடரும் பவளசசெ
வவாயத, தடமலாக கருங்க னுருந தசுமபினு ணிறைத்து

குககுல குங்குலியம். † விடை - ஆடுகுகடா.

வைத்த, வடிகொள்கட டேற லங்கை மடக்குபு நிறைய வு
ண்டா, ருடைநடை சொற்கள சோர வொருவாமே லொரு
வா வீழ்ந்தாரா. (ருக)

சிறநிடை யொருத்தி"தைத்த தேக்கிலைத் தேற லேநதி
மறறத னகந்தோன், றுநதன மதிமுக நோக்கி யுண்டாள
கறறையங் கதிராவெண டிங்குள களொளொடென வயிறு புகு
கி, நிறறது நிலவு நமழாக கினியிலை யுணமை யென்றாள்.)

களிதரு தேற லுண்டு களித்தியேற பரிதிச செலவ
விளிவினின வெம்மை யாறி வெண்ணிலாத திங்குள போலக
குளிராகதிர பெறுவை யீவல கொள்கெனப் பிழிய லேநதி
யிளிவொழி யொருத்தி வானத் தியலசுடரழைத்து நின்றாள்.

செறிதொடி யொருத்தி யுண்ட தேம்பிழி மயக்கந் தனனாற்
பிறனொரு வனைத்தன காதற பிரிவருங் கொழுந னெனறே
யிறுகிள முலைய முநத விறுகூறத் தழுவி னுளக
கறைகெழு வேவி னுளக கள்ளினைப் பலபு கழந்தான.(சுஉ)

கருங்குண ளொருத்தி தனவாயக கடைவழி றுனாவே
ட டெய்துஞ், சுருமபினை வளைக ளாப்பத * தோன்றியங்
கையா ளேசகி, விருமபுனின பெண்டிர் பாரம்போய விமம
வாய்பருகென றாடி, வருந்தலை மகனோ டேடி னவதலபோ
ல் வைது நின்றாள். (சுங)

மணங்கமழ மலாது தைநத வருகியங் கொடியி னைத்தன
வணங்கிடை யவனென றுனபூ வாயைத்தே னொழுக ளுகி

யணங்குரீ திறந்தி டாயே லளியனே னுயவ னோவென
முணங்கிய மனத்தாற ருழா வொருமகன களிப்பு மிக்கான.

உணகடுங் கணம் யக்க மொழிந்தபிற கணவ ராட்டப்
பண்படு கிளவி நல்லார பட்டாழை வட்டி ணங்கக
கண்கொள லருந் சுப்புக கவனறழ் நுதலவி யாப்ப
விண்பொரு சிணைய வாலின வீழ்ச லாடி னூரால் (௬௫)

பொரிமல ரனைய புனகம் புதுநிழற் புளிநந் தோறம் [றுந்
விரிகதிாச செஞ்ஞா யிறநின வெயிலபுகாப்பொதுமபாதோ
தருமிடை * யடுக்கந் தோறுந் தமால் ள்ளரங்கந் தோறம்
வரிசிலை மறவா செவ்வாய மறத்தியா போக முண்டார ( )

மீயிசை நின்ற சைநது வீழ்மணி யருவி பாததுங்
காமரு மணிக்க லாபக களிமயி லாடல கணடுந்
தேமலா வனத்து லாயுஞ் சிலம்பெதிர கூய னைத்து
மாமதி முகத்தி னூதம் மகிழ்நீரோ டாடி னூரோ. (௬௭)

இன்னண மெங்கு மாடி யெய்திய சிலைவல லாரு
மின்னிடை யழுதி ரங்க வீங்கிய குவவுக கொங்கைப்
பொன்னார் தாமுஞ் சூழ்ந்து போதர வனத்தி னீங்கித்
தன்னம் ருடுபூர புககான றடக்கைமால் யானை யனனாள்.

மறறைஞான றருக னைத்து மைந்தனை யைய கேட்டி
யிறறைநாண் முதலா நீயே யிறவுளாக கிறைவ னாகிப்
பறறலர் முனைமு ருக்கிப் பகைப்புலங் கவாந்து கொற்றம்
பெற்றமா வேட்டையாடிப் பெரிதுவாழ்ந்திருத்தியெனறே.

வழிவழி வரத வெற்றி வரிசிலை கைக்கொடுத்துக்
 கழிபெருங் காத றனனாற கன்னவி றோணனெடு முங்கத்
 தழுவிரங் கடவுட செவவே டன்னரு நினை யாச சென்று
 * மழவிடை கன்னி வேட்டம வாயத்தூன வருகவென்றான

எனறதன றுதை பொற்றா ளிறைஞ்சுபு விடைகொண்
 டனனை, தனறிரு வடிப ணிரதான றுயெனைப பெற்ற தா
 யே, மனறலங் களிதே யிங்கு வருகென வெடுத்துப் புல
 விக, குன்றறழ முலைப்பால சோரக குழைந்தெனஞ் சுசகி
 மோந்தாள (எக)

போகுகா னெறிக ளெல்லாம புதுமலர்த தண்ணென
 சோலை, யாகவே புருநது வேட்ட மாடிமுட கிழியு மினறிச,
 சேகுநோன சிலையா ரோடுந் திருமபுக கண்ணே நினறி, மே
 கமே யனையா யென்று வெண்பொடி சாத்தி னுளால். (எஉ)

தாயடி மறித்துந் தாழ்நது தருமவிடை கொண்டு நீங்கி
 மேயநீ னிறங்கொள கச்சை விசிததுடை வானும யாததிட
 டாயிளந் தளிர் தொடுத்த வலங்கலங் கண்ணி வேய்நது
 மாயவனறொடுதோருடடுவரிசிலையெடுத்துக்கொண்டான.

மலாதலை புலகில யாாகும் வணங்கிலாக கொடும ர
 ததைக, குலவரை யனைய தோளான குணங்கொளீஇ வண்
 வகு விததான, வலிகெழு சிலைகு மைக்கும் வனமைவான
 குடிப்பி றந்தோரா, சிலாகொடு மரமவ ணக்கஞ் செயலிற
 ம பூது கொல்லோ. (எச)

இருமுது குரவா கேளா வீணடிய மயிர்பொ டிப்பத்
தருமிசைப பறவை யெலலாந தனிததனி வெருவி யோட
வெருளகொடு விலங்கி னீட்டும் வேறுவே றிரிதல செயய
வரைபொரு தோளி னுனறை வநதுநா னெலிசெயதானால்.

விலலின ரமபி னாவெவ வெடிபடு குரலா காலிற்
செலபவா மினனு வாளர் செறிமழை மேக மனனா
கொலஸி பிடிது ரதது குத்துவெட டெறியெய யென்னுஞ்
சொல்லினா தணியாச சீறறத் துப்பினா சூழ்ச செனறான.()

கண்பிற கொழிய வோடுங் கடுப்பின கொடுங்கூரம்
பலல, தணிவரு சினதத வேட்டந தனிததனி யாட வலல,வ
ணியெயிற மழலவெரு சீறறத் தரியினமேல விடினுரு செல்
வ, பிணிதொடர் பாசத் தோடு பெருவலி நாயகன சென்ற.

வலத்தினு மிடத்து முன்னும் பின்னரு மாறி மாறிக்,
கொலைத்தொழிற் சுருளவா னீணுக் கொடுஞ்செவி ஞுமலி
செலல, வுலப்பிலபே ராறறல் வேட ரொடுவிராத்துவலைக்
கண்ணி, மிலைசெய வேடா வேறதன் வேடடையந காடு பு
க்கான. (எஅ)

பலபல விலங்கி னீட்டம பயிலிட மறிநது சுற்றம
வலிவலை சூழ்ந்து சேணில வழியொதுக கியபின வேடர்
கலிகெழு துடிகள பமபை கடுங்குர லிரலை யாதி
யொலியெழு வித்து மாக்க ஞுறுவலை புகத்து ரந்தார. (i)

புககபிற றுமும் புககுப் புகுவழி * யொடியெ நிறது
மிக்கவல லுழுவை கேழன் மிடைமயிர்க் கரடி முனனாத்

* ஒடியெறிதல - காடுகளைவெட்டிச்சரித்தல.

தொக்கபல் விலங்கின பாவை சூழவலைப் பரப்புள விட்டா
மைககருஞ் சிலைக்கை வேடா வயினவயினமறைந் துநின்றா.

கலிவிருத்தம்.

விட்ட பாவையின விளியி னூலவண
கிடடி வந்தமான கிரோயெ ஸாமுடன
பட்டு வீழ்தரப் பகழி தூவினா
மட்டி லாவலி வலவில் வேடரே. (அக)

காலிற செல்லுநாயக கணநத டுத்தலாற
சாஸச சீறுபு தடையுட பட்டமா
நீலக் குனறொடு நிகாக ளிறநினம
வேலிற குத்தினா சிலவர் வேடரே. (அஉ)

மேற்படி வேறு.

மிடைசெடியிடை மறைமறவாகள் விடுகணையுட லுருவப
படுதலுமய லுறுகொடுவரி பாயதநததென நதனைச
சுடுதழலடு வெகுளியினொடு தொடாகுடாசரி தரவென்
ட்டமுனைவளர் பிறையெயிறுறத் தாக்கியதொரு கருமா. (அ)

பரியமாமர நிராமறைவரி படுசிலைமுர ணுரவோ
பொருவினாசர முருவியவுடல பொருவருமொரு கருமா
வெரிபுறாதரு பெருவெகுளியொ டெய்கணைவழி போயவ
விருடருமா முரிதரவுரு மெனத்தாக்கிய தனறே. (அச)

எழுவுடனெழின் முழவீழிவுசெய தெழுபெருவலி கெழு
தேர்ண், முழுமறவரி னொழுகியகணை முழுகியவுட லுழு
வை, வழைகுழைகழை விழைநிழலிடு மழைதவழ்மலை யதி
ரத், தழைசெவிமழ வழுவைகள்விழத் தாக்கியதூறு விசை
யாஸ். (அடு)

வெய்யவர்குல முயவகைவரு மெய்யருளபெறு திண்ண
ணையமிறுணை மொயவவிகெழு மையவிலவல சிலவர்
மையொடுநிகா மெய்யுருவிய வைபுறுமுனை முள்ளை
* மெய்யுதநின் வொய்யெனவெதி ரெய்யடுகளை யெனன.

மேறபடி வேறு.

கனைமாமழையிடிவோலதிா கடுவீரயமரை யாமா
வினையாவலி யுடைமாகளி நெழுவாயவனம வாழமா
வனைவார்கழன மதயானைகண மலைவாரவிடு வாராகோன
முனைவாளிக ஞாடனமூழகவின † முளவாயின மாதோ. ( )

அறுகோககழிநெடிவலடியாசிரியவிருததம.

இவவகை பலவி லங்கி னீட்டமு நூழி லாட்டித்
தெவவடு வரிசி லைககைத திண்ணனமா வேட்டமுறநீக
கொளவைகொள கான நீங்கிக கடுநதிறன மறவ ரோடு
மெவவமி நனதூர புககா னீன்றவாக குவகை பொங்க.

பின்னரும் பலகால வேட்டம பெருவலிக காளை யாடி
யனனையு மத்த னுங்கண டகமகிழ பூபப வைகிக [நாட்
கொன னுனைப பகழி வேடா குலத்தொடும் வாழத்த வேரா
டனனுளம் வேட்ட மூககச சரமபுகா வனமபு குருநதான. ( )

புகுருதவன கான மெய்கும புககுலாய மிகவி னைத்து
மிருந்தழை மிடைம ரத்தின மெனனிழ நனிது யினருள
முகுருதனை வாளி யாககி முரணின ரரணம வேவ
நகுருதனி முதல்வ னுனனா கனவிடை நண்ணினானே. (க0)

* எய † முளவு - முடபனறி.

பூசிய திருவெண்ணீரம் புலியத னுடையுஞ் செக்கர்,
கூசுபொன சண்டபுங் கொண்ட கோலத்தோ டெதிரின
றொன்று, மேசுத லிலாத மைநத விவவரை வடமூலத்திற்,
காசிலபொனமுகரியாற்றங் கரையிலோ ரிலிங்கமுண்டால்.

அதுதாய ரனைத்தும் வீட்டி யருமபெற வினப நலரு
* மதவலி யதைநீ சென்று வணங்குதி யென்று னாத்துக்
கதுமென மறைநதா னாகே கணவிழித திறமபூதெயதி
யெதிரிலபே ராற்ற லானறிக கெங்கணு நோக்கினருன.

ஆயகா லையில்ல வேட ராபபிநு லெழுந்து கானகுழ
போயவல வலைப ரிருது பொருகடுங் காலிற் பொங்கி
மாயிருங் கேழ லொன்று மலைபுகப் போதல கண்டான
காயழல் வெகுளி யானபின கையிலில் லொடுது ரந்தான.

தூரந்துபின செல்லச செல்லத் துணைவிற்போ யெறுழி
யாற்கீ, ழிருநதரு ளிலிங்கத் தினபா லெயதலு மறைநத த
ணணல், வரமபிலவீம் மிததத னாகி மறறிது மறைநத † தெ
னனோ, தெரிந்தில மென்று நினருன சிவலிங்க மிருத்தல க
ண்டான. (கஉ)

காண்டலங் கடவு ளார்தங் கருணைநோக கினிது பெற்ற
மாண்டகு மிரதந் தோயநத வல்லிரும புருவ மாறி [நி
யீண்டொளி கெழுபொன னுவ தென்னமுற குணங்கண்மா
யாண்டகை யிறைவன நனபா னைபொரு வடிவ மாணன்.

* மதவலி - அனமொழித்தொகை.

† எனனோ - அகிசயவிரக்கச்சொல்.

காள்பல பிரிந்தி ருந்து நண்ணிய சிறுசு தங்கைத்
தாளிள மகனைக் கண்ட தாயெனத் தாழா தோடி
கீளெழு வளைய தோள்கண் னெழுங்குறத் தழுவி மோந்து
வாளழ லரக்கி னன்ன மனத்தினுன முததங் கொண்டான.

செய்யகண் ணீர ரும்பச் செந்மீயிர் பொடிபப * வாதன்
கையகப் பட்ட தெய்வக் கதிராவிடு மணியி னாயேற்
கையனயிந தகப்பட டானென றணியெயி நிலங்க நக்கு
மெய்யெலா மெய்யன பாய விடலைமற றினன சொலவான.

யாணையும் புலியு மெண்கும் யாளியு முளவுங் கூங்கோட
டேனமுந் திரியுங் காட்டு ளெனதைநீ துணையு மினநிக
கூனலவிற தடக்கை வேடா குலமென வீருப்ப தென்னே
பூனுண வுனக்கி யாவ ருண்கெனத் தருவா ரந்தோ. (கௌ)

தேனெடு துணையின பிண்டி தீமபழங் காயகி ழங்கு,
மாநெடு முயலெய கேழல வல்லுநிடும பழுக்கி வறறி, னு
னுண வெனறிவ வெல்லா முதவுவல யானே நலல, கான
வா துணையுண டெமமூக காண்டிவா வென்று நினருன. (1)

சாமிநீ தனியே யீண்டுத் தங்குத றரித்த லாறறே
னேமநல லுடுபபூக கின்னே யெனநெடு வருதல வேண்டு
நீமன மிரங்கா யெந்தா யென்பபல நிகழ்ததி னுனக்
கார்மழை யணையா னற்புக கடலினுக் கெல்ல யுண்டோ. (1)

மறுமொழி யிறைவ னென்றும் வழங்கல னிருப்ப மீளி
யிறைதிரு வுளத்தி னெண்ண மிவவயி னிருத்தல போலுஞ்

சிறியனே னினியித் தெயவ சிகாமணி தனனை நீங்கி
ஹுவனோ வுயிரி னோடென றுரைத்தன னினற னாகே.

அண்ணறன முடியிற் றாயநீ ராடடுபு முருகு விய்முத்
தண்ணுறு மலா * மா லுரத தளிராடடி யிருததல காணா
உப், பண்ணவன றனககி தேற்ற பணியெனத தேறி யுள்ள,
மண்ணெழு வனைய'தோளான மறறது கடைப்பி டித்தான.

பின்புவேட டுவாதங் கோமான பெருமபக'லாயிற ற
னனோ, வெனபெருந துணையாய நினற விறைவனார் மிக
பப சிததா, ரினசுவை யூனகொ ணாரதிங் கிடல்வேண்டு
மெனன நீங்கிற், கொனசின, விலங்கி னீட்டங் குறுகியென
செயுமோ கெட்டுடன. (க0௩)

எனறுசா லவுமி ரங்கி யெரிபசி மிகாத முன்னரு, செ
னறொரு கணததுட கொண்டு திருமபுவ மெனதது ணிரது,
குன்றிடை யெனககு வாயத்த குலமணி விளக்கே யெந்தா,
யுனறழற் பசித ணிபப வுறுசுவை யிறைச்சி கொண்டே. ()

உமுநதுருள பொழுதின மீளவே னொருகண் மேனூந
தாமேன, வழங்குறு கொடுவி லங்கு வருமென வஞ்சே லை
ய, வெமுநதுமேல் வந்த தாயி னெனனையொய் யெனகக
வெனறு, குழைநதவிற றடககை கூப்பிக் குறவாகோ னரி
தி னீங்கி. (க0௫)

கடிக்கடி மனையு ணினற கனறகல் புன்றிற் ப் போல
வடிககடி திரும்பி நினறே யையாதந தனிமைக் கேங்கி

வடிக்கடி யமபு படடு மழைமுகி லெனககி டக்குங்

* கிழக்கடி வேடடைககானங கிளாகடுஙகாலிறசென்றான.

கொழுநதசை மோழ லொன்று குறவாகோன றுளே
யேநதி, முழுங்கலை யெறியு நன்னீர் முகரியின நீரஞ சார்
நதோர், செழுநதரு நிழலின வைத்துத் தீயர ணியினு லா
ககி, யெழுநதுறு மயிரக டிநதவ வெறுழியை வாளி னீர்
நதான. (க௦௭)

பாநதுசெந தசையுட சால வினசவை யுடைய வெலலாந
தோநதுவே நெடுந்தெ டுத்துத் தேககலை யதனுட பெயது
கூநதவா யமபிற கோததுக கொநதழல பதத்திற காயசகி
யாராதபேரனபனவாயபெயதருஞ்சுவைபாக்கலுறான.

பலலினுன மெலல மெலலப பனமுறை யதுககிப் பாரத்து
நலலன விறைசகி யெலலா நவையிறேக கிலையிற றைத் த
† கலையுள் வாங்கி வைத்துத் கழிசுவை யிலாத வெலலாம
வலலைவெள்ளிடைபு மிழநதான வருபவக கடலுமிழநதான.

பூநதளி ரோடு கொயத புதுமலா தலையிற பெயது, தா
நதிர விதியென றுட்டுந தண்புனல வாயமு கருது, தீநதசை
யமுது பெயத தேககலைத் † தளிகை யோகை, யேநதியம்
பொடுவில லோகை யெடுததுவல வினாவிற் போநதான. ( )

மேறபடி வேறு.

'என்னு ருயிரகருத் துணையாவா றொரிவெம பசியா லி
னீத்தாரோ, வன்னு கொடிய விலங்கினத்தா ஸசுற று
ரோ வெனப்பணைத்துத், தனனு தரவிற் பாபபருநதத் தா

* கிடி - பனறி. † கலை ‡ தளிகை - உணகலம்.

ழாதோடும் பறவையென, முனனா மனமும் பினகை முத
லவன் றனபா லோடினா. (ககக)

சென்று குறுகி யெம்பெருமான றீயேன வரவு தாழ்த
தலினா, கன்று பசியால் வருந்தினையே யென்று கரைந்து
திருமுடிமேற, மூன்று தளிர்நா செழுமபோதுந் தொடுதோ
லடியான மாறறிவா, யொன்று கீராற பிரானுடலோ டுள
ளங் குளிர வாட்டினா. (ககஉ)

ஆட்டித் தலையி லிருந்தகம ழலருந் தளிர் * மெடுத்தி
றைஞ்சிச, சூட்டித் திருமுன னிலைகலத்திற மூய விறை
ச்சிப போனகமவைத, தீட்டற கரிய பெருமபொருளே யெ
நதா யுண்கென றினியசொலி, யூட்டிப பிரியா தருகுமினா
னுவகைக் கடற்குக் கரைகாணா. (ககங)

கலித்துறை

கால மங்கதில வேடாதந் தலைவனைக் காணார்
கூல வசசநீதிக காடெலாந் தேடியத தடங்கோட்
டால மூலத்தி னிருந்தரு ளண்ணறன னருகு
கீல மாலவரை நினறென நிற்பவற கண்டார. (ககச)

அருகு சென்றடைந் தையகீ யெங்களை யகன்றிப
பெரிய மாலவரை யடைந்ததென பிழைத்தனங் கொல்லோ
பரிதி வானவ னண்பகல கடந்தனன பசித்தாய
முருக விவ்வுழி நிற்பதென வருகென மொழிந்தார. (ககரு)

* எடுத்திறைஞ்சிசசூட்டல் - தலையையுயர்த்தி வளைத்து
சசூட்டல். இப்பொருள் இச்சருக்கத்து நூற்றைம்பதாவது
செய்யுளரனுமுணாக.

கரைநதீ சொற்கெலா மெதிரமொழி கொடாமையிறக
வனறு, பெருநத காபுனக கெங்கணமேன முனிவெனகொ
ஸ பேசாய, வருநதி நீழிவண வந்தமை யறிநதிலம வளனா,
விரங்கு வராகழ னினனடி யறியவென றிசைத்தாரா. (ககௌ)

மற்ற தற்குமொன றுரைத்திலீ னிறபவம மறவா
கொற்ற விலலுடைக குரிசினி யுளத்திலென கொண்டாய
சுறறு மெமமிடத தனபிலை யாயினை தலைவ
குறற மெமவயிற கண்டதுண டேறபிற கூறாய. (ககௌ)

என்று பறபல திறத்தின லுரைக்கவு மிணையோ
ஞொன்றும் வாயதிறந தானல னோவியம போலக
குன்ற விலலியை நோக்கிநின றுனவா குறித்து
மனற வெஞ்சின மனறிது வெனனென மருண்டார் (ககௌ)

ஆங்கு னினறவித தெய்வத மிவனிடத தேறித
தங்கி னினறதோ வெனகொடோ வறிகிலந தமிழே
மங்கு நமமொடு வருபவ னலனிவ னறதோ
நங்க டொல்குலத் தலைவனா நாகற்கென னுரைப்போம் ()

தததை யாகிய தததையந தேமொழித தையன
மதத யானைபோ லெனமக னெங்கெனின மறசொ
லெத்தி ரத்தினுற சொல்லுது மெனப்பல விரங்கி
யெயத்து னினறனா * வசிக்கவோ ருபாயமு மிலலார. ()

குழைக்கு நோனசிலை நாகனோ டிச்செயல கூறி
யழைத்து வந்தன மெனிலவ னெத்திறத தானும

பிழைக்கு மாறியற றுவனெனத் துணிநதனா பெயர்ந்தார
தழைத்த லைப்புலா னுறுமவாய்ச செயயகட் சவரர். (கஉக)

அனன காலையி லாயிரங் கதிரகூட'ரரசன
மன்னு திண்ணனன பப்புறத துலகெலாம வழங்கப
பன்னு வேமெனப் போதலுபோற குடதிசைப் பரானாச
செனனி வானறொடு மலைமறைந் தானிருள செறிய. (கஉஉ)

அரவு யிழந்தசெம மணிககண மிமைத்தலி னலரி ,
யினாதி லாககடன மூழ்கியங் கங்குலங் கிலலை
யிருளகெ டச்சுடா விரிதரு விலைவரம பிலலா
வுருவ மாமணி பலவுள விடத்திர வுண்டோ. (கஉங)

அண்ண லைக்கொடு விலங்கினங் குறுகுத லஞ்சி
வண்ணு திககணை தொடுத்தகூன விலலொடு மறந்துங்
கண்ணி மைத்தில னாகியே வைகறை காறு
மண்ணெ மூப்புலா தோளனின றுனிறை மருங்கு. (கஉச)

அனப ரனபினு ககப்படு பேரரு ளாழிக
கினப ளுனறிரு வமுதமாக கியவுளத தெண்ணி
வனபெ ருஞ்சிலைத் தடககையான வைகறைப் போது
பொனப ரநதொளிர மாலவரைச் சாரலிற் போந்தான ( )

வீட்ட வாவுடை யாராகரு டருமொரு விமல
னாட்ட மாகிய தானகொளபுண னுறறிடு நமபி
வேட்ட மாடுதல காணிய விருமபிவந தெனனக்
கேரட்ட வாராதினை கடலெழுந தான்குடாக கோமான. ( )

கலிவிருத்தம.

பொங்கு வெஞ்சினப் புண்கமழ வாளுகிச
சிங்க மன்னுன செயனிறக மறறினிக

கங்கை வார்சடைக கண்ணுத றுணமுத
றங்கு நெஞ்சுத தவனசெயல சாற்றவாம. (௧௨௭)

அருளு மானுப் பொறைபு டுறிவொடு
தெருளு நோனபுளு சிவனிடத தனபிடு
டிருளிற் றீரவா வினமையுங் கீலவியு
மருளின மெயமமையு மாணுரு வாயினுன. (௧௨௮)

வெறுப்பில சந்தன மெயயெலாம பூசின
றிதப்ப வினப மியற்றுநா தங்கணுங்
கறுத்தெ நூந்தெதிர காயமுற பெயதுதுன
புறுத்து வாரகணு மொத்த வுளத்தினுன. (௧௨௯)

நீடுங் கராககுழ னீளரி வாளவீழி
வாடுரு சிறிடை மாதாகள புலலினு
நாடுந தன்னுளந தாயென நண்ணுவா
னோடும பொன்னு மொருநிகா நோக்குவான. (௧௩௦)

ஈச னார்தம மிணையடித தாமரைப்
பூசு செயதொழி லாப்பூண்டு செயதிடு
மாசை மேல்கொண டருமனத் தானசிவ
கோச னென்னுங் குணப்பெருங் குணறனுன. (௧௩௧)

இரவி வந்தெழு முனன் மெழுந்தபோய்
முரிதி னாப்புனன் மூழ்கி விதிமுறை
வினாசெய போதொடு மெனபுன லுங்கொடு
புரிச டைப்பிராற் பூசிப்ப வெயதினுன. (௧௩௨)

தலைமி சைத்திரு மஞ்சனந தாங்குபு
மலாபெய கூடையு மேந்தபு வலவினை

விலகு மண்ணறன னுமம் விளம்புபு
புலவ னையன நிருமுனபு போயினுன. (கக௩)

தேனகு லத்தொடு செவ்வழி வுணடுளா
கானக டுககையங் கண்ணியன முனபெலா
முன்கி டததலகண டுள்ள நடுகியே
தானகு தித்தய லோடினன றுழவிலான. (கக௪)

தரவுகொச்சகக்கலிப்பா.

மேவாராவந தடிபணியும் விண்ணோகண முடிமணிக
ளோவாது கிடந்தொளிநு முடையபிரான நிருமுனன
ராவாவி கொடுமபாவ மாரசெயதா ரிதுசெயயத
தேவாதி தேவனா திருவுள்ள மிசைநதாரோ. (கக௫)

கொல்லாமை யறியாமைக ருணமாகக கொண்டொழுகும்
பொல்லாத சிலைவேடப் புலைஞரே யிதுசெயவா
ரொல்லாத செயலிதையன புடையோர்க்கு கண்டககா
னிலராம லிறந்திடுவா நிறகிவ்-தேன கொடுவினையேன ( )
என்றுபல பலகூறி யிணையிலா னமுதிரங்கிக்
கன்றுமிடற நிறைபூசா காலமிகத தாழ்ககநா
னினறதறற பயனெனனே யெனநினைநது புலவெலலர
துன்றுமல காலகலத துடைத்தாப்பி ரீதெளித்தான. ( )

பின்னரடைந தலைபுரடும் பெருநதீர்த்தம படிநதாடி
ச, சொன்னமறை மந்திரத்தாற ஸாயதனமை கடிந்ததற்பி
ன, மன்னுமுருத திரசமக நமகத்தால வானவாகோன,
சென்னிமிசைப்புனலாட்டித்திருமலாகொண்டருசசித்தான.
முன்னாநின்று கைதலைமேன முகிழத்திருகண ணீர்பாயத
துன்னியமெயம் மயிர்பொடிப்பச்சுடுதழலவாயப் பட்டவரக

கென்னமன நனியுருகி யிளகமிக நாததழுமப
மன்னுமன னொடுசாம மறைக்கீதம் பாடினான். (ககக)

பறபலகால வலஞ்செய்து பணிரதரிது நீங்கிப்போய்ச
சிற்பரனா ஈடிமறவாச சிறதையனறன் னிடத்தடைநதான
முறபகலவே டாகனோறற முழுநோனபா வைதரித்த
விறபடுகார மழையனன் விடலைசெயல்விளம்புவாம. (கச௦)

அறுசோககழிநெடிடடியாசிரியவிருத்தம்.
எழுவினங் கவறறு தோளா னேறகாற பனறி செலனும
வழியறிந தொளிறின றெயது மானறுயி லிடன நிகது
குழைநெடுஞ் சிலையிற பூட்டு கோலுட லுருவ வெயது ன்.
முழுவலன் புடையான முனபோ லுறுசுவை யமுதமைத்தா
பினபுகோற நேனி ரம்பப பெயதுகொண டிறைப சிகரு
மெனபதாற றுனறொ டுத்த வேவென விளைவி னோடி
முனபுபோற பூசை முறறி முனிவிலின னமுத ருத்தி
யனபிறை கடலி னன்னா னருக்குநீங் காது லினறான். (கச௨)

அநதவே லையிலவில லோரா ஸருமபெறற் புதலவன்
செயதி, தந்தையுந் தாயுங் கேட்டுத் தணிப்பருங் கலுழ்ச்சி
கொண்டு, வந்துபற பலதி றத்தால வசிப்பவும் வசமா கா
னாச, சிறதைநொந் தினியென னென்று சென்றனா மகனிற
நீராதே (கச௩)

அன்னவ ரடைநத வாறு மகனறது மறியா தண்ண, ற
னனொடு பிணித்த நெஞ்சிற் சவராகோன பகற்போ தெல
லாக, கொன்னவில விலங்கி னீட்டங் கொன்றிறைக கமுத
ருத்தித், துன்னிருட் காலந் துஞ்சான றெண்ணுசெய தொழு
கா நிறப. (கச௪)

வழுவுறு முனியும் வரது வைகலுந் திருமு னூனகண்
டமுதழு திரங்கி யேங்கி யகற்று புனிதஞ் செயது
மழவிடையவறபூ சிதது மனநதுயாகுகடவி னுத்ததி
யொழுகிட மறவனபா லுறுதுய ரொழித்தல வேண்டி.

கங்ஞலைந் தாவ தனகண் கன்விடைத் திருக்கா ளத்திச
சங்கரன வரது சொல்லுந் தவததுறை பயினற மேலோ
யிவஞரீ நமமுன கண்ட திறைச்சியென நினையல வாழி
யங்கது நாம ருநது மருமபெற ஸமுதங் கண்டாய. (கசக)

அதுநமக கிடுவோன செயதி யறைகுது மமம தெயவ
நதிபல படிநது நோற்று நவையிறு னங்கள செயதும்
விதிபுறங் கண்டு பெறற மெல்லெழின மகனமேற் றுயககுப
புதியவன் பெனைதத னைததப புண்ணியற கெனமே லன்பு.

மற்றவன செருப்புக் காலான மணங்கமழ நமது செனனி
யுற்றபூ மாறறுங் காலத துடழபெனா மயிரொ டிப்பச
சிற்றிள மகனபூங் கையாற நிருமுலை வருடப பட்ட
பெற்றதா யெனன நெஞ்சம் பெரிதுரு குதுமா லன்ப. (க)

ஐந்தடர் முனிவ நமமே லவனுமிழ் கினற தியாறறுட
டந்தரீ ராயி னனறே தாழ்சடை முனிவ ராட்டு
நநதுந திரநன னீரி னனியினி தெனலா முண்ணின
றுந்திமே லெருநது பொங்கி யொழுகிய பேரன பாமால.
வள்ளுகி ருழுவை நோன்றாண மாதவக கிழவன முன்னோ
ரொளரிய வாழ்த்து நாம மொராயிரமுரைத்துச் சாத்துங்
களளவிழ மலரி னனனான கழுத்துற வளைந்து சூட்டு
மெள்ளுறு மயிர்கள சூழந்த வீரமமலமொகருநல்ல. (கரு)

இந்திரன முதலோர செம்பொ னெரிமணிக கலத்தி லேந்து, மந்தர வராயி னாழி மதித்தவா ரமுத மெலலா, முந்துதன வாயப்பெய தாயநத முழுசுசுவைச சூட்டி றைச சி, * வெந்திற மந்த பினனர் வேம்பொடு கடுவு மான. ( )

ஏசுத விலாவ மத்தோ வெமீக்கவ னெமமு னினறு, மா சிஸ்பே ரனபி னோடு வாயதிறந துரைக்குஞ் சொறபோ, லா சக லறிவின மிக்க வைமபுலப பகைவா பாடுந, காசறு சாம வேத கானமு மினிய தனறே. (கருஉ)

அவனமன நமக்குக கோயி லவனுரை பலவு † மோததா மவனமுய றொழிலக னெலலா மறத்தொழி லைய மிலினை யவனியல காட்டு கினறு மனபநீ நாளை யேவந தவனறி யாத வண்ண மயலொளித் திருத்தி யெனறான. ( )

இன்னணம் பலவுங் கூறி யினிததுய ரொழிதி யெனறு, பொன்னிறம பழுத்த கொன்றைப புதுநறுங் கண்ணி வேய நத, சென்னியந தன்னம றைந்தான சிவகோச முனியெ முநது, முன்னவன கருணை யாற்சொன மொழிநின்ற ததிச யித்தே. (கருச)

நாயிறு குணது குன்ற நண்ணுதன முனீன மப்பாய ம், பாயலை முகரி நன்னீர்ப் படிநதுநித தியநி ரப்பி, யா யிரம பெயரி னுன்ற னருசகனை முடிதது மறமத, தாயநல விலிங்கத தினபின றோனறிடா தொளித்தி ருந்தான (கருரு)

* வெந்திறல-அனமொழித்தொகை. திண்ணன எனலும் பொருடடு.முன்னா மதவலி என்றதும் இது.

† ஒத்து-வேதம்.

முனிவரு முனனம் வேட்ட முன்னுஞ் சென்ற வெனறிக்
குனிசிலை மறவாத் தாவகுங் கேட்கன வேட்ட மாடிப்
புனிதனாக கமுதங் கொண்டு ஷ்ராருக்கென மீண்டா னவகட்
பனிதரு துன்பங் காட்டும் பிற்பல நிமித்தங் கண்டான. ( )

வழியிடை நிமித்த மென்னு மறறியான கண்ட வெல்
லாம, பழிபடு நிமித்த மெனனை பாவஞ்சோ குருதி காட்
டுங், கழிசுவை யமுத முததங் கணமணி யுயிரெ னக்கா,
மழகனெம பெருமா னென்னுற தன்னகொலோ வறித
றேற்றேன. (கருள)

எனமன்ன கலங்கி யொய்யென நெறுழவலிக காளை
செலசச, சின்வினடி வலனு யர்தத செககரிஞ சடைறு தற
கட், புனிதனந் தவனன பெலலாம புண்ணிய முனிகளுக்
காடபுந் தினைபுதன வலக்கண செம்புண ணீருற நினருன
கண்டான. (கருஅ)

காண்டலும வாயகீ சிந்தக் கையிலான சிதற வம்புந்
கோண்டரு சிலையும் வீழக குஞ்சிபபூ விறைய வாட்டு
நாண்டொட ரற்ற காலை நாடகப் பாவை போலத் [ன.
துண்டரு தடநதோட காளை துணெனென நிலத்தி வீழ்ந்தா
நெடுமபொழு துளளு யிர்ப்பு நினறியி ருநதா ரெனனக்
கிடருதுபின கையா றெய்தக கெடுகினை வடைநதெ முநதே
யொடுங்கலி றயரா னெஞ்ச முண்ணப்பட டுருமே றுண்ட
மடவகலே நெனன நமபி வாய்விட்டான கண்ணீர் வார. ( )

முழுவலித் தடக்கை யாற்றன முகமெலாங் குருதி
பொங்கி, யொழுகிய வடித்துக் கொண்டா னுறுகண்ணீர்

வெள்ளம் போதத, வெழில்கனி மாபு வீங்க வெற்றினுன
றலைபி ளக்கக,கழிதுயாக கடவி னுழந்தான கல்லொடு மோ
தி னுலை. (கசுக)

ஒடுவன மீளவன வீழவ னுருள்குவ னெழுநது விம்ம
னீடுவ னநதோ வெனப னெடநிழிப் பெறிவ னெருசமீ [ன
வாடுவன பொங்கிப பொங்கி வாயவிட்டு முகத்தைக கையா
முடுவ னீழுவன கைகண மோதுவன கறக ளோடே (கசுஉ)

எவ்வமி லெதை யார்க்கிங் கிதுவநத தெனககொனநு ராம
வெவவலி யழறசீற ததது வேடடுவ ரானே வனநி
யிவவரை விவகி னுனே யாதென வறித நேறநே
னவவுறு தெவ்வைக காணி லாவிகூட டுண்கி லேனே ( )

மலையிடை யெனக்கு வாயத்த மரகத மணியே செம்பொ
னிலகொளிக்கு னநே யெநதா யெமபிரா னினகண் புணணீர்
கலுழ்தரற கெனனை கொல்லோ காரணந் திருவாய சறறு
மலாகிலை யெனகொ லெனரு னாவீசோந் தருகு செனருன.

கையினிற் றுடைத்தான பஸ்காற காலுத தவிரா தாக
வையனைத தழுவிக் கொண்டா னலறினு னெடும்போ தெல
பையென விடுத்தப் பினபு பசசிலை மருநது தநது [லாம
பெயயினேய தீரு மென்று பெயாந்தனன மருநது கொயய.

காணெலாம் புருநது சென்று கண்டன வெல்லாங்கொயது
கூ னுலாரு சிலைகளை வேடா கோமகன றுனைவிற போந்து
வேனிலாற காயநத தேவின விழியிடைப் பெய்தான சோரி
தானிலா வண்ணங் கண்டான றலையனப னுவி சோந்தான

யானினி யிதற்கென செயவே னெனவெண்ணி நிற்ப லூனாக
கூனிடல் வேண்டு மெனனு முராகண்டு தனகண வாகுகி
வானவன மடங்க ணிடான மாறுமென றுளமவ வித்துக்
கானவா பெருமான நனகண கணையின விடந்திட் டானால்.

இடந்தன கண்ணை யண்ண விறைகண்ணி லப்பச
சோரி, மடநதையோர் பகக னாககே மாற்றினு னதனைக க
ண்டா, னடங்கரு மகிழ்ச்சி யெனனு மாழகட லதனுட் டா
ழ்ந்து, முடங்குளை மடங்க ளனனான முழவுத்தோள கெரட்
டியாரத்தான. (ககஅ)

ஓடினான றிசைக ளெலலா முடமபெலாக குலுங்க நககான
பாடினான வாயில வந்த படியெலாக கைகள் கொட்டி
பாடினான் றுள்ளித் துள்ளி யாரவா ரிததா னினறு
நாடினான செயத செயகை நனறுநன மெனவி யந்தான. ( )

இன்னன முவகை வெள்ளத் திடையவ னுலாவும் வேலை
முன்னவன பினனு மனனான முதிருநதபே ரனபு காட்டச
செந்நிறக குருதி மறறைத் திருவிழி யிலுஞ்சோர் வித்தா
னனனது மைநத னூர்வ வாராகவி குடித்த தனமே. (கஎ0)

எரிநிர யத்து ணினறு மேறுபு துறக்கம புககா
னொருவனமற் மதனுட் பினனும் வீழ்ந்தென வுவன் மாநிக்
ககாயிலாத் துனப வெள்ளக கடலினு ளமுநதி ந்த முந
வரைபுலாதோளான பினனு மருந்துடை மையிறி றுண்ட

இன்னுமோர் கண்ணெ னக்குண் டாதவி வாரச. ( )
னென, மனனது களைந்த காலையையாகண மனந் குருதி
த், தனனொரு செருப்புக் காலைத் தம்பிரான் கணிகணணி

நிப, பின்னடு கண்கண வைத்தான பிரானது பொறுக்க
லாற்றான. (கௌஉ)

மறைமொழி பிறந்த தமவாய மலர்திறந் தருடபே ரா
ழி, பிறைவா * கண்ணப்ப நிறக்¹ வென முக்கான மொழிந்
கொண்டே, கறையன்ற கங்க ணத்த கையினுற பிடித்தாரா
செங்கை, யுறநறைப பொலம்பூ மாரி யுமபாமண புதையப
பெயதார. (கௌங)

குன்றவா பெருமான கையிற கூங்கணை விட்டெ நிறது
கனநிள மடமா னேநதுங் கண்ணுத ஸடிப்புக கருசந்
தனறலை மிசைபு னேநதான சைவவை நிகனி றமபூ
தொன்றிய வுளத்த னாகி யொருதனி முதலவற் றுழநதான.

*கண்ணப்பநிறகவென முக்கானமொழிந் துகொண்டே
கரமபற்றியருளினமை, கடைச்சங்கத்துத் தலைமைப்புலவ
ராகிய நககீரதேவநாயனா நிருக்கண்ணப்பதேவாதிருமற்
த்தூள், “நிலலுகண் ணப்ப நிலலுகண் ணப்பவென—என
புடைத் தோன்ற நிலலுகண் ணப்பவென—நினனுரை யத
னொடு மெழிறசிவ லிங்கந—தன்னிடைப பிறந்த தடமலாக
கையா—லன்னவன றனகையம பொடுமகப் படப்பிடித்—
தருளின னருளலும்—விணமிசை வானவா — மலாமழை
பொழிந்தனா வளையொலி, படகந — தூங்குபி கறங்கின
தொஸ்கோ முனிவரு—மேத்தின நினனிசை வல்லே—சிவக
தி பெற்றனன நிருக்கண் ணப்பனே” என அருளியவாற்
றானும உணாக.

மைதிகழ் மணிமி டற்று வாசடை யெம்பி ரானக்
கைதவ மிலாரா மிக்க கருணையங் ஈணாறு னோக்கி
மெய்தழ னடுவ ணின னு விரீவற மனமொ டிககிச [ன.
செய்தவா தமக்குங் கிடடாத திருவுருக கலந்து கொண்டா

அறறைநாண முதல் வைய மண்ணல்கண ணப்ப வென்று
சொறறதே பெயராச சொல்லுஞ் சுடாமதிக் காரதம வேடா
சிறறிடை நலராமு கதைதத திங்குளென றெழுக்குந தெண
ணி, நுற்றரு விகளாயத தாழு முயாமலை காவ லறகே. ( )

கவிததுறை.

எனனத் திங்குள் வேணி மறைதத விறைவான்றோய
செனணிக் குன்றம வாழ்நர்க ளகோமான செயல்கூற
மன்னுட களிகொண் டைய னடித்தா மனாசூடிப்
பனனற் கினிய தோகதையின னும பகர்கென ருன். (களஎ)

கலிவ்ருத்தம்.

தீதற வுரைத்தனஞ் சிலைவல கண்ணப்பன
காதைநக் கீரனார் கதைவி ளம்புதும
யாதவ மனனமர்ந தினிது கேளென
மாதவ வடிவருள வள்ளல் கூறுவான. (களஅ)

கண்ணப்பசசருக்க முற்றிற்று.

ஆகத்திருவிருததம-சுருடு.

பொத்தப்பிநாட்டிலே, உடுப்பூரிலே, வேடர்களுக்கரச
னாக நாகனெனபவனொருவனிருந்தான. அவன் தத்தையெ
— மனைவியோடு வாழ்ந்திருக்குநாளிலே, புத்திரப்பேறி

னமையால் நறகதியினறென மனைவியோடுவருந்தி, அது காரணமாக, குறிஞ்சிநிலத்திறகுரிமைபுணடு தமது வழிபடு தெய்வமாயவள்ளுகும முருகக்கடவுளுக்கு இயைந்த ஆலய மொன்றியறறி, நித்தியநைமித்திகங்களை நியமித்து, மயிலக னாயும சேவலகளை யுமவிடுத்தது,* திருவீழாச்செயவித்து,*வே லனமேற சன்னதங்கொளவிகக, முருகக்கடவுள் அவனிடத் தேதோன்றி, “அன்போடுசெய்த இச்சிறப்பிறகு மகிழந தேம, உலகமெல்லாமபுகழும் ஜாபுத்திரனைத்தருவேம” எனறநுககிரகித்து, மறைந்தருளினா. அதுகேட்டநாகன மனைவியோடு நனிமகிழநது, அவவேலனுக்கும் சுற்றத்தாருக் கும மிகுசிறப்பியறறி வாழநதிருந்தனன. அநநாளிலே, அக கடவுளருளியபடி ஒரு அரியபுதலவருதிகக; நாகன தததை யோடு சாலவுவநது, முருகக்கடவுளுக்கு விசேஷ பூசையாதி நடத்துவித்தனன. அப்பொழுது நகரமுழுமையும் எண்ணெ யாட்டணிநிகழத் தததையென்பவள அப்புதலவருககு வாச நீராட்டி, முலைப்பாலபெயது நிலநதேயத்து நுதறப்பாட் டணிநது, பாலூட்டி, அலங்கரித்துக்கொடுக்க; நாகன கையிலேதாங்கி, திண்ணென இருந்தமையால் அப்புதலவருக குத் திண்ணெனத் திருநாமநதரித்தனன.

திண்ணனார் தொடடினுதைநது தவழநது, குறுநடை பயின்ற, தெருவிலே சிறுதேருருட்டிவீளையாடியும், சிறிய விலமபுகைக்கொண்டு, சிராகளோடு காட்டிற்புகுநது, மான புலி கரடி முதலிய விலங்கினகுட்டிகளுள்ளே சிலவ றறையெயதும், சிலவற்றைககைக்கொண்டுவளாததும், வள

* வேலன - வேலகொண்டுதிரியும் வெறியாட்டாளன.

ர்த்துவந்தனர். அக்காலத்திலே, நாகன வில்வித்தைகற்பிக்கும் பருவமவரககண்டு, அத்தேசத்து வேடாகளையெல்லாம் அழைப்பித்து, வில்விழாநடாத்தி, பூர்வாசிரியனுக்கு வேண்டியவைகளை வெறுககககொடுத்து, “இவவிளையோனுக்கு வில்வித்தையை அன்போடு கற்பிக்கவேண்டும்.” எனப்பிரர்த்திக்க; அவன நல்லமுகூர்த்தத்திலே, கிரமப்படி நற்சிலை பிடிப்பித்தனன். திண்ணனா பிடித்தவுடனே வில்வித்தையனைத்து நிரம்பி, “வில்விஜயனே வேடாகுலத்தி லவதரித்தானே!” என்று யாவருங்கூறுமப்படி அதிலலவராகியிருக்க; நாகன இளவேட்டரு செயவிககவிரும்பி, அதனை இடைபூறினறி முடித்தற்பொருட்டு வனதேவதைகளுககுப் பவி கொடுக்கவேண்டுமெனகருதி, வேடாகளோடு வனத்தை யடைந்து, நீராடி பூகொயதுசென்று, அவ்வனதேவதைகளிருங்கும ஆலமரத்தை யலங்கரிப்பித்து பூசைசெயவித்து, குறுவியதுபத்தைக் காண்கமுமுமையுந் கமழ்வித்து, கடாககளைப்பலியீடுது, பிரசாதம்பெற்று உடுப்பூரையடைந்தான்.

மற்றைநாளிலே, மைந்தனாயழைத்து, “ஐயனே, இன்றுமுதலாக நீயே மறவாகளுககுத் தலைவனாகி, பகைவராயிழித்து அவராவிகவரந்து, வெற்றிபெற்று, பெரிதுவாழ்வாயாக.” என்றாசோவதித்து, வழிவழிவந்த வெற்றிசகினை யைக்கைக்கொடுத்து, கழிபெருங்காதலால் தோள்குழையத்தழுவி, “நமது முருகக்கடவுளது திருவுருளே துணையாகசென்று இளவேட்டம் வாய்த்துவருக” எனவிடையளிக்க, திண்ணனார் தந்தையைவணங்கி தாயைப்பணிந்தனர். அவள்

எடுத்துப்புல்லி, மூலைப்பாலசோர, நெஞ்சுக்குழைய, உச்சி மோந்து, “மகனே, நீ கடுககாட்டிலே நுழையாமல தண்ணிய சோலைவழியாகவே சென்று வேட்டமாடி முட்கீறலும திருஷ்டிதோஷமுமில்லாமல வேடாதளோடு திரும்புக.” என்று நெறியிலே விபூதி தரித்தனள். திண்ணரா மீண்டு மவணங்கி, அநுமதிபெற்றுநீங்கி, கசகீறுககி, உடைவாணங் கடடி, விலைமபுகைககொண்டு, வேடாகளபுடைகுழ வேட்டைநாயகளோடு காட்டையடைந்து, பலவிலங்குகளும் ப யிலுமிடமறிந்து, வலைகடடி பறைமுழக்கி, அவைகளை உள னே நுழைவித்து, காடுகளை வெட்டிச்சரித்து, பாவை மிருக யகளினது ஓசையால் அவையணுகியவழி, மறைந்துநின்ற, அமபமுதலியவற்றாறகொன்று, வேட்டைமுடித்து ஊராய டைந்தனா.

இவ்வாறே பலகாலவேட்டமாடி, மாதாபிதாக்கள மசி மு வாழுநாளிலே, ஒருநாள் ஒருநெடுங்காட்டிற்புகுந்து, வே டர்களினின்று நீங்கி, தனித்துலாவி, மிகவும இளைத்து, ஓர் மரமீழலிலே நுயினறனா. அவவேளையிலே, சிவபெருமான வெண்ணீறணிந்து புலித்தோலுடுத்து சடைமுடிபுனைந்த கோலத்தோடு, அவரது கனவிலேதோன்றி, “மைந்தனே, இமமலையிலே, பொனமுகரியாற்றங்ககாயிலே, கல்லாலவி ருக்கத்தடியிலே, ஒருசிவலிங்கமுண்டு; அது துன்பமனைத்தை புமழித்து, பேரினபத்தையளிக்கும்: நீசென்று அதைவண ங்ருவாயாக.” என்றுரைத்துமறைந்தருள; உடனே கணவீ ழித்து ஆசசரியமடைந்து, திகக்கெங்கும் நோக்கினின்றனா. அச்சமயத்திலே, ஓர்பனறி வேடராப்பிலுலெழுகது வலை

யையறத்துக்கொண்டு அதிவேகமாக மலையிலே புருதறகுச செல்லுதலேனோககி, கடுங்கோபத்தோடு துரத்திச்சென்று, ஆலவிறுஷுத்தடியிலே, சிவலிங்கத்தினருகே சென்றவுடன மறையக்கண்டு, அதிவியபபுடையராகி, “அச்சோ! இப்ப னநி மறைந்தது தெரிந்தேயில்லை.” என்று குறித்துப்பார்க் குங்கால எதிரோ சிவலிங்கமிருத்தலைக்கண்டனா.

கண்டவுடனே சீகாளத்தியப்பாது திருவருட்பாவை யை இனிதுபெற்று, தரிசனவேதியினெதிர்ப்பட்ட இருமபா னது அவவுருவமாறிப் பொன்னுருவமாவதுபோல முற்கு ணங்களமாறி, அக்கடவுளிடத்துவைத்த அனபேயுருவமா யிரா. நெடுங்காலம் பிரிந்திருநதுவந்த தனகுழந்தையைக் கண்ட தாயைப்போலத் தாழாமலவிரைந்தோடி, தோள்க ளமுத்தத்தழுவி, மோரது முததமிட்டா. அழலிடைப்பட்ட மெழுகுபோல நெஞ்சநெகருருக, கண்ணீர்சொரிய, உரோ மாஞ்சங்கொள்ளின்று, “குருடன்கையிலகப்பட்ட தெய்வ மணிபோல இப்பெருமான எனக்ககப்பட்டனா” என்று பேராநந்தமடைந்து சிரித்தார். பின்பு “எந்தையே, யானை புலிமுதலிய விலங்குகள திரியும் இக்காட்டிலே துணையுமில் லாமல வேடாகள்போலத் தனித்திருப்பதென்னே? நீர் அமுதுசெயதற்கு இறைசகியாவர் கொண்டுவந்து கொடுப பார். எமது ஊருக்கு வருவீரோஸ் தேன தினைமா காய கனி கிழங்குமுதலியவைகளும், மான முயல் பன்றிமுதலியவற நின மாமிசங்களும், யானே கொண்டுவுந்துகொடுப்பேன. நல்ல வேடர்துணையுமுண்டு. நீர் இங்கே தனித்திருத்தறகு என்மனநுணியவில்லை. தேவரீர் திருவுளமிரங்கி இப்பொ

முதே எனனோடு உடுப்பருக்கு வருதலவேண்டும்.” என்று விண்ணப்பஞ்செய்தா. இவ்வாறுரைத்தும், இறைவா ஒன்றும் கட்டளையிடாமைப்பால், “இத்தெய்வசிகாமணிக் கு இவ்விடத்திலிருத்தலே திருவுளம்போலும். சிறியேன இப்பெருமானைநீங்குவனோல் உயிர்வாழ்வனோ! வாழேன.” என்று மொழிந்தது, உற்றுநோக்குங்கால், அப்பெருமானமுடியிலே அபிஷேகஞ்செய்து நறுமணங்கமழமுலாகளும் விலவத்தளிரும் சூட்டியிருத்தல்கண்டு, இச்செய்கையே சீகாளத்தியப்பருக்குப் பிரீதியாகும். என்று தெளிந்தது, அப்பணியைக்கடைப்பிடித்தா.

பின்பு “ஐயோ! பெருமபகலாகியது இறைவரோ மிகப்பசித்தா இனசுவையிறைச்சிகொண்டு வந்தது இடலவேண்டுமென்று நீங்கினால் தீயவிலங்குகளாவது யாதுவிளைகருமோ!” எனநனியிரங்கி, “குன்றிடை எனக்குவாயத்தீருலமணிவிளக்கே, உமது தழறச்சித்தணிப்ப மிகுசுவையிறைச்சிகொண்டு தாமதியாமல் ஒருகணத்திலவருவேன. கொடியவிலங்குகள் வருமென்று அஞ்சவேண்டா வந்தால் என்னைவிராய அழைப்பீராக” என்றுவிண்ணப்பஞ்செய்து, அரிநீங்கி, கனறைவிட்டுப்பிரிந்த தலையீற்றுப்பசுப்போல் அடிக்கடிதிரும்பிநின்றது, ஐயாதனிமைக்கேங்கி, காட்டிறப்புருந்து, ஓர்பனறியைக்கொண்டு தானேயேந்தி, பொருமுகரியினதீரத்தைச்சாராதனா. சாரந்து, தீக்கடைகோலினலேதீயையுண்டாக்கி, அப்பூனறியைவதக்கி, வாளினாலிரிந்து, இனசுவையுடைய செந்தைக்களையெல்லாம் வேறெடுத்தது, அம்பிறகோத்து, பதமுறக்காய்ச்சி, வாயிலிட்டு, பலவினாலே மெல்லமெல்ல

பை பழையதை அதுக்கிப்பார்த்து, சுவையுடைய இறைச்சிகளை
யெல்லாம் தேக்கியிற்றைக் கப்பபட்ட கல்லையிலே வைத்
து, கழிசுவையிலாதவற்றைப் புறத்திலே உமிழ்ந்தாரா. அதி
னபினனர் தளிராகியும் மலர்களை யுங்கொய்து தலையிறசெ
ருசி, திருமஞ்சனத்தை வாயிலே முகந்து, ஒருகரத்திலே
அமுதிட்ட கலையையும், மற்றொருகரத்திலே விலைமபுக
ளையும் எடுத்துக்கொண்டு, “ஆகெட்டேன! எனனுயிர்த்து
ணைவராகிய கடவுள் மிருகதபசியாலினைத் தாரோ! கொடிய
விலங்குகளால் அச்சமுற்றாரோ!” எனப் பதைபதைத்து ஏ
ங்கி, குஞ்சுக்கு இரையை யூட்டத் தாழாமலோடும் பறவை
போல மனோகதியும் பின்னிடச்சென்று, சநிதியையடைந்
து சிவபெருமானது திருமுடியிலுள்ள பத்திரபுஷ்பங்களை
செருப்புககாலினாலே மாற்றி, வாயிலுள்ள நீரால் பிரானது
திருமேனியும் உள்ளமுங்குளிர அபிஷேகித்து, பத்திரபுஷ
பங்களை முடிவாக நு சூட்டி, திருவமுதையெதிராவதது,
இனியவாரத்தைப் பலசொல்லி ஊட்டி, பிரியாது அருகே நின்
றனா.

அவ்வேளையிலே வேடாகள திண்ணனாக காணும்
வ மிருதியும் அச்சமுடைய ராயக காடெல்லாந் தேடிவந்து,
அருகடைந்து, “ஐயனே, நீ எங்களை நீங்கி இம்மலையைய
டைத்ததெனனை? யான்கள் ஏதேனும் பிழைசெய்ததுண
டோ? சூரியன் உச்சிகடந்தன்ன. பசித்திருக்கின்றீர். இங்க
டைந்தது அறிகிலேம். யான்கள் விரையவாராததுபற்றி மு
னியாது உடன்வருக” என்று பலவாறடைத்தும் எதிர்பொ
ழிகொடாமையால் கவலைபுற்ற, “இங்கிருக்கும் இத்தெய்வ

ம இவரிடத்திலே ஏறியிருக்கின்றதோ! யாதோ! உணரேம். இதை நமது தலைவருக்கு உரைப்போமாயின அவர்வந்து தக்கவகையியற்றுவார்.” என்று துணிக் துசெல்ல, சூரியனும அதைமயனமாயினான். திண்ணனா சிவபெருமானைத் தியவிலங்குகள் அணுகுமெனறந்தி அமபுத்தொடுத்த விஸேஸாடு மறந்தும் கண்ணிமையாமல் நின்றாகர்த்து, வைகறையிலே திருவழுதமைக்கச்சிந்தித்து, மலைச்சாரலையடைந்தனர். இது நிகழ்.

அறிவு அருள அடக்கம் சிவபத்திமுதலியவைகளே ஒரு வடிவெடுத்தாற்போனவரும், நலவினை தீவினைகளாலவரு ம இனபத்தினபங்களைச் சமமாக எண்ணுபவரும், செளந தரியமாதாகள் வலிந்துதழுவினும தாயெனநாடுந் தபோ தனரும், திருக்காளத்தியப்பபாத தினந்தோறும் சீவாகம விதிப்படி அருச்சிப்பவருமாகிய சிவகோசரியாரொன்பவா பிராமமுகூர்த்தத்திலே, எழுந்ததுசென்று, பொன்முகரிய லேஸ்நானஞ்செய்து, தலையிலேதிருமஞ்சனமும், கரத்திலே பத்திரபுஷ்பமூர்தாங்கி, சிவநாமத்தையுச்சரித்துக்கொண்டு, கூந்தலியையடைந்து, அவகே ஊன்கள் சிதறிக் கிடக்கக்க ண்டு, உள்ளம் நடுநடுங்கி, பக்கத்திலே குதித்தோடினா பின்பு “தேவாதிதேவாது திருமுன்னே அதுசிதமாகிய இக கொடுஞ்செய்கையைக் கொலைத்தொழிலஞ்சாத வேட்டுவப புனைஞரே செய்திருப்பாரா. அவா இதுசெய்யத் தேவாபிரா ன் திருவுள்ளயிசைந்தாரோ! இதை அன்புடையோர்கள் கண்டக்கால உயிரிடுவர். கொடுவியேனே அவனைஞ் செய்பாது உயிரோடுநிறகின்றேன்.” என்றவருகதி, “யான

பூஜாகாலந்தவற நினறதனால் யாதுபயன்” எனறநினைந்து, இறைசசிகளைத் திருவலகிலேமாற்றி, கோமயந்தெளித்தனா. மீண்டு, பொனமுகரியிலே ஸநானஞ்செய்துவந்து, வேதமந்திரத்தினுலே சுத்திபுரிந்து, உருத்திர சமகநமகத்தினுலே அபிஷேகஞ்செய்து, பத்திரபூஷ்பங்களாலருச்சனைய்யற்றி, திருமுன்னேநின்று, கரங்களைச் சிரமேற்குவித்து, கண்களினின்றும் ஆநந்தபாஷ்பஞ்சொரிய, திருமேனியெங்கும் மயிரொழிப, அககினியிறபட்டமெழுகுபோல மனமஉருகியிளக, நாததழும்ப, தீதநடையுள்ளதாகிய சரமவேதம்பாடி, பலமுறைபிரதக்ஷணஞ்செய்து நமஸ்கரித்து, அரிதினீங்கி, தமதாச்சிரமத்தையடைந்தாரா.

இப்பால திண்ணனா பனறி, மானமுதலியமிருகங்கள பயிலுமிடமறிந்து, அம்பினுலேகொன்று, அவைகளின் இறைச்சியை முனபோலப் பக்குவப்படுத்தி, தேக்கிலையிலடநி, கொம்புத்தேனை நிரம்பவிட்டுக்கலந்து, முனபோலவே திருமஞ்சனமுதலியவைகொண்டு, இறைவாபசித்திருப்பொன ஓடிவந்து, பூசைசெய்து, இறைச்சிக்கலையைத் திருமுன்னவைத்து, “இந்த இறைச்சி முனகொண்டுவந்ததுபோலன்று. இவை பனறி முயல மான கலை மனா கடமையென்பவைகளின் இறைச்சி. இவைகளை அடியேனும் சுவைத்துப் பார்த்திருக்கின்றேன். தேனுங்கலந்திருக்கின்றது. தித்திக்கும்.” என்று சொல்லி உண்பித்து, அவாபக்கத்திலே, பிரியாதுநின்றார். அந்தவேளையிலே, முதனாசென்ற வேடாக்களால் இவர்செய்தியைக்கேள்வியுற்று ஊனுறக்கீயினறியிருந்தமாதாபிதாக்களிருவருமபோந்து, பறபலவுபரயங்களுல் வச

பபடுததவும வசமாகாமைகண்டு, மனமபுமுங்கி, “இனிச்செயவதுயாது” எனத்தியங்கிச்செனறனா. திண்ணனா அவர்க னடைந்ததும் மீண்டுச்சென்றதும் அறியாதவராகி, கடவுளி டத்தேபிணித்த கருத்தோடு பூதற்காலத்திலே மிருகங்களைக் கொன்று ஊனையருத்தியும், இராககூலத்திலே நித்தினா யிலலாமல அருகேகின்றம, தொண்டுசெய்துவர, சிவகோச முனிவரும் தினந்தோறுமவந்து, திருமுன்னே ஊனகிடக்க க்கண்டு அழுதுவருந்தி, அவறறையகற்றிச் சுத்திசெய்து, நாகலிங்கப்பெருமானைப்பூசித்து, இவவறுசித்ததை ஒழித்த ருளவேண்டுமென்ப பிராரத்தித்து, துக்கசாகரத்திலே முழ கியிருந்தனர்.

சிவகோசமுனிவாஇவ்வனமிருக்க; காளத்திராதா இவ ர்துயரை யகற்றத் திருவுளங்கொண்டு ஐந்தாநாளிரவிலே, சொப்பனத்திலேதோன்றி, “அனபனே, நீ நமதுமுன்னேக ண்டது இறைச்சியென்று வருந்தாதே. அது, நாம விரும்பி யருந்தும் பெற்றகரியவமுதமாகும். அதையுண்பிப்பவனது செயல்ககூறுகின்றேம், கேடபாயாக. அவன நாமமிடத்து வைத்த அனபு எவவளவெனினில, பலதெய்வரதிகளில முழகியும், விரதங்களை யனுடத்ததும், தானங்களைப்பூரிந் தும், ஊழைக்கடந்து ஒர்புதலவனைப்பெற்றதாய்க்கு அபபு தலவனமேல் எவவளவனமிருக்குமோ அவவளவேயாகும். அவன நமது திருமுடியிலுள்ள பூக்களைச் செருப்புககாலால் மாற்றுககாலதீது, யாம் இளமகன்கையால் திருமுலைவருட பபெற்ற மாதாவினது உள்ளம்போலப பெரிதும் நெஞ்சமு ருக்குவேம். அவன நமமேலுமிழ்கின்றகீர் உள்ளிருகதுபெரு

கிய பேரனபாக இருததலால், ஆராயநதுபாக்கின அது ஆறறினிறுங் கொண்டுவரப்பட்ட நீரனறு, முனிவரபி ஷேகிக்கும் மந்திரநீரினும மிக இனிதெனறுசொல்லலாம அவன கழுததை மிகவும் வளைத்துசூடும் மயிரகொளரி கலநத மலாகள, வியாககிரபாதமுனிவன முதலியோர் விதி பபடியெடுத்த சுகலதிரகாமங்களை யுரைத்தருசகிக்கும் தே னவிரிநத மலரினும மிகநல்லவாகும். அவன முன்னே தன வாயிலிட்டு ஆராயநதெடுக்கப்பட்ட முழுசுகவையையும் இ னஞ்சூட்டையமுடைய இறைச்சியைத் தந்தபின்பு, தேவா கள இரத்தினபாததிரகங்களிலே நிவேதித்த பா மகடலமுத முமே வேமபும விடமுமாயின. அவன ஏமகருமுன்னேநின் று பேரனேபோடு வாயதிறந்துகாக்குஞ் சொற்களபோல, அறிவுமுதிர்ந்த ஜிதேந்திரியாகளாலே பாடப்படும் சாமவே தகானமும் இனியதனறு. அவனமனம் நமக்குக்கோயிலா கும். அவனுரைகளெல்லாம் வேதமாகும். அவன செயலக ளெல்லாம் அறச்செயலகளேயாகும். அவனியல்பைக் காட் டுகினதேழ். நீ நாளைவநது அவனறியாதவண்ணம் அயவி லே ஒளித்திருப்பாயாக. இனித்துயரொழிக.” என்றுகட்ட ளையிட்டு மறைநதளிஞர். அதுகேட்ட முனிவர் சொப்பன வஸ்தையை நீங்கிச் சாக்கிராவஸ்தையையடைநது, காளத் திராதர் தமக்கருளிச்செய்த வார்த்தைகளை நினைந்துநினைந து அதிசயித்தது உஷஸ்காலையிலேபோய பொனமுகிரதியி லே னைானஞ்செய்து நித்தியகடலையியற்றீ, அருச்சுணமு டித்து, சிவலிங்கப்பெருமானாகுப்பினனே தோனருது ஒ னித்திருந்தனர்.

இவா வருதற்குமுன்னோசனையுடைய திண்ணனா வேட
 டையாடி இறைச்சியும் திருமஞ்சனமும் புஷ்பமும் முன
 போல அமைத்துக்கொண்டு, அதிசீககிரமாகத் திருமயிவரும்
 போது, பறபல தூசசகுனங்களைக்கண்டு, “இச்சகுனங்களை
 லலாம இரத்தங்காட்டுகின்றன. என்கணமணிபோன்ற எ
 மபெருமானுக்கு யாது சம்பவித்ததே! தெரியேன” என
 றுமனங்கலங்கி, அதிசீககிரமாக ஓடிவந்தா அதற்குணத
 திலே அருடபெருமான திண்ணனருடைய அன்புமுழுதை
 யும் சிவகோசரியாருக்குக்காட்டத் திருவுளங்கொண்டு, தம
 து வலக்கண்ணினின்றும் உதிரஞ்சொரியப் பண்ணினா
 அதை தூரத்திலேநோக்கி விரைந்தோடிவந்தது, உதிரஞ்சொ
 ரிதலைக்கண்டார். காணலும், வாயிலுள்ள திருமஞ்சனங்கு
 நத, கையிலிருந்த இறைச்சித்தற, அமுமயிலிலும் புறத்தே
 விழ, தலையிலிலே செருகப்பட்ட புஷ்பங்கள் அலைந்து
 சோர, ஆடுகின்ற கயிறு அழறப்பொழுது வீழ்கின்ற நாடக
 பபாவைபோலப் பதைப்பதைத்தது, நிதத்திலேவீழ்ந்தார் ரெ
 டுநேரம் உளஞ்சிரத்தவினறி, இறந்தவாபோலக் கிடந்தது,
 ஒருவாறுதெளிந்தெழுந்தது, பலமுறை கையினாலேதுடை
 த்த, உதிரமொழுகுதல் தவிராமைகண்டு, மீட்டும் வீழ்ந்து
 புரண்டெழுந்தது, தமதுமுகமெல்லாம் உதிரஞ்சோரவும்
 மாபுவிவகவும் கைகளாலடித்துக்கொண்டார். தலைபிளக்க
 வும் கைகளசிதையவும் கற்களோடுமோதினார். “எமதுபெ
 ருமானுக்கு இத்தீங்குவிளைந்தது என்கூப்பகைவாகளாகிய
 வேடுவர்களாலோ! அல்லது இம்மலையிற சஞ்சரிகளும் துஷ
 டயிருக்கங்களாலோ! தெளியேன. அப்பகையைக்காண்பே

னாயின, உயிராக கவராதுவிடுவேனோ! ” என்று நெடுந்தூரம் ஒடிப்பாராததா. வேடாகளையும் விலங்குகளையும் காணாமையால் வருந்தியீனடா “மலையிடையெனக்குவாயத்தமரகதமணியே, உமமுடையகண்களில் உதிரஞ்சோதற்குக் க்ரணம் யாதோ? சிறிதும திருவாயமலாநதருளுகின்றீரிலலை! என்னைகொல்லோ! ” என்று தழுவிக்கொண்டு, வாயவிட்டுப் பெரிதுமழுதார். இவ்வண்ணம் நெடுநேரங்கழித்து, பின்பு பச்சிலைமருந்து கொண்டு வந்து பிழிவோமாயின இதுதீருமென்று கருதி, காடுமுழுமையுந்திரிந்து, கண்ட இலைகளையெல்லாமபிடுங்கி, ஒடிவந்துபிழிந்தும், உதிரம்நிலா மையையேநோக்கி, உயிரசோரந்து, “இனி யான இதற்கு யாதுசெய்வேன ” என்று ஆலோசித்து நின்றார். நிற்க, “ஊனுக்கு ஊனிடலவேண்டும்.” எனனுமபழமொழி உள்ளத்திலே தோன்றியது.

உடனே இனி யான என்கண்ணையிடந்து அப்பினால் இறைவர்கண்ணிலிருந்துபாயும் இரத்தம் தடைபடுமென்று தீர்மானித்து, தமதுகண்ணைக் கணையினாலேகளைந்து, இறைவர்கண்ணிலே அப்பினார். அப்பொழுதே அப்பெருமான உதிரத்தைமாற்றியருள; அதனைக்கண்டு, அடங்குதற்கரிய சந்தோஷசாகரத்திலமிழ்ந்திக கூத்தாடினார். “நான் செய்த செய்கை நன்றுநன்று.” எனவியந்தா. இப்படி சந்தோஷசாகரத்திலே உலாவுஞ்சமயத்தில, அவரது முதிர்ந்தபேரண்பைச் சிவகோசமுனிவருக்குப் பின்னுங்காட்டுதற்குத் திருவுளவகொண்டு, மறற இடக்கண்ணினின்றும் உதிரஞ்சோர்விக்க; அது திண்ணானுருடைய எல்லையிறந்த சந்தோ

ஷசாகரத்தை உறிஞ்சியது. அக்கினிரயத்துவீழ்ந்து நெடுந் துன்பமுற்று நீங்கிச் சுவாககனுபமுற்றோடு நெருவன பின னும அநிரயத்திலே வீழ்ந்தாற்போலத் திண்ணனா உவ கைமாறி, கரையிலலாததுன்பக்கடலிலேயமுநதி ஏங்கி, ஓ ருவாறுதெளிந்தது, “மருநதைககைகண்டேன எனக்கு இன னுமொருகண் இருக்கிறது; ஆதலால், இதற்கஞ்சேன.” எ னறுதுணிந்து, தமமுடையகண்ணைக் களைந்தகாலையில், சிவ பெருமான்கண் இவ்விடத்திலிருக்கின்றது எனறுதெரிதற காக, ஒருசெருப்புககால் அப்பெருமான கண்ணினருகே ஊன்றிக்கொண்டு, அம்பைத் தமது கண்ணிலேவைத்தாரா.

கிருபாசமுத்திரமாகியபெருமான அதைச் சகிக்கலாற ருதவராகி, வேதாகமங்கள்தோன்றிய திருவாயமலலாத திறந்து, “நிலலுகண்ணப்ப நிலலுகண்ணப்ப எனன்னபுடை த்தோன்றல் நிலலுகண்ணப்ப.” எனறு மூன்றுமுறை இனி துமொழிந்துகொண்டே அவாதிருக்கரத்தைப் பிடித்துக் கொண்டனா. பிரமாதேவர்கள் மண்புதையுமபடி கற்ப கப்பூமாரி பொழிந்தார்களா. திண்ணனார் கையிலிருந்த அம பையெறிந்துவிட்டு, சீகாளத்திநாதருடைய திருவடித்தா மரைகளைச் சிரசிலே சூட்டிக்கொண்டனா. சிவகோசமுனி வரும் அத்தியந்த ஆச்சரியமுடையராகி, அமமுதலவரை வணங்கினா. அப்பெருமான் இருவினையொப்பும மலபரிபா கமுமுடைய அவவிருவர்களுக்கும் கிருபானோக்கமளித்து, அவர்களை அக்கினிமத்தியிலிருந்து அந்தக்கரணமொடுக்கிய அருந்தவர்க்கும் பெற்றகரிய தமதுதிருவுருவத்திலே கல ந்துகொண்டார். அற்றைநாளமுதலாக ஆனரோ சிவபெ

ருமானருளியவாரே திண்ணனருக்குக கண்ணப்பொனத்
திருநாமம் வழங்குகின்றனர். எனறு ஆறநாளிலே முததி
பெற்ற அநநாயனாசரித்திரத்தோடு, சிவகோசமுனிவாசரித்
திரத்தையும் உபதேசித்து, அவ்வரசா வேணடுகோளின
படியே, நககீரதேவாசரித்திரத்தைக கூறத்தொடங்கினார்.

ந க் கீ ர ச் ச ரு க் க ம்.

அறுசீர்க்கழிநெடிசையாகிரியவிருத்தம்.

அமுதுறழ் தமிழொண முத்த மையசந தனமெல வா
சங், கமழ்குளிர தெனற லென்று கரையரும பொருளப டா
ம, லியிழ்கடல வரைபபெ லாந்தோன றெண்பொருள படு
நா டெள்ளித, தமிழமுதல பிறகரு நாடாயத தயங்குமாற
பாண்டி நாடு. (க)

மேற்படி வேறு.

தனகால் சுமக்கு முறுப்பிலான் தனனே வலரா னிலை
கலங்கிப், பொனகா நிதலை முலைமடவாரப் பொருதது து
ணையா மாநிலத்து, வன்கா றரியா துழலவாராத் தலையாற்
சுமகரு மலையைநரு, மினகார் மழைதோய் முடிமலய வில
ங்க லுடைத்தத திருநாடு.

(இதனபொருள்.) தனகால் சுமகரும் உறுப்பிலான்
தன—தனகாலினுற் சுமக்கப்பட்ட அனங்கனுகிய மனமத
னது,— ஏ அலரால் நிலைகலங்கி—பாணமாகியமலர்களாற்
றமதுநிலைகலங்கிய சுந்தரமூர்த்தநிராயனாரை,—பொன் கா
ல், நிதலை முலை மடவார்—பொனனொளியைவீசுகின்றதேம

ஸ்படாந்த தனககையுடைய பரவைநாச்சியார சங்கிலிநாச்சியாரென்னு மிருவரிடத்தும், — பொருத்த துணையா—சோகருநதூதாக,—மாநிலத்து வனகால தரியாது உழலவாரை—பெரியபூமியினகண வலியகால தங்காமலுமுனறவராகிய சிவபெருமானை,—தலைபால சுமககும் மலையைநகும—முடியினுறசுமககினற கைலைமலையப பழிககும்,—மின கார முழை தோய முடி மலயவிலங்கல—மினனலையுடைய கரியமேகங்கல படிகினற சிகரத்தையுடைய பொதியமலையை,—அத்திருநாடு உடைத்தது — அப்பாண்டிநாடுடையது. எனறவாறு.

காலெனபது தெனறலெனவும பாதமெனவும, உறுப்பிலாலெனபது மனமதனெனவும அங்கமில்லாதவினெனவும, ஏலராலெனபது பாணமாகியமலரெனவும ஏவறறெழிவினரெனவும பொருள்படக்கூறுதலிற சிலைஷ. நிலைகலங்கி வினைக்குறிப்புபபெயா? பொன ஒளியையுணரத்தலின ஆகுபெயா. நகும்லயவிலங்கலென இயையும். இவவாறனறி மேருவைப்பழிப்பதெனப்பொருளகொள்ளின, நிலைகலங்கி எனபதை வினையெச்சமாகவும, பொருத்தது எனபதை வலித்தல்விகாரமாகவுகொண்டு, உறுப்பிலான ஏவரால நிலைகலங்கி மடவாராத தமககுப்பொருநதிய துணையாக்கொண்டு மாநிலத்துக காலதங்காமலுமும் தேவாகளைத் தலையாற்சுமககும் மேருமலையைநகும் மலயவிலங்கலெனமுடிகக. உழலவாரா ஈரிடத்தும் காலையககம். (௨)

வானே ரமுதன சாபத்தான மண்ணிற் புனலா யொழுதியது, தானே நிலத்தி னியலபாற்றன நனமை திரியா வர

மபெற்ற, மானீ ரோமற் றிதுவெனன மதூங் குடிக்கொண்
டெஞ்ஞானறு, மாணு தொழுகும பொருநையாற நரசு மு
டைத்தத திருநாடு. (ங)

கலிநிலைத்துறை.

சுறங்கு பனமணி யருவியைத் துளியொடு கலந்து
நிறங்கொண மாமணி சேணிடைச சிதறிட நெடுங்கைப
பிறங்கு வெண்பிறைக கோட்டியா னைகணமதப பெருநீ
நிறங்கு மாமுகத தேறபன குறிஞ்சியி னிடங்கள். (ச)

கொன்றை பூத்துழை தன்னிடங் கொண்டுகூங் கோட்டு
வெனறி யேறுபெற மண்டரைத் தாங்குபு வீயா
தெனறும் யாறுதன றலைக்கொடு முக்கணெம மிறைபோற
றுன்று பலபசுச சேரிட மாயமுலலை தோன்றும். (ரு)

குழல் னோசையுந் தயிரகடை யொலியுங் கோல லேறு
தழுவு மாபபுமா னினாமணி யரவமுந் தண்ணென
செழும் லாக்கொன்றை படுசுரும் பிசையும்வெரு சினத்த
மழவி டைக்குலம் வாயவிடு முழக்கமு மாறா. (சு)

போர்வி டைக்குல முயர்ந்தெழு புற்றுமண சிதறக்
கூர்ம் ருபயினற் குத்துபு துகளெழக் குளம்பா
லார ழறசினத் தொடுநிலந் தொடடியி லசைய
மூரி வாயவிடு முழக்கம்விண் ணேற்றொடு முரணும். (எ)

அறுசீர்க்கழிநெடிஸடியாசிரியவீருத்தம்.

தாமரை குவளை யாமபல் சங்குசை வலமீ னன்ன
மாமைவண் டரமபை கன்னல கமுகமென நவைநிறைந்து

காமரு மருத மாதா கவினுறுப பமைபபேர னவவத[கரும
தோயினமாதிரிகையெல்லாந தொகுத்ததோரிடதையொ
கவித நூறை

அனன மநநலா ரணிரடை கறகவேட டனையர்
பினனு முனறுமுன றடிசிவந துடிபெரு மையினுன
மனனு மெயவிளாத ததுபெற வீனத்தினுட் பதும்
மெனனு மாதனத திடையிருந் திருநதவ மியற்றும். (க)

கழனி யுட்புகுந துறுவலிப பகடடினேர் கடவி
யுமுந ரோதையால வெரீஇயெழுந துமபரிற் பறக்கு
மழகின மெனசினற் யோதிமத தணிசிறை யடித்த
லொழுகு வானகங்கை வெண்டிரா யெறிநதிட லொக்கும
சேலக ஞாண்டக டாரத்திய மெனசிறைச செய்ய
கால வோதிமஞ சிறுதிரை யசைக்குமென கமலக்
கோல நாணமலாச சேககையிற் பெடைதழீழிக் கொண்டு
சாலும வண்டிசை கேட்டுறங் குவமலர்த தடங்குள. (கக)

மாம லாக்கணை யோனசிலை யாயுயிர வருதது
தீமை யினபய னுறலென மள்ளராற் செய்ய
காமா தீங்கரும் பாலையா டப்படு கவவை
தாம யற்கணைற் போாகடா விடுமொவி தாழ்க்கும். (கஉ)

யாமு முததியர் காற்கிணை யாயிழி பெயதத்
தாமு லைத்தட மிடறொடு நிகாத்துயர் தருக்குச
சாமு ருக்குது மெனத்தெங்கின காயவிழத தாககிக்
காமா நாகிளங் கழுகோடிப் பனவராற் கணங்குள். (கங)

வரைக ளொப்பன போரொழுக கியபுரி வராயி
னருவி யொப்பன சுற்றுபா கடுபுகை யவைகுழ

கருமு கிற்குல மொப்பன தீங்கழைக் கரும்பின
நிரள வறறினைச சூழநதகா டொப்பன செநிறது. (கச)

நிரந்த மஞ்சளகன வாழையிலா சூலைதொடு நெடிய
வரமபை பாளைவாய்த் கழுமெழிற சூலையினை யடுககு
முநீஞ்சு மறறவை தெங்கிஞ்ஞன சூலையையவ வுயர்ந்த
குருமபை நெட்டிழைத் தாழைதை வருமுகிறகுலத்தை (கரு)

கருந்திண கோட்டன சூவிமுலைச செய்யகட காரர்
நிருந்தண புனமல நிலஞ்சியுண மேயத்திடு மிளைஞர்
பெருந்தண மாம்பழ மெந்கரும பினகுணில் பிறங்கு
சுரும்புண் டாழினைத் தடத துவீழ்ந தனக்குழாந தூர்க்கும.
குளிர்கொண முததொடு முகையிறசெய சிறநிலிற் குழிசி
வளைபு மிப்பியுங் கொண்டனத் தூவிமேல வயங்கு
மொளிகொள செநதுகிரப பாவையை யிருத்திமற றுள்ளங்
களிகொள பேதைய ராடுவ புனனையங் கானல். (கஎ)

ஓழுகு தீம்புனற கொழுங்கய லொடுவரால் கொடுத்துக்
கழியு நுண்ணிடைக கொடிச்சியா கொடிச்சியர் கையிற
பழுதி வினசுவைக குறிஞ்சித்தேன சுடாகெழு பசுமபொற
குழைக டந்தகட் கடைச்சியர்கடைச்சியர் கொளவார். (கஅ)

முருந்தெ யிறநிய லெயிறநியர் கருங்குழை முல்லை
யருமப விழந்தபூ முடிப்பர்க ளணிமுலை யாகும்
பெருங்கு டத்தியர் குடத்தியா பிறங்குகோங் கருமபு
விரிந்த பூவினுட் பொறறுகள் பூசவர் மெய்யில. (கக)

கொம்ப ரொத்தகிற் றிடையுழத் தியாகள்கட் கொண்டு
பமப ரத்திய லாடவா மனமபடப் பரந்த

சம்ப ரத்திய முலைப்பரத் தியாதளா மருங்கு
ஸம்ப ரத்தியா பரத்தியா விலைமுத்த மஸப்பார். (௨௦)

இன்ன தனமைய வளங்கெழு பாண்டிநா டென்னு
மன்ன மன்னவ டிருமுக மண்டல மாகி
மன்னும விண்ணவர் பொன்னகரத்தினை மறுகும்
பொன்னி னனமணி மாமதின மதுராயம புரமே (௨௧)

தேடி நானமுகன செங்கணமால காண்கிலரன் நிகள
குடி னுனடி யார்மனத தானமறைத தொகுதி
பாடி னுனரு ளாஸறு பததுநா லாட
லாடி னுனதி லெனினதன பெருமையா ருறவரா (௨௨)

மொயவம பாரமலா மிகநனி போரத்திசை முழுதுஞ்
செயவண டாரத்திட வெழுதுழை வைகைவிண செலு
மைவந தாடொளிர் மணிசெயவொன மாடமா மதுரைத்
தெயவஞ் சாததிய வன்மலா மாலையிற நிகழும். (௨௩)

நிலைபெ யாததயல் செல்கலாத் தாரனக நிராயி
நிலகி * வம்பல நிலையியங் காவகை யென்னென
நலகில விமயித முறச்செயு மநதரத் தகடு
தலையு நிருசயர் கோபுரத துறுகடாச † சாலம். (௨௪)

அங்கண மாடத்தின மேற்பயின மடநதைய ரனமவான
கவகை யங்கம ஸத்திரள் வளையலுண கருதிப
பொங்கு மரையைற புகவதி லுறமன மிவைக
டங்க டொலகுல மினமையிற் றனிததனி யிரியும். (௨௫)

* வம்பலா - புதியோரா. † சாலம் - கூட்டம்.

மெலிநு சுப்பிரா களிமயின மாடத்தின மேறநந
நலிப கைப்பெரும பாம்புகள வைகலு நடுங்க
வுலவ லாலிரு சுடாகளு நனியுள முவநது
மலிபொன மாடத்திற தமகதிர வேறுறு வழங்கும் (௨௬)

விண்-டொ டாநத ‡ வே ரங்கடம மேறபுறத் தாடும்
பண்ட ருங்குத லைப்பசங கிளிகடம பணைத்தோட
டொண்டை வாயினா விழைதலிற பிடித்திடத தெட்டரும்
வண்டில் பூங்கண்ணி விஞ்சையர் சூழ்தர வயங்கும். (௨௭)

விண்ண கட்டினைத் தொடுமுடி யேறுதல வேட்ட
வெண்ணி தப்புறப பறநதரு கேசெல விளங்கு
மண்ணு றுத்திய செமமணி வேரமா மலரி
ஞெண்ணி தததனந் தேடமுற றுணுவை யொகரும். (௨௮)

நெடிய வெணசுதை மாடத்தின விரிநதவெண் ணிலவுங்
கடவுள வானகங்கை வெள்ள மும் வேறறுமை காண்ப
படுக லாமையிற கங்கைவேட் டெய்திய பரிதி
வடிவ மெனசிறைப புடகளோ டனனங்கண மருளும். (௨௯)

இருவி சுமபுதோய மாடமேற சுருங்குகழி லிருநது
திருவி ளங்குமா நகரணி பாரத்திடுரு செயய
வரிநெ டுங்கணர் தோடகிளி கொத்தலின வளர்ந்த
வுருவி ளங்கமு கினகுலை செழுமபழ முதிர்க்கும். (௩௦)

இணைய வாமபெரு வளமபல சிறந்தவவ விணையி
லனக மானகா வெண்குடைச செயயகோ லரசன

புனித வானவன நலைகொளத் திங்களம புத்தே
டனது தொல்குல விளக்கமோர வழுதிபைந தாரான. (௩௧)
கலிவீருத்தம்

நடுக்குஞ்சர தனமாமுடி நாகத்திறை வனவாழ
வெடுக்குஞ்சர வணமைநதனெ டிணைவானமுகப புகரா
முடுக்குஞ்சர மலையானமலை யுறழ்தோபல வுடையான
றெடுக்குஞ்சர மழையாறபகை சுடுதீப்பல வவித்தான

(இதனபொருள்.) குஞ்சம அரதனம் நடு மா முடி—
கூட்டமாகிய அரதனங்களைப்பதித்த பெரியமுடியையுடைய,
—நாகத்து இறைவன வாழவு—விண்ணுலகத்திறகிறைவ
னாகிய இரதிரனுடைய வாழவுகளைத்தையும், —எடுக்கும்
சரவணமைநதனெடு இணைவான—காததருளிய முருகக்க
டவுளோடு ஒப்பவன, —முகம் புகா ஆம் உடு குஞ்சரம் மலை
யான—முகத்திலே புள்ளிகளாகிய நகத்திறங்கையுடைய
யானைமலையையுடையவன்.—மலை உறழ பல தோ டைய
யான—மலைகளையொத்த பறபலவாகிய தோளையுடையவ
ன்,—தொடுக்கும் சரம் மழையால்—பிரயோகிக்கப்படுகின
ற பாணங்களாகிய மழையினால்,—பல பகை சுடுதீ அவித்
தான—பல பகைகளாகிய சுடுகின்றநெருப்பைத் தணித்த
வன் எனவாழ.

நடு குஞ்ச அரதனமெனபது நடுக்குஞ்சரதனமெனநின்
றது. இறைவன எனபுழி இறுதி அகரம் ஆறாமவேற்றமை
மைப பனமையுருபு. (௩௨)

மேறபடி வேறு.

வலாயர் கத்தான வளாதோ ளானசெவ்
வலாயர் கத்தான மதிபோல குடையா

னரிமா னனையா ரணியேந தல்பெறு

வரிமா னனையா ரலாமா லையினுன.

(இ-ள.) வரை ஆக வளா 'தோள்'— மலையைப்போல வளராநின்ற புயங்களை யுடையவன,—செவ்வரை ஆகத்தான் — உத்தமஇலக்கணமாகிய சிவந்த மூன்றுவரியையுடைய மாரபையுடையவன,—மதிபோல குடையான்—சுந்திரனபோலும் வெண்கொற்றககுடையையுடையவன,—அரிமான அனையா அணி ஏந்தல்—சிங்கவேறுபோன்ற அரசர்களுக்கே அழகியதலைவன,— அரி மாலநனை பெறு ஆர்—வண்டுகள் மயக்கத்தைவினைக்கும தேனைப்பெற்று உண்கின்ற,—அலா மாலையினுன — மலாகளாற்றொடுக்கப்பட்ட மா லையையுடையவன என்றவாறு

துன்ன அசை மார்பினகண்ணே மூன்றுகைகிடத்தல் உத்தமவிலக்கணமென்பதை 'வரையகன மார்பிடை வரியு மூன்றுளவே' என்பதனுமறிக. (க.க.)

தரவுகொச்சக்ககவிப்பா.

மாமாலை வண்டுபண்ணின வகைபாடுந் துழாயமாலை
மாமாலை வண்டுபண்ணி மதிஸ்களொரு மூன்றுமெய்த
காமாரி யீகைப்பூங் கழனமறவாக் கருத்தினனீங்
காமாரி யீகைப்பூங் கரதலத்தன்ன கடற்படையான்.

(இ-ள.) மா வண்டு மாலை பண்ணின வகை பாடும—கரியவண்டுகள் ஒழுங்குபெற்றின்ற பண்ணிஷ், விகற்பங்களைப்பாடுகின்ற,—துழாய மாலை மாமாலை வண்டு பண்ணி—துளசிமாலை யையணிந்த பெருமைபொருந்திய விட்டுணுமூத்தி

யை அம்பாகச்செய்து, — ஒரு மூன்று மதில்களும் எய்த கா
மாரி — ஒருமும்மதில்களையும்ழித்த சிவபெருமானது, — ஈ
கை பூ கழல் மறவா கிருத்தினன — பொனமயமாகிய மலா
போலுந திருவடிகளைமறவாத உள்ளததையுடையவன, —
நீங்கா மாரி ஈகை பூ கரதலத்தான — (எகமம் ஹகருதாது)
நீக்கமினறிப பொழிகினற மேகததையொத்த கொடையை
யுடைய பொலிவாகிய எனகததலததையுடையவன, — கடல
படையான — சமுத்திரமபோலும் சேனைகளை யுடையவன
எனறவாறு.

மூன்றம் எனனும முற்றமமை மதில்களெனபுழிக
கூட்டப்பட்டது. எய்தல காரணவாகுபெயா (௩௪)

கலித்துறை

ஆடலநதிரு வொடுநில மகளவிகை யாடு
நீடு செயஞ்ற மாநதடந தோளினு நிலவும
பாட னங்கையா டரங்கமா நாவின்ன பதும்
வாடு நுண்ணிடை மடநதையத் தாணியா மாபன (௩௫)

கலச யோனியா முனிவரன குடித்தவக காரகோ
னலைபெ ருமபுனன மறித்துமவிட டானெனப ரதுபொய
புலமை யந்தனா பெறத்தரு பொருளொடப பொனமா
மலைய னுன்பொழி தானநீர் நிறைநதனறு மனனே. (௩௬)

திரைநெடுங்கடற் றுனையவ வரசாகோன செநநா
காரிநெடுங்கனா புலவியாற் பொயம்மையு மறியும
பெரிய வநதணர் மநதிர சேடையாற் பிறங்கு
மெரிம ணிப்பொலந் தொடிக்கைக ளேற்றலு மறியும. (௩௭)

உலவி லண்டமாம புதுநரா ஆற்றிருந தொழுகு
 மலரி னோனவனை பொற்குட நிறைந துமேல வழியப்
 புலவ ராமெகி னககுழா நனிதவப புரியு
 நிலவு தனபெரும புகழெனும் பாவினா னிறைத்தான. (௩௮)
 திரைய கனகட விடத்துறந் துகிரக்கொடி சேனடோய
 வகாக னாகுகொளிர் செந்நிறத் தாதுமா திரததெண
 கரிக னாகுகெழிற சிந்தூர மாருமக கழற்கா
 லரசா தம்பிரான தனதுடற னோனனொளி யனறே. (௩௯)
 வெற்றி வேறபடை யவனபிர தாபமாம வெயயோ
 னுற்ற வாரதிபைப பெருமபுனற சூவலய முவபப
 மற்ற வனற்றி யாவைச யிருளொடு வயங்கும
 பற்ற தீக்கதிச சுடரொடு மறுதலைப படடு. (௪௦)

இதத கைப்பெரும பெயாழுடி வேந்தர்கோ னிலங்கு
 நித்தி லத்தனிக கவிகையா னிலமெலா நிழற்றி
 மெயத்த செயயகோ தடையற நடாயத்திசை மேவு
 மத்த வாரண முகங்குளிற கயற்பொறி வரைநது. (௪௧)

குரும ணிககுவால பொற்குவை விலையிழை குவவு
 முரணம் ணிப்பொலந தோத்திரண மனத்தினு முநதும்
 பரிய ணிககுழாம பிறைமருப பீரங்கவுட் பருஉத்தா
 ளருவ லாகுகளிற நினத்திறை யரசாக ளளக்க. (௪௨)

வெளிநி னுண்புல மந்திரிக கிளையொடு மேவி
 யளவில் போகநதுயத் தினிதுவீற நிருநதன னநரா
 னெளிதி லாககட லுலகெலாந தம்புகழ் நிழ்இய
 தளாவில் கேள்வநக கீரனா முதலிய சானனோர். (௪௩)

அனப ரொண்ணிய வெண்ணியாக கநநிலை யளிக்கும
பின்பு தாழ்சடைப் பெருந்தகையருளிற்ற பெற்ற
பொன்பி றங்கிய தெழுவதப் பலகைதம புலமை
வனப நிரதிடந தரவதி விருந துள மகிழந து. (சச)

யாககை பெற்றவாக குறுதியி மறமபொரு ளின்பம
போககி னுண்பொரு ளிலறப புதுமொழி புணாததுத
தூக்கி னுமபல பலபுணந தெறிதிரா சுருட்டு
மாக்க ருங்கட லுலகிடைத தமிழினை வளாததே. (சரு)

வெள்ளை தாமரைச செலவிதன பெணமையை விடுத்திட
டெள்ளற பாடினா னுருவெடுத்த தெனமுடி யேநதும்
பிள்ளை பானமதி யானறமி மொருவனாபு, பெருஞ்சோ
வள்ளற பாண்டியற காருயித துணைவராய வாழந்தார. (.)

இன்ன வரறவா வாழுநா ளோரபக லெரிகான
யின்னு வாடபடைச சேலவஸு னுயாதததார வேந்தன
பொன்னின மாடத்தின மேனிலைக குழையடா பூங்க
ணன்ன மன்னவ ளோடினி தேறின னமாந்தான. (சௌ,

ஆய காலையின மந்தமா ருத்ததொடு மரிககண
வேயை வென்றதோ ளணங்கினவா குழனமணம வீச்ச
சேய னுனகுவி முகிழமுலை செயயவாயத தேவி
மாயி ருங்குழ லினமண மாமென மதித்தான. (சௌ)

மதித்த காவல னதுமனங் கொண்டுதன மனத்திற
றதைத்த நுண்பொரு டாவொரு செயயுளசெய புலவ
ரிதைக்கொள கென்றுபொன னாயிர மொருகிழி யியற்றி
புதுதபொற சங்கமண டபத்தினமுற் தூக்கின னனதே.

புலவா யாவருந் தாங்கண்ட வாறுபாப் புனைநது
தலைவன முனப்புபோயச சாற்றிய வனைத்தையுந் தண்டரா
மலைகொ டோளினன மறுததலின வழிதகன நனரவ
விலகு பொற்கிழி யிருநததவ கறுப்பவ ரினறி. (௫௦)

காஸு மங்கதி லுரோணியிற கூரியவன புகுத
வால வெவவர வடுத்தவீ ருவாவினு மழனறு
கோல வெஞ்சுடா தண்சுட ரிரண்டுமவாயக் கொள்ளு
ஞால மைநதனும வெள்ளியு மிகலபட நடநதார. (௫௧)

காலை தண்பனி சொரிதலு நண்பகற் கால
கீல லானபுதை முகிலினம பெயவபோ னினறு
மாலை தோன்றுமுன மலாதலை வானகழு வியது
போல நீங்கலு நிகழ்நதன மழைவளம பொன்ற. (௫௨)

பெயல்வ நறதபைங் கூழெலாம பீளொடு கிரிநத
பயமவ நறதன மரங்களு மலைகளும் பனிநீரக
கயம்வ நறதன களளியும பெண்ணையுங் கதிரின
வெயிலின வெநதுதம பசுமைபோ யுலாந்தன மிகவும. ( )

உண்ப தினபன நனிமிகக் குறைநதன வொருங்கு
வெண்க லங்கனும் வெள்ளியுஞ் செம்பொனும் விளங்கு
மண்கொ ளொன்பது வகையன மணிகளு மலிர்த
வெண்ப தம்பெற லரியதா யிறறுமன யாக்கும். (௫௪)

நீடுந தீப்பசி யாறகுடா கொளுந்திய நிலத்தோ
ராடுந தினகலா வடகுதின நனாநில னகழ்நது
வாடும பல்வகைக் கநதமுந தினறனர் மக்கள்
காடுங் குன்றமு நிரம்பினர் தினபன கருதி. (௫௫)

சிறுவா கையன தாயாதாம பறித்தனா தினரா
முறுகு தீப்பசி பொறுக்கலா மக்களுன முதலா
வுறப சுந்தை யாவையுந தினறன ருலகத்
தறைப ழஞ்சொலை புதுக்கினா மானமான பறரா. (௫௯)

வழியெங் கும்பிண மிடறுமிவ்வாகட்ற கப்பாற
பொழிலின கண்ணுமுற றலாய்து நாறறளீள போழ்வாய்
முழைவெங் கூறறுயி ருண்டற வெறுத்தது முளவாய்க்
கழுஞ்சு காககையு ஞமலியு நரிகளுங் களித்த. (௬௦)

சிலாபி ழைத்தவவ வறகடத் திறையையாச சிகஞ்சு
தலைமை பெற்றவன றருமியென பவனுட றளாந் திங்
கிலையு யிராகர ணினிரடந தெத்திசை யேனு
மலிவி லைத்துநா டெயதுவ மெனமனம வலித்தான. (௬௧)

கோயில சென்றடை ந தருடபெருங் கடலினைக் குறுகித்
தாயி லனபுடை யாயிவ ணுறிவினிச சாவேன
றேய முயவதற கேறறது புருந் துறீஇச செழுமை
யாய பினபிவ ணடைசுவ லெனத்தொழு தழுதான. (௬௨)

அறுசீரககழிநெடிஸடியாசிரியவிருத்தம்.

குழுவியந் திவகள் வேணிக குரிசினமற ததனைக் கே
ளா, வழுதகங் குழையல வாழியனபவொன றறைவல் கே
ட்டி, வழுதிதாக கினனோ பாததன மனங்கொள வுறாத
தோர்க் கென்று, கிழியதா யிரமபொன சங்கக் கிளாமணி
மண்ட பத்தே. (௬௦)

அங்கதை யீப்பா வேந்தற் கறைந்தனை பெறுதி யென
று, கொங்குதேர் வாழ்க்கை யென்னுங் கோதினாக் கீந்து

விட்டான, பொங்கிய களிப்பி னானும் பேரயத்தொடர் பழு
தந் தனனைத், திங்களவென குடையி னுனறன செவிப்புல
த தூறறி னுனல. (௭௧)

மறறது கேட்டுத் திங்கண மருகனரு னினைநத் வண
ணந், சொறறவி னினிது வந்து தொகுசங்கத் தவாபாற
பேரயிப, பொறறபாட டிண்சவி யெனருன பொருககெனத்
தருமி சென்று, கறறவ ரவைமுன சொனனா கவிகள்கேட
டலுமு வந்தார. (௭௨)

ஆங்கவா தமமுட கீர னருமபெறற கலவிச செலவத்,
தோங்கிய தருக்கி னுலிவ வுரைத்தபாக குறற மெனருன,ரு
ங்கிய வுலகை கிந்தித் தருமிதான றுனைவிற் போகது, தே
ங்கமழ டிடுககை வேணிச செலவனோ டித்தனைச சொனனா.

கேட்டலு மங்க யறகட் கிளியுறழ் கிளவி பங்கன
பாட்டியற புலவ னுகிப பாவலர் தம்பாற பேரெயங்
கோட்டமில கவிக்குக் குற்றங் கூறின ரியாவ னொரு
னாட்டிய புகழநக கீர னுனைனத் தருக்கிச சொனனா. ( )

சொல்லலங் குற்றம யாது சொல்லென நெடுங்க ணல்லா
கிலலிருங்குழற்குநாற்றஞ்செயற்கையன நியற்கையுண்டோ
வில்லது கூற லானமற் றிதுகுறற மெனரு னண்ணன
மலலலவிண மகளிரகூறதன மணியிலபன றோவெனருன.

என்றலு மரம்பை யாக்கு மிருங்குழ னறிய நாற்ற
மினறென வுரைத்தா னைய னிறைவியென றுலக மேத்துங்
குனறிறை பயநத் செல்வி கூறதலெற் றென்றான கீரன
மன்றனித் தருக்கா லமை தனதுகூற தலுமறறென்றான.

ஏற்றினு னெறநிக கண்ணு மெரிமருள சடையுங் காட
ட, மாறறநு மருட்சி யான்கண வடிவெலாங் காட்டி. னுலு
ஞ, சாறறிய செய்புள ஞுறறஞ் சடைகொண்டு வெருட்டல
வேண்டா, தோறறிய னிதனுக் கெனருள ரெலைவிலான
வெருண்டு சொலவான. (௬௭)

எமமொடு முரணி வானரே யிம்மமால் வரைப்புக
கொம்பின, மைம்மலி மறைசொல் லானு மணங்கமழ கு
ழலப் பித்த, செமமைகொ ளறிவி லாயந் தீர்ப்பருங் றுட்ட
நோய்கொண, டிமமையி லலைக் வெனரு னிறப்பநக் ரென
ருசி. (௬௮)

முழுமெயும் பனித்தி ரங்கி முருகலா கமலம் வென்ற
கழலடி வீழ்நதி றைஞ்சிக கருணையங் கடலே பெந்தூ
யிழிபுடை நாயி னன்னே னிலங்கறி விலாது செய்த [ன
பிழைபொறத தருளிச சாப்ப பிணிகெட வருளவா யெனரு

என்றலுங் கருணை வளள் லெரிசினந தணிநது கீர, செ
னறுநீ கயிலை காணிற் றீருமிக கொடுநோ யெனறு, குன்று
றழ் புரிசை விண்டோய கோயிலிற புகுநதொ ளிததான, நெ
னறலம் பொதிய வெறபிற நென்னாகோ னதிச யிததான
பொற்குவை தருமி யேற்றுப் பொலிந்தினி திருநதான வெ
வற்கடந் தீர வெங்கு மழைவளஞ் சுரந்த திப்பாற [யய
சிற்குணன் றந்த சாப்ப தீப்பிணி யுடலம் போப்ப
நற்கவி னிகநது கீர நாவலன சிந்தை செயவான. (௬௯)

விரனிரை யமுகி னைநது வீழ்நதுகால குறையா முன்ன
மிருகையும் விரலகு றைந்திட் டெரிபுகு துடுப்பொவ வாழு

னுருவினுண புழுகுகள சோர வொழுஞ்சீ நாரச சேணில
வருதலகண டவரு மிழநது வழிவில கினாசெல லாமுன. ( )

பலபல நாடி நநது படரொளிக கயிலெ யெனனு [தான்
முலப்பிலகுன நெயதி யிநனோ யொழிகுவ மெனதது ணிந
விஷககரு நணபி னோரை லிட்டக நற்கு நெஞ்சங்
கலககமுற நழுதி ரங்கிக கரையிலபே ரஞரு ளாழநதான.

தடையில்பே ரறிஞா தமமைத் தனிததனி விளித்துநுமமோ
டுடனுறை வாழவு நீங்கு மொருபெரும பாவி யேனை
மடனறு நமரங் காணீர் மறவனமி னெனறு தனமெயப்
படுபிணி நோககி மாபபம படததழு வாது நினருன. (எசு)

நாவலு ரதைய நிறது நணணிமார் பிறுகப புலவி
யோவிலகண ணருவி பாய வுளங்குழைந தழுது நல்லோய
மேவீரு நினனை நீதது வெறுவிய மிருபப நினு
வாவதீவல வினைபு ளார்யா மலலதிவ வுலகத தியாரோ. ( )

எனறன் ரிரங்க மேலோ னெதிர்தழீஇத தழுவி யாறிக
குனறனீர் சிறியற காகக குழைநதழ நமியேன செலவல
பொனறவி னடபி னுகருப * புணாவொடு பழகல வேண்டா
நினறநலலுணாசசி தானே நிறைககுமெனறுணாநநலலீர்.

எனறபஃ திறததாற் கூறி யிணையிலா னரிதி னீங்கிச [த.
செனறனனபுலவா கண்ணுஞ் சிறதையுந, தொடர்நதுசெல்ல
தனறிகாக கையான மோதித் தானறியங் குலையு திர்க்கு
மனறலம் புதுரீர் வைகை வடகரை கடந்து மனனோ. (எஎ)

எனநிநி மதுரை காண்பே மெப்பகல் சீவுநத ரீசன,
தனநிரு வடிகள காண்பேந தாயையெரு ஞானறு காண
பேம, வெனநிவேற நரும வேநதா வேநதனை யெநநாட
காண்பே, மொனறுயாத துணையாரு சங்கத துறவையெப
பொழுது காண்பேம. (௭௮)

துணங்குமா னநிவின மிக்க தூல்வலரா மதப்பா கொ
லலோ, வுணங்குதோத தானே மனனா மணிமுடி யுழுகழற
கா, லணங்குடை யரிமான றுப்பி னரசாகோ னினையான
கொலலோ, விணங்குதூற புலவா நாறபா னெழுவொன
றுகாக்குவ கொலலோ. (௭௯)

இனிததமி முனிமை யாவாக கெடுத்திசைத திடுவ மனனே
வெனப்பல பல்வு மெண்ணி யினேநதுவெரு சுரமி தநது
புனறநிரு நாடு புககுப பொருநதிராப பெண்ணை நநடு
தனைககடந தநதண பாலித் தண்ணடை கண்டு சென்றன ( )

அரவணைச செலவன வாழு மநதமிழ் நிலத்தி னெலலைத
திருமலை கண்டு † கண்டோரா செறிவினைத தொடர மககும்
பெருவரை கண்டி றைஞ்சிப பிறங்குவெள ளருவி தாமும்
பொருவரு மேம கூடப பொருப்பினை யினிது கண்டான. ( )

அருணெடுங கடலா நநதி யடிகளவந தவத ரீதது
முரணுறு சமணகு துமபு முருக்குபு சைவ மெனனுந
திருநில முழுது மாண்டு செலவமோ டினிதி ருநத [ன.
பொருவிலகல் யணை மெனனும பொனமதி னகரங்கண்டா

† கண்டோராசெறிவினைததொடரறுககும்வரை - பருபபதம்.

உண்பெயா பலதேயங்க ளொருபொழு திருநதவ் லூர்பின
 னொருபொழு திராமறசெனதே யொளிவளைமணிகொழிகு
 மிராதிகாக கங்கையாடி யிறநதவா பிறவா வினபந
 தருதிரு நகரி மைஞ்சித தடவரை நாடு புககான. (அங்)

கண்ணுத றிருக்கே தாரங்குணடுதண பனிபு தைத்த
 விண்ணக டணவு கோட்டு வியனெடுங் குனறத தாறவ
 வண்ணற னருளா னுபபே ராறறலாற செனற னனதேற்
 பண்ணவர் தமக்குஞ் சேறற பாலவோ பனிமாக் குனறம.()

மடங்கலெண குழுசைவ பனறி வாரண முளவுள ளிட்ட
 கொடுஞ்சின மாவ ழங்கு குனறமுஞ் செறிமுட காடு
 முடமபுறு பிணிவ ருதத வுளளங்கால வெளளென பாகக்
 கடநதுசெல் வழிக்கணடாறாற கடலபுரைதடமொனறம்மா.

சிறநதவாங் கலைவி ளங்கித தெளிநறா வொழுகச செவவா
 னெநிறதசெந தாம னாததண டேமலா மாலை தாங்கிப [யசு]
 பிறநதநாட் டொடங்கி யானுப பிறங்குநன னீர்பு ணாந்திட
 உறந்தவா மறைவ லாள ரணையதத் தடநதான மனனே. ()

எழுசோக்கழிநெடிஸடியாகிரிய்விருததம.

மாண்டவா ரணததோ டரசிய லோது மநதிரி வளம
 பெரி தனமநதே, யீணடிமே லெழுநது வந்தமே வலர்தம
 மினநிலை தளர்ந்திட வதைதுக், காண்டக விளங்கி யுயிர்த
 தொகை புரநது களியளி யளாநறந தணடாராத, தூண்டரு
 தடநதோட புலவுவேற் றடக்கைச சுடாழிடி வேநதர்போ
 ற் றேனறும. (அஎ)

வளரிள வளைய வெள்ளியும் பொருடடு மாசறு செம
பொனு தும்பி, யுளாகமழ பதும்ப பதும்பா கமுநதே னு
றுநறு நீலநீ லமுமபச, சிளவடை யொளிசெய மரகத மணி
யு மெகினிழற காறகொழுந துகிரு, மொளிகிர வளவெ
ண டாமரை மணியு முடைமையின வணிகரோ யொகரும. ( )

கவிவிருத்தம்.

பூமி மங்கையைப் பொறபுறுத திப்பல
வேம வனனந தருமோ வளமபெருக
காமா பூவினை வித்தவி னககயந
தோமில் பினனவா போனமெனத தோனறுமே (அக)

வெளிய செய்ய கரியவொள வீபொருட
டினைய பாசடை யெனறிவை துனனிய
தெளிபு னற்றடரு செய்யவ டானம
ரொளிகொள சித்திரக கம்பஸ் மொகருமே. (க௦)

சால ளூடிய தனபெடை, மீனகொளற
கா ளு மொண்சிரல் வீழொலி யசுகற
மா ளு மனனமவ வசசமே * வாயிலாக
கோல மெனசிற காறறழீஇக கொளளுமே. (க௧)

மைத்த வணடிசை வண்சிறைப் புள்ளிசை
தத்து பஃறவ னை கருரல் சங்கொலி
முத்த வெணமருப பியானைநீர் மொளகலி
யித்தி றத்திரூப் பெனறு முடைத்தரோ. (க௨)

பொருவி லாவகன பூநதடத தினகரை
மரக தக்குவ டொப்பது வானநிசை
விரிவ ளாகும வியனசினைத் தூன நும்வீழ்த
திரள தோராத நிருமா நிகாககுமால்.

(கக.)

காற்ற முங்கு கழறகம லததிறை
சாற்று மீரோழ தலமு மளநதவவ்
வாறறன மாய நநிதூயில கொளநாதற
கேற்ற பைநதளி ரீட்ட முடைததரோ.

(கச.)

திகையி னினற தெறசின வாரண
மசைத டக்கையி னுனமுரித தாரமுற
பசிகெட்டததினும பாசிலை மெனசின்
யொசிலி னீளபணைக கோழி யுடையதால்.

(கரு.)

தூங்கு வீழநுனித தொததி வருமுலை
வாங்கு நுண்ணிடைச சூரர மாதாதாந்
தாங்கு முசலி டுழித தடமுடி
யோங்கு வெறபி லுதைந துதைந தாடுவார.

(கக.)

வேட்டு மெய்குளிர் மெனனிழ னினறமாத்
தாட்ட டககைத தழைசெவி யானேமேற
கோட்டி னமபொற சூடம்புரை செங்கனி
கூட்டு னுமட்ட குலங்க னுதிராககுமே.

(கௌ.)

நீரில் வீழ்நதன நீர்பயின மீன ாளாம
பாரில வீழ்நத பறவைக ளாங்குதாத்

தேரின் மேறசெல சினைப்பஃ றலையரா
ஆரில் வேருன றுயரா லிலையெலாம்

(கஅ)

அனைய வாறகீ முருந்தமிழ்நீவலன
மன்ன மாநது வதிந்தன னாகொரு
சினையி னீங்கிலை பாதி திணைப்புள
னனைய வீழ்ந்தது நனபுனற நீரமே

(கக)

மேறபடிவேறு

வீழ்ந்தது பறவையு மீனு மாகியங்
காழந்திடு புனலினு மகனக லாககணுரு
சூழ்ந்திடு முலகினுந் துறவின பாலினுந்
தாழ்ந்திடு மனமெனத தமமி லீரத்தவே

(க௦)

அனையதோர புதுமைகண்டிச யத்தனயத
தனியொரு தானவண் டரிதது வைகிளு
னினவறு குறுமுனி யிலகக ணமபெறப
புனைதரு மிலககியப புலவா சிங்கமே.

(க௦௧)

பரிதியந் தகனறனைப் பயந்த பினனாவல
லிருணுகாந் தனையவ னினவ லாமெனக்
கருவிருந் தீனறன காட்சித் தாகிய
வொருபெரும பூதமங் குடனறு வந்ததே.

(க௦௨)

வாரியை வயிறறுறும வடவை யோடொரு
பாரிய வருவுசெய தெனனப் பாரிசைக
காரினை யிடியொடு கவாநது பங்கய
னோருரு வமைத்தென வருவ மிக்கதே.

(க௦௩)

ஹ்ருளநி யாதவல் விரவி யுமபெறு
 தெருளநி யாதவா ணவமுந தீரதவின
 மருளநி யாததோர சிவமு மாணவே
 பருளநி யாதத னகமெரு ஞானறுமே (க0ச)

அநிதிற லுடையவப் பூத மூயிடை
 வடநிழ லமாதரும் வளளற கீரணை
 நடைதள ருழையிளங கன்று நசுசியோரா
 கொடுவரி கவாநதெனக கொண்டு சென்றதே. (க0ரு)

ஆங்கொரு மலைமுழை யவீரசு டைப்பிரான
 பூங்கழ லடிநிழல பொருநதி னோதமை
 நீங்கிய வாணவ சததி நித்தமா
 யீங்குறு மெனநனி யிருளொ டொன்றுமால் (க0க)

பகலிட்ட மெலிதலும பரந்த வல்விடை
 மிகுதலு மிலையிருள வெற்பி னமமுழை
 மகிழவுசெய வாழ்வினும் வறுமை யினகணுந்
 தகுதியர் மனமொரு தனமைத் தாதல்போல். (க0எ)

உண்ணிறை யிருணமுழையொளநில் பததுநா
 மெண்ணுறு தொகையரா யிருந்து னோருட
 னண்ணலை யுளபுக வடைத்துப் பூதரீர்க்
 * கண்ணிய வுளமொடு கயததிற் போயிற்றே. (க0அ)

போயின காலையிற புலவ னோடவண்
 மேயின ரிணைவுநீஇ விளமபன மேயினார்

நீயிவண வருதலாற குறைநி ரம்பியே
யாயிர மெனுங்கணி ததத ராயினோம். (க0க)

இனியுயிர செகுததுநம யாககை யாலவயிற
றனலினை யவிகருமாவ கதுவென றுளளுடை
நினைவொடு முரைததனா நிரமபு தங்கணல
வினைவழி புலவனவந தமைவி ளங்கிலரா. (கக0)

கீரனங் கவாமொழி கேடடு மாழகில
ஞாளு ரொயதலு மாவ மெயதலு
மோருட வியறகையென றுள்ளி யாகுளரா
பேரிட ரகற்றுமோர பெற்றி யெண்ணினா (ககக)
அறுசீரகழிநெடிடையாசிரியவிருத்தம்.

வரைபுணா குறிஞ்சி மனனன வரைபக வெறிநத செவ
வேண, முருகல் ரலங்கற நிண்டோண முருகனென்றவன
பொற றண்டைத, திருவடி மூலரி றைஞ்சிற நீவினைச செல
லன முற்றம், பரிதியங் கடவுட கண்ட பனியென வகன்று
போமால். (ககஉ)

ஆறிரு தடநதோ எண்ண லாறெழுத தினைபு மோதில
வேறொரு பிணிபோ மெனகை வியப்பதோ பிறவி யென்னு
மாறரு மனாதி நோயு மாறிவே தாக மங்குள
கூறரு மினப வீட்டிற குடிபுகுந திருப்ப ரனறே (ககங)

ஐம்பெரும் பூத வாயி னகப்படு முயிரை மீட்டுச
செம்பொனஞ் சிறுச தங்கைத் திருவடி நிழலில வைகரு
நம்பிநங் குமர வேடகந் நாளொரு சிறுபூ தத்தா
லிம்பரிங் குறுநோய தீர்த்த ளெளிதலா லரிய தனறே. (1)

இன்னன நினைந்து கீர நிலங்கிலை நெடுவேற செம்மல்
 பன்னிரு செவியு மாரப பருகமு தாகி யோதி
 லுன்னிய வுன்னி யாவகிவ குதவுவ தர்கிப பாவுண
 முன்னுற வந்து நிறகு முருகாற்றப படைமொ ழிந்தான.
 பொன்னவீர சுணங்கு பூதத் புணாமுலை கருங்கண வள்ளி
 கன்னலு மமுதூர தேனுங் கைக்குயின நீஞ்சொன மாற்றித்
 தன்னிகா புலவன கூற்ற தமிழ்செவி தாழ்த்துக கேளா
 வநிலை மனங்க ளிப்புற றறுமுகம படைத்த கோமான.
 துயினமலி திருமால் வீழ்ந்து துணுகுகென வெழுந்து நிற்ப
 வெயினமணி யணைமு டக்கு மெய்நிமிர் தோட வாடு
 மயினமிசை யலையிற் றோன்ற ம வளரிளம் பரிதிப புத்தே
 ளியனமலி யுருவந தோன்ற விவாரதறு முகமி லங்க. ( )
 பன்னிரு கதிருந தோன்ற ம பன்னிரு மலைகள் போலு
 மின்னவீர் குழைக டாழ்ந்து விளங்குறுகுவவுத் திண்டோட
 பொன்னரி மாலை தாழ்ப பொலங்கழல் புனைந்து வந்தென
 சென்னியின மலாரத கஞ்சந திகழ்தர வந்து தோன்றி. ( )
 பூதநா தனுக்கங் காமப் புலவனைப் பூத முண்ணுங்
 காதலா னணுகும போதோர கதையினு லலகி லுண்ட
 மோதினா னெனவே மோதி முடிதகாத் ததனை வீட்டி
 மேதையாம் புலவ னோடும் விடுததன்ன முழையு ளோனா
 பாரிடம் வீழுகப் பட்ட பலனாயும் வாயதி றந்திங்
 கோரிடம் விடுபப வந்த தொத்தவ ணிருநதோ லொல்லாம்
 போரிட மலைவேல போற்றும் புலவனை யடுத்த வாற்றாற்
 காரிட மெனுமப ராணாக் கனமுழை நின்ற ம போந்தார.

பெரியவா சங்க மெய்தப பெற்றிடி னன்னமையென்ன
வுரைசெயப் பட்ட வற்று ளொன்றுமெய தாத திலலை
புராதரும வினைக டமீழுட பொயுகா வினையு மறறே
வரையுறழ் குவவுத திண்டோண மழைமத யானை வேந்தே

மணிமுடி யரசா வாழவு மக்கட்பே ருதி நலகிப்
பிணிமிடி பகையி டுககண பேயினாக கனவு களவர்
பணிவீடீ மொழிகு மாரறுப படைமொழி புலவா சிங்க
மணிகள ரலங்கறறிண்டோள றமுகறறொழுதுசொலவான்.

அடியனேன செருக்கா லைய வாலவா யமல னென்ற
ன, வடிவெலாங் கவரு மிநனோய வரப்புகன றன்னயா ன
ஞசிக, கொடியனேன பிழைபொ றுததாட கோடியென
றனனீ தினறங்க, சடிவிலாக கயிலை காணி னென்றன்ன க
ருணை வளள்ள (கஉந)

ஆதலாற் கயிலை காண்பா னடைந்திவ ணிருந்த காலேப
பூதமா ரஞரி ழைப்பப் போற்றினாக குதவி செய்யும
வேதநா யகரீ யெனபால விழுமமிங் கன்னததூந தீர்த்தாய
சோதிமா கயிலை காட்டித் தொலைத்தருளபிணியு மென்றான்.

செந்தமி ழாளி யினன செப்பலுங் கருணை கூர்ந்து
கந்தவே டிசைபு ணாததிக கயிலையென ருல் வாயி
லெந்தைகூ ருமை யானின நிலங்குதென கயிலை யானு
முநதுநோய தீரு மெனனா முன்னின னிதனைச் செய்தான்.

கரைபொரு திரைநீர்ப் பொயகை காட்டியொன நித
ன்கண முழகில, விபாபடு கொன்றை வேணி வெறபினைக

காண்பை யென்றான, வரைபக வெறிநத வைவேன மணிம
ருள கலாப மஞ்ஞைக, குறாகழ லறுமு கததெங் குடிமு
மு தானுங் கோமான. (௧௨௬)

தனறலை யான டநத தாயக்கலாற கயிலைக ஞுநற
மினறிநு தாளா லெயத றனக்கெளி தோநல யானை க
கனறொடு பிறநத சிங்கங் கருணையாற பணிதத வாறு
நனறென வுளங்கொண்ட டங்கணலலிசைப்புலவனென்பான்.

முருகனைத் தொழுது சென்று மூழ்கினு னத்த டத்தி,
லிருவினைக ஞுறுமபு கொலலு மிலங்குதென கயிலை தோன
றப, பொருதினைக் கங்கை காணும பொனமுக ரியினெ மு
நதான, சூராகண மொயத தலாபு மாரி சொரிநதனா விசும
பு போரபப. (௧௨௮)

அருநதமிழ்ப் புலவன பொனனை யாறறிலிட் டொருகு
ளத்திற, பொருகதுவித தவன்ப யநத புதலவனோர் புலவ
ன றனனைத், திருநதுறக் ஞுளத்தின் மூழ்ச்ச செய்தொரு
நதியின வநது, விரைந்தெழப புரிநத தனமை வியநதிடப்
பட்ட தனறே. (௧௨௯)

தாழ்நதபொன முகரி தனனைச் சாராதலாற றணந்த தெ
னன, வாழ்நததென கயிலை தன்னைக் காண்கையான மாயந்
த தெனனச, சூழ்நததன மேனி மாநோய தொலைநதெழுந
தனனமேல வேலை, வீழ்நதவெங் கதிரா ஞுது வேலைபூ
டெழுநத தெனன. (௧௩௦)

மாசுறு மணியை மாசு தீர்தர மண்ணி யாங்குத், தேசு
று முருக னுகித் திருநதுபொன் முகரி-மூழ்கி, யாசறு கவி

தொடுத்த வரும்பொரு ளெதிரந்தான போற்கண, கூசுறு
மொளிகொண மேனிக குமரனறு தையையெ திரந்தான
மேறபடி வேறு.

நெஞ்சக குளமன பெனுமபுனலா னிறைந்து கடைவி
ட டெனவிழிநீர், விஞ்சக கரங்க டலையுபி விளங்கு திருக
கா ளத்திமலை, நஞ்சக கரிய மிடறறமுதை ஞானக கொழு
நதைத் தொழுதிறைஞ்சி, யஞ்சக் கரடு, மனத்தெண்ணிய
மையா வனபு மயமாகி. (௧௩௨)

கயிலை வேறு காளத்தி வேறென நெண்ணுங் கருத்தி
லனாயக, கயிலை பாதி காளத்தி பாதி யாகக கலநதறழ
நது, மயலில கருமபா மொழிபாகன மகிழ வெண்பா வந
தாதி, மயிலில வருவோன பேரருளால் வநத புலவன பா
டினான. (௧௩௩)

பாடும புலவன நனக்கொருதான பரிசு கொடுப்பத தி
ருவுளங்கொண, டாடும பெருமா னெதிரினறே யறைதி
வேண்டி நெனவுடம்பு, கூடும பிணியிங் கொழித்தவருட
குனறே யென்றம பேரறிவை, மூடும பிணியுங் கலாநதுன
து முளரித தாடகீழிருத்தெனறான, (௧௩௪)

அந்த மாதிரியிலாககயிலை யமாநத பெருமா னநதாதிசு
சுநத மாலிப் புலவனது சத்தி பாதத துயாச்சியாற
பந்த பாச மறமாறறிப பன்றி யுருவாயக காண்பதற்கு
வநத மாறு மறியாத மலாததா னிழலி லிருத்தினான. (1)

என்று திருக்கா ளத்திமலை யெழுந்த ஞானச செழுஞ்
சுடரிற், சென்று புகுந்த கீரனா செயதி யனைத்துங் கையி

ளமான, கன்று கரந்த பரண்கூறக கழற்கால் வேந்தன க
தையினனு, மொன்று கருணைப பெருங்கடலே யுரையா ய
டியேற கெனத்தாழந்தான. (ககசு)

கலிவிருத்தம.

தீதந் கலிவரன செயலு டைத்தனங்
கோதையர் கயிலேசோ கொளகை கூறுதும்
பாதவ மன்னமாந தினிது கேளென
மாதவ வடிவருள வளளல கூறுவான. (கக௭)

ந க கீ ர ச ச ரு க் க ம மு த் தி ற று.

ஆகத்திருவிருத்தம - ௭௧௨

சிவப்பிரகாசசுவாமிகளதிருவடிவாழக.

பாண்டிநாட்டிலே, சோமசுந்தரக்கடவுள் அறுபத்துநா
னகு திருவிளையாடலியற்றிய மதுரைப்பதியிலே * சரஸ்வ
தியவதாரமாகவிளங்கி உலகமுழுமையும் தமபுகழைநாட்
டிப பொய்யடிமையிலலாப்புலவா எனப்பெயாபெற்ற நக்கீ
ரதேவர், கபிலதேவா, பரணதேவா முதலிய நாற்பத்தெண்
புலவர்களும், ஒருநாள அக்கடவுளையடைந்து, “எம்பெரு
மானே, எங்களித்தது யாவருமவந்து வீணவாதஞ்செய்கி
னாராகன; அங்ஙனஞ்செய்யாது அவரவா புலமையையும்
அளவிடுங்கருவியாக சங்கப்பலகையொன்று தந்தருளக.”
என்று பிரார்த்திக்க, கடவுள புலவருருக்கொண்டெழுந்த

* இச்சரித்திரவிரிவைத்திருவிளையாடற்புராணத்துட்காணக

ருளி, சதுரமாய முழவுளவினதாகிய ஓபலகையையளித்தது, “இது துமபோலவாக்கெல்லாம் முழுவளவாக இருக்கொடுக்கும், இதை அளவுகோலாக வைத்துக்கொள்க” என்று கட்டளையிட்டு மறைந்தருளினார். அப்புவர்கள் திருவுளமகிழ்ந்து, ஆலயத்தினதுவடமேற்கிலே வங்கியசேகரனாற் றவர்களைப்பாருடிக் கட்டுவீக்கப்பட்ட சங்கமண்டபத்திலே, அப்பலகையிலிருந்துகொண்டு, உயிரகருத்தியாகிய அறம்பொருளினபமவீடென்னும் நாலவகைப்பொருள்களையும் புதுமொழிகளுள்ளே புணர்த்தி, நவரசங்களும யாண்டிருதுலங்க, பலபிரபந்தங்களை அருளிச்செய்ததுமன்றி, சிவபெருமானே இறையனாரென்னுந் திருநாமத்தோடு தங்களுள்ளே ஓபுவவராய வீற்றிருந்து ஐயந்திரிபுகளை அகற்றியருளச் செய்தமிழைத் தேசமெங்கும் பரவச்செய்தனர்.

அக்காலத்திலே, இவர்களை உயிர்த்துணைவாக்கிக்கொண்டு வேண்டியசிறப்புகளைநடாத்தி அததியந்த அன்புடையனொயாமுஞ் வங்கியசூடாமணியென்னும் பாண்டியன், வசந்தகாலத்திலே, ஒருநாள மெல்லாளிகையிலே, மனைவியோடு தனித்து இனிதிருந்தனன். அத்தருணத்திலே, சிறியதென்றலோடுகலந்து, ஒருதிவவியமணமவீச, அவன் அதை தனது மனைவியினது கூந்தலினமணமெனமதித்து, விமரிதமடைந்து, “இவ்வாசம் கூந்தலுக்கு இயற்கையோ! செயற்கையோ!” என ஐயமுற்று, இதைப்பிறாக்குப் புலப்படுத்தாது தனமனத்தடக்கிக்கொண்டு, “யான் ஐயுற்றபொருள் விளங்கச் செய்யுளியற்றும் புலவர்கள் இதைக்கொள்க.” என்று ஆயிரம்பொன்னை ஓர்முடிப்பாக்கி, அதைச் சங்கம

ண்டபத்தினமுன்னே தூக்கினுன. புலவர்பலரும் அரசன்க
ருத்துவிளங்காமையால் வெவவேறுபொருள்களையமைத்து
பாடல்களையியற்றி, அரசனமுன்னருளாதது, அவைகள் அ
னறெனமறுக்கப்பட்டமையால் வறிதகனறிருக்க; அக்கிழி
அறுபுவரினறியிருந்தது. இருக்குமநாளிலே, உரோகணி
நக்ஷத்திரத்தில சனிபிரவேசிக்க, சூரியகிரகணமும் சந்திர
கிரகணமும் அமாவாசை பெளாணிமைகளிலே அடுத்தவர,
செவ்வாயமுற்பட்டுச் சுககிரன பிறபட்டமையால், மழையி
லலாமல, தானியவிளைவுகுன்றி, பசிப்பிணிவருத்த, அதனால்
உணவின்றி மடிந்தவரொழிய, பிழைத்தவருள்ளே சிலாநர
மாமிசங்க்களையும் அருந்தத்துணிகதனர்.

அநாளிலே, மதுரையில் சோமசுந்தரக்கடவுளை வழி
படும ஆதிசைவாகளுள்ளே ஒருவராகிய தருமியெனபவ
ர் தமக்குப் பொருளவரவினமையால் கவலையுற்ற, இனி யா
ம செழிப்புடைய ஓாதேசத்திசென்று ஜீவிப்பதே தகுதி
யெனத்துணிகது, ஆலயத்தையடைந்து, சோமசுந்தரக்கட
வுளை வணங்கி, “தாயினுமிக்கதயாநிதியே, யான இனி இங்
கு இருப்பேனாயின சாதலையடைவேன: ஆதலால், தக்கதே
யத்திற்போயிருந்து, ஈண்டுச் செழித்தபின்னர் வருகின்றே
ன.” என்று முறையிட; சோமசுந்தரக்கடவுள் திருவருள
சுரந்து, “அனபனே, நீவருந்தேல; பாண்டியனானவன தன
துகருத்தைவிளக்கி ஒருசெய்யுள்செய்யும்புலவா கைக்கொ
ள்ளுமபடி ஆயிரமபொனளையமைத்த ஓங்கிழியை சங்கம
ண்டபத்திற்குமுன்னே தூக்கியிருக்கின்றான இப்பாடலையு
ரைத்து அதைப்பெற்றுக்கொள்வாயாக.” என்று கட்டளை

பிட்டு, “கொங்குதோ வாழ்க்கை யஞ்சிறைத் துமபி—காம
ஞ் செப்பாது கண்டது மொழிமோ—பயிலியது கெழீஇய
கடபின மயிலியற—செநியெயிற றரிவை கூந்தலி—னறிய
வு முளவோகீ யறியும பூவே.” எனனும் திருப்பாசுரத்தை
அளித்தருளினா. அதுபெற்ற துருமியெனப்பவா பெருமிதமு
றறச்சென்று, அச்செய்யுளமுதலதை அவ்வரசனது இரு
செவிகளிலுமபுகட்ட; அரசன் தனதுகருததைவிளக்கியிரு
ததலால் இனிது உவங்கு, “இப்பாடலை சங்கப்பலவாகளபா
றசென்று அரங்கேற்றுவீராக.” என்றுரைத்தனன். தருமி
சென்று, அப்பலவாகளபாலுரைக்க; அவர்கள்கேட்டு மகி
ழுகருணத்திலே, நக்கீரதேவா கலவிச்செலவதறினாலதிக
ரித்த இறமாப்பினால், “இப்பாடலை குற்றமுடைத்து.” என்
றுரைத்தனா.

அதுகேட்டதருமியார் வாட்டமுற்று, சோமசுந்தரக்க
டவுள் சநிதியையடைந்து, “ஒப்புயாவிலலாதபெருமானே,
சிலவாழ்காணையும் சிறற்றிவையுமுடைய ஓர்புலவா தேவரீர்
செய்யுட்கு குற்றங்கூறினர்.” என விண்ணப்பிக்க, அப்பெ
ருமான புலவாவடிவங்கொண்டு, சங்கமண்டபத்தைச்சார்ந்
து, “குற்றமற்ற நமதுசெய்யுளுக்கு குற்றங்கூறினவா யா
வர்?” என்று வினாவினா உடனே நக்கீரதேவா “யானேகூ
றினேன்.” என்று தருக்கிமொழிதலும், பெருமான “குற்ற
மயாது?” என்றவினாவு; அவர் “கூந்தலுக்கு செயற்கையாலை
ல்லது இயற்கையாக மணமில்லையே? அங்கனமிருக்க, இய
ற்கையென இல்லாததைக்கூறினமையே குற்றம்” என்று
கூறி, மீட்டும் அப்பெருமான “அரம்பையாகூந்தலுக்கு ம

ணம இயற்கையன்றோ?" என்று கூறியவழியும், "அதுவும் மந்தாரமலரொடுகலந்து மணத்தலால் செயற்கையே" என்றனா. சோமசுந்தரக்கடவுள் "நீவுழிபட்டேதகும் காள் தநிராதரது பாகத்தமாந்த 'ஞானபூங்கோதையமமையி னது கூந்தல் எத்தன்மையது?" எனவினாவி, அதுவும் செய ழுக்கையதேயெனச் சாதித்தல்கண்டு, நெற்றிக்கண்ணையும் ச டைமுடியையும் காட்டியருள, நக்கீரதேவர் விபரீதஉணர் சகியால் கடவுளை நோக்கி, "கீர் வடிவமுழுமையும் கண்களை க்காட்டினும் உமதுபாடல் குற்றமே, சடைகொண்டும்யக்க வேண்டுவதில்லை" இதற்குப்பயந்தது எனதுகொள்கையைவி டேன." என்றுரைத்தனா. கடவுள் அவரைநோக்கி, "அறிவி ளாதவனே, வெதவகளாற்புகழப்படும அம்பிகையினது கூந தலை எம்மோடுமாறுபட்டுப் பழித்தாயாதலால் நீ குட்ட னோட்கொண்டு அலை" எனக் கட்டளையிடுதலும், நக்கீர தேவர் மிகவும் பயந்துநடுங்கி, திருவடிகளிலவீழ்ந்துபணிந டு, "கிருபாசமுத்திரமே, நாயிறகடையேன அறிவிலாது செய்த பிழையைப்பொறுத்தருளி இந்த சாப்பிணிகீங்கத் திருவருளபுரிவீராக" என்றுபிரார்த்திக்க, பெருமான திருவுளமிரங்கி, "நக்கீரனே, நீசென்று கைலையைக்காணின லுக்கொடுநோய்நீய்கும்." என்றுபணித்தது, ஆலயத்துட்புகுந டு மறைந்தருளினா. தருமியார பொறகிழிபெற்றுக களித் திருந்தனா. வறுமைதீர எங்கும் மழைவளஞ்சாரந்தது.

இப்பால், நக்கீரதேவர் சிவபிரானந்த சாபத்தீபிணி திருமேனியிறகவிதலால் இனி இந்நோய்முதிருதற்குமுன்ன மே கைலையைடைந்து தரிசித்து மிவாததித்துக்கொள்ளல்

வேண்டும் எனத்துணிகது, புலவாகளைத் தனித்தனியழைத்து, “நடபினாகளே, உங்களுோடு உடனவசிகும வாழ்வையிழக்கின்ற பாபியாகிய என்னை மறவாதீர்.” என்றுரைத்து, வியாதிகாரணமாக விலகிநிற்க, அவர்கள் அதையறிகது, நெருங்கியணைத்து, கண்ணீர்பெருக உளங் குழைந்துழுது, “பெறுதற்கரிய பெருந்தகையே, நுண்ணிய உணர்ச்சியினை மமையிழந்து பயனற்றேமாடுகிருக்கும் பாபமுதிராசியைப் புகையா யாங்களேயன்றி வேறுயாவருளா.” என்று கலங்கினர் நக்கீரதேவா அவர்களைத் தனித்தனித்தழுவி, “நடபிற்கு ஒருதேயத்தராய் உடனகலந்து பழகுதலவேண்டுமெனில்: உணர்ச்சியொத்தலேசிறப்பு என உணர்ந்த பெரியோ, கிறியேனபொருட்டுத் தியங்கதக யானசெல்கின்றேன.” எனறுகூறி, அவர்களுடையகண்ணும் மனமும் தொடர்ந்து செல்ல, அரிதினீங்கி, இனி இம்மதுரையையும் சோமகந்தரககடவுளையும் அங்கயற்கண்ணமமையையும் பாண்டியனையும் சங்கப்புலவர்களையும் எககாலங்காணப்பெறுவேமெனவும், தமிழினினிமையை எடுத்தது எடுத்தது யாவாருணர்த்துவேமெனவும், நினைந்துநினைந்து, வருந்தி வழிகொண்டு, சோழநாடு மகதநாடு தொண்டைநாடு என்பவற்றிலுள்ளதலங்களையும், பருப்பதம் வீரபாகுதம் கல்லிபாணபுரம் காசி திருக்கேதாரமுதலிய வடநாட்டுத்தலங்களையும் தரிசித்து, ஒருதினமிருந்தனில மறறொருதினந்தங்காது விரைந்து, சிவகிருபையால் மனிதர்களாலடைந்தற்கரிய இமைமையைப்படைந்து, திருமேனியிலே பினியீகவும் வருத்தவும் உள்ளங்கால்கள் வெள்ளெலும்பாகத் தேயவும்

செல்லுமவழியிலே, கடலையொத்த ஓதடாகத்தைகண்டு, நீராடி நியதிமுடித்து, அதன்கரையிலே, தெயவீகமபெற்ற தாயப பணைத்துத்தழைத்திருக்கும் ஒரு ஆலவீருஷத்தடியிலே, தியானத்திருந்தனா.

அசசமையத்திலே, அர்வாலமரத்திலிருந்து, ஓரிலை பாதிசலத்திலும் பாதிக்கரையிலுமாகவீழ்ந்து, சலத்திலவிழுந்த பாகம் மீனும், கரையிலவிழுந்தபாகம் பறவையுமாகி, மீன சலத்திலும் பறவை கரையிலுமாக இழுகக, நக்கீரதேவா அபபுதுமையைகண்டு, அதிவியபபுடையராசி, தியான நிலைவறியிருந்தனர் இருக்குவகால, வடவாக்கினிபோலும் உதராக்கினியுடையதாய இடியையபோலும் கடியமுழுக முடையதாய அருளெனபது சிறிதும் அணுகப்பெறுததாயுள்ள ஒரு கரியபூதம், அவவிடத்திலே சிவபூசையாதிக்கினி வழிவினவர்களாகிய தொளாயிரத்துத் தொண்ணூற்றொன்பதினமரை ஒரு இருடகுக்கையிலே அடைத்துவைத்துக் கொண்டு, இன்னும் ஒருவனவேண்டுமெனக காததிருந்து, இவரைகண்டவுடனே தூக்கிசென்று, அக்குகையினுள்ளேயடைத்து ஆயிரவராக்கி, தன்னியமப்படி நீராடுதற்குத் தடாகத்திறசெல்ல, முன்னா அடைபட்டிருந்தவாகள தங்களுடைய பூவபுண்ணியமுதிரச்சியினால் நக்கீரதேவொழுந்தருளியதை உணராத, அவரைநோக்கி, “நாங்களெடுங்காலமாகச் சிறையிலகப்பட்டிருந்தும் இப்பூதத்தினால் உணவுமுதலியவைகளைப்பெற்று பிழைத்திருந்தோம்; இன்றைக்கு உம்மாளே இதற்கிகையாகுங்காலம் சமீபித்தது.” என்று அமுதார்கள், நக்கீரதேவா அவ்வாக்கியங்களைக்

கேட்டு மனஞ்சலிப்பிலலாமல், யாவாக்கும் இனபமெயத
லும துனபமெயதலும இயற்கையே. ஆயினும், இவாகளது
துக்கத்தை நிவாததித்தலே நமக்குத்தகுதி எனத்துணிக
து, சிந்திப்பாராயினா.

குறிஞ்சிநிலத்தலைவனாய விளங்கும் குமரகுருபரனை
வழிபடில் துனபமனைத்தும் சூரியனைக்கண்ட பனியென
த்தொலையும். அமமட்டோ! அப்பெருமானது ஆழெழுத்தை
நீர் உச்சரித்தோர் அநாதிதொடங்கியே அகலுதற்கரிதாய
த்தொடர்ந்த பிறவீரோரையும்கனற வேதாகமங்களால்
விளம்புதற்கரிய மெய்யினபவீட்டிலே வீற்றிருக்கப்பெறு
வா இவ்வனமாயின, இவ்வாழெழுத்தையும் உச்சரிப்போ
ராயனாகிய பல வேற்றமைப்பினிகளும் விளிரத்தொழியு
மெனபது ஓர்வியப்பாருமோ! ஐந்து பெருமழுதங்களின
டைய வாய்களிலே அகப்பட்டுமாழ்கும் ஆனமாககளை அவற
நீர்க்கிச செம்பொற்கிறசுதங்கையணந்த திருவடிநிழலிலே
வைக்கும் எமது குமரவேளாகு இப்பொழுது இங்கே இ
சகிறபூத்ததாலணாகிய இந்நேரையத்தவிரத்தல் எளிதேய
னறி அரியதாகுமோ! என இன்னனபலநின்றது, அக்கட
வுளுடைய பன்னிருசெவிகளும் ஆரப்பருகும் அமுதமாகியு
ம், யாவரோதினும் சிந்தித்தபொருளகளைச் சிந்தித்தவண
ணமே அச்சன்னத்திறறானே அளிப்பதாகியும், செய்யுள்க
ளினுள்ளே பெரிதும் சிறந்தது யாதென ஆராயுங்கால் இ
ணையினறி எவற்றிக்கு முன்னிற்பதாகியும் விளங்கும் திரு
முருகாற்றப்படைபை அருளிச்செய்தனா.

அனபர்துயராயகற்றும் அறுமுககருரிசில் வள்ளிநாச
 சியாரது கன்னலுமமுதமுங்கைகரும் இனியமொழியையு
 மகற்றி, தநரிகாபெருமானகூறும் தமிழததுதியைத் திருச்
 செவியிலேறறருளி, சாலமகிழநது, பசுங்கடவினிடத்தே
 தோன்றிய செஞ்ஞாயிறுபோல மயிலவாகனத்திலெழுந்தரு
 ளி, புலவாபெருமானையுண்ண அபபூதம அணுகுங்கால க
 தையினுல்மோதி, முடியைத்தகாததுவீட்டி, யாவராயுஞ்சி
 றைவிடுவித்தது, திருவருளபாலித்தனா. உடனே நக்கீரதே
 வா எமதுகுலமுமுதையும் ஆளும அக்கோமானைவணங்கி,
 “அடியனேனசெருகைகனோககி ஆலவாயமலாமுனிந்து இப
 பிணிமுதிர இசைத்தருளிஞா. யானபயநது கொடியனேன
 பிழைப்ப பொறுத்தாட்கொளக. எனறு பிராரத்தித்தவ
 ழி, கைலையைத்தரிசுககின இதுவீங்கும. எனத்திருவருளபுரி
 நதனா. அதுகொண்டு திருக்கையைத்தரிசுககவநது இவ
 ணிருந்தகாணியில இப்பூதம இவவாபததைவினைக்க தேவரீர
 எழுந்தருளி நிவாதத்தித்தருளினீர். இனிக்கையையும் தரி
 சிப்பித்தது இந்நோயையுமகற்றியருள்க.” எனறுபிராரத்திகக,
 கந்தவேளகருணைகூரநது, ஆலவாயெந்தை இன்னகையெ
 னறு சுட்டியுரையாமையால் தென்கையினுலும் தீப்பிணி
 தீருமெனத்திருவுளங்கொண்டு, பொய்கையொன்றுகாட்டி,
 “இதில முழுகுவையேல திருக்கையைக்காணபாயெனவு
 ம், எமமைத்துதித்த இப்பிரபந்தத்தையோதினார் இஷ்டசித்
 திகளை அடைவொனவும், கட்டளையிட்டு, மறைந்தருளினார்.

நக்கீரதேவர் அகருமுகனைவணங்கி, ‘அப்பொய்கையி
 லேழும்கி, மேற்கடலிற்படிந்தருரியன கீழ்க்கடலிலெழுந்த

தாறபோல தென்கலைதோளறப பொளடகரியிலெந்
தார. தேவாகள வினமறையக கறபகப்பமாரிசொரிந்தன
நக்கீரதேவா வியத்தியகனறு, கடைந்தெழுந்தமணிபொ
லத திருமேனிவிளங்க, நெஞ்சிலனபுபெருக, விழிசூரிய நீர்
சொரிய, கரங்களைச்சிரமேறஞ்வித்து, நாகலிங்கப்பெருமா
ளையும் ஞானப்பூங்கோதையமமையையும் பலமுறைபணிக
தெழுநது, ஐந்தெழுத்தையும் அகலாதுசசரித்து, அளபுமய
மாகி, கைலைவேறு காளத்திவேறு எனனுஞ்சிறந்தனையினறி,
கலைபாதி காளத்திபாதி யாகக்கலந்து, ஒற்றுமைப்படுத்தி,
ஒரு வெண்பாவந்தாதியைப்பாடியருளிஞா. அதைத் திருசு
செவியேற்றுமகிழந்த காளத்திராதா தரிசனநந்தளித்து,
“வேண்டியவரமயாது?” எனவினாவியவழி, “எளியேனது
உடலைக்கவிரத இப்பிணியை ஒழித்தருளியதுபோலவே அநி
வைக்கவிரத ஆணவப்பிணியையும் அகற்றியருளவேண்டி
ம.” எனவேண்டிக்கொள்ளு. பெருமான சத்திரிபாதத்தா
ல பந்தபாசத்தை முற்றக்களைந்து, திருவடிநீழலிலே இரு
த்தியருளிஞா. என்றுரைத்தருளி, அவ்வரசாவேண்டு கோ
ளினபடியே, கன்னியாக்களச்சரித்திரத்தைக் கழறத்தொடங்
கினா.

சிவசணமுகன றுணை.

வேலையசுவாமிகள்

அருளிச்செய்தது.

க ள் னி ய ற் ச் ச ரு க் க ம் .

காபபு. நேரிசைவெண்பா

மினனவனு முன்னவனும பேசு கதைநிரப்பத்
தனனை நிகர காளத்தி தன்னிலவாழ—முன்னவவென
னெஞ்சந தியங்காம னீயென னுளத்திருந்தே
யஞ்சநதி பாணை யருள்.

(க)

அவைபடக்கம். அறுசீரடியாகிரியவிருத்தம்.

கல்வியற புலவ ராகு நவையறு காட்கி யுள்ளோர
சொல்லியதொடாபினோடென சொறகுறைக கவிபு மேவுஞ்
செல்விதன னிடத்தோ கூராச சேயிழை மடநல லாரு
மெல்விதழ்க் கமலப் போதின மேவுபுல விபுமே போனறு
கலித்துறை.

மல்லன ஞாலமோர் முடிமிசைக் கிடத்தலை மறநத
தொலை நாகமொன றழகிய சொக்களு ரருளா
ஸெலை காணிய சூழகிடந தனையவிஞ் சியினமே
ஸல்ல லாமதி தவழ்திரு வாலவா யதனகண்.

(ங)

திங்கள் வானகுடைக கீழுல காணையிற் செலுத்தந
துங்க மாமதன றுறவெனும பகைகெடத் துரப்பான.

றங்கு பாசறை யெனவுல காயத சமய
மெங்கு வாழ்பத மெனுககணி கையாமறு கிணகும். (ச)

சிறற ருமபுபே ரருமபுநாண் மலரொடு * செமமல
பெறறி நுநதட மெனப்பரு வங்களுற பேத
முறறி நுநதெரி வையரொடு பழமுறு குணன
முறறி நுங்களி வணடினா டவாகுழா மொயககும். (ரு)

வீதி யாயிடை யரசினங் குமராதம வேழ
மாத ராரிள முலையெழி லிரவலில வாககக
காத லானமனந தளநதுசோம பொடுதலைக் கடைமுன
சோத லாறபெயர தூங்கலென றுலகுரை செயடிம. (சு)

கரிய கீலவொண கடபொது மாதலாக் கண்ணுத்
றகிய மாதவ வேடமவிட டணைதவ ரனேக
ருரிய மாகிதி யனேததுமீந திரப்பதற் குணனிப
பரிபு மாதவ வேடமுற நகலிறவா பலலே. (எ)

பரிநத வாடவா பொன்னெலா மொருங்குபபடுக்கப,
பொருநது † பாவைபோ லுறுப்பெலாளு செயப்பொன
புணைதூட, கரநது மானவிழி நோகருநா பிபாறபடாங் கர
கருங், குருமபை மாமுடி மடநதையர் குழாததினா சிற
ககும் (அ)

பொன்னு ளாரபெறு குவாகழைக கருமபிடைப பூநதே
னென்ன வாடக மிலாகலைத தணமதி பேநதுரு

* செமமல - பழமபூ. † பாவை-ஒன்றைக்கவாதற(ரு)
அவவினத்திலேயே சகாயமாயநிற்கும் கருவி.

செனனி மாலவரை விடரகத் தமைநதபைந தேனபோ
லநந லாராதமைப பெறுகிலா நோக்கிநெஞ் சழிவாரா. (௯)

தெளித்த வெண்கலைப் பொருளினைத் தெளிதரச சிந்தை
களித்து வநதவா மதியள வணறநதுமேற் காட்டா
தொளித்தி நுங்குரு பரனென விளங்குமொள ளிழையா
ரளித்தி நுமபொரு ளளவறிந தனபுசெய குவரால். (௧௦)

உரைத்த வததெரு முலைவிலை மாதரு ளொருத்தி
கிரைத்த முததவெண ணகைத்துவா வாயககரு நீலம
வருதது மைககணமா ணிககவல விபபெயா மாது
திருத்த மிககபெண ணரசென வுலகவாளு சிறப்பாள (௧௧)

கொங்கை மாநிதி யாசைபோன நவ்வுளிடை கொடுப்போ
தங்கண் மீதுசெய யனபுபோன நவ்வுளிள தளிரககைக
கங்குல வாகுழற் கயனமருட் டரிமழைக் கருங்கட்
டிங்கள வாணமுகப் பவளவாய் மடநதையா திலகம். (௧௨)

குனித்த விற்பிற லரசிளங் குமரரங் குடத்தை
யசிச்ச மெலசடிக குவியிள முலையவ ளழகாந
தனிக்க யிறநினிற் பூட்டிவிட் டனுதினந தாழ்ந்த
மனைக்கி ணறநினிற் பொருட்சலம் வறநதிட முகப்பாள். (1)

இனைய ளாகிய மாணிக்க வல்விபுண் ணியநல்
வினையி னுவிள முலைமுகங் கறுப்பமெய விளர்ப்ப
நினைவெ ளாமறத் தெழுஞறி நலனை நிகழத்
தனைய லாவினி யனையிலாக கருப்பமுட டரித்தாள். (௧௩)

அறுகோக்கழிநெடிடையாசிரியவிருத்தம்

நீமைக கொலைசெய வாளிரதந நீண்டச செம்பொ னா
யதுபோற, காமக கிழத்தி மெயஞ்ஞானக கருபப மடைந
த தனமையாற, ஆயமைக குணத்தி யாயினு டொலலை மர
போ லொலோரு, மேம்ப பதீஞ்சென றடைவொனி லீவடா
னினபம பெறலரிதோ. (கநு)

சிசலவ மாதுங் கலைமாதா கு சிவமெயஞ்ஞான மாத
ரா, யலல நீர விருநிலத்தி லடைநதா லொன்ன மாணிக்க, வ
லலி பூத்த விரடடைமணி மலரோ யெனவே தாகமங்குள,
சொல்லு ஞான மலையாமற சொலவா னிவணவந தன
வென்ன. (கசு)

உலக முவப்ப மதனவே ஞாளுத "தருககு கிலைஞ்ஞான
க், கலக விழிச்செவ குமுதவாயக கழைமென றேடீபைங்
கொடிமருங்குற, 'நிலக றுதழ்மபென மகவிரண்டு செல்ல
நீரப பயநதுவநதாள், குலகு மரற்பூத தெடுததவொரு
கொற்ற வேந்தன மனையவளபோல (கௌ)

அழகின முனைபோன றேரியலா'வமைநது சமைவுந்
றொருங்குதவக, குழவி யிரண்டு பயந்தாணமுன கொள்ளைத்
தவத்தின பயனானென, நிழைய முகிழ்மென முலைபகர்வா
லொலாம் வியப்ப மணிகொடிதான, விழைவி னிருகண ம
ணியுமபோல விழுமந் துடைத்து நனிபுரநதாள். (கஅ)

நாமங் குறியின றயர்ந்தசிவ ஞான முட்டையார் த
மைக்கண்டு, காமம் புரிநத தானானிக் கவிழ்தல போசை சா
யநதமுலை, தாமங் கமமுங் குழைமடவா டமுவி பூட்டி வ

ளாததனனாற, பூமங் கையுமா ணவாவுமெழிற புதுமென
முனை க ளிரண்டையுமே. (௧௧)

மௌளக கவிழ்ந்து நிலத்திருந்து விலங்கித் தவழந்து
கடந்தோடிப், பிளகைய பிறைபோல வளருமிவா பேதைப்
பருங்ங் கடந்துமுகி, மௌளத தமைப்போ லொன்றபடு
மிளமென முலைகண மாராபினமுகங், கொள்ளப் பெதுமபை
ப பருவமுநீஇக குழலு மவிழ முடிததனரால (௨௦)

கலிவிருத்தம

கண்டு செமமணி வல்லி கவிரிதழக
கண்டு மெனமொழி யாகல வித்தொழில
கண்டு கொண்டது கறகு முபாயமுட
கண்டு நெஞ்சங் களித்திது செய்குவாள. (௨௧)

அண்ண லைகளை யமபு புகக்குழீஇப்
பெண்ணி னல்லவர் பெயவளை* மேகலை
வண்ண மென்றுகின மானங் கழனறருள
பண்ணு கென்று பணிபவ ராகவும. (௨௨)

கலை வந்ததிடு கண்ணன மரச்சினைத்
தலையி வாரதுறத் தையலர் கையினு
* மலையி னுறதம தறற மறைத்துள
நிலைத் ளாந்தவ னிற்பவ ராகவும. (௨௩)

செங்கை யொன்று செழுந்தர ளப்பெருங்
கொங்கை யொன்றைக் குழைப்ப வொருக்கையான

மங்கை தனபுறம் புல்லினன வாயமு
தங்க ருந்தூறு மாண்டகை யாகவும
(௨௪)

மாறில காதலன வந்திசை ண்டின
மேறு நாணமலாத தாணமு னிறைஞ்சுவும்
வேறு மாதை விருமபினை யென்றுளஞ்
சீறி யேருந் திருந்திழை யாகவும,
(௨௫)

இருந் து நின்றது கிடந்து மெதிரதழீஇப்
பரந்த மெனமலாப பஞ்சண்ப பள்ளியிற
குருமபை மெனமுலைக் கோதையா தங்கண்ப
பொருந்து மாறு புணாபவ ராகவும.
(௨௬)

ஓவியங்க ளொளிரமணி மாளிகை
மேவு றுமபடி தானவரை வித்தனன
காவி யங்கட கதிரமணிப் பூணமுலை
வாவி யமபுய வாணமுக வல்லியே
(௨௭)

தோகை மாமயி ழூதைப் புறுமுதற
போக வோசை பயிற்றறு புடகனும்
பாக வாமொழிப் பாவையா கற்பன
வாக யாழமுத ளாயவு மீட்டினாள்.
(௨௮)

காமக கலவியுங் கானத் திறங்கனும்
வரமச செம்மணி வலவி பயிற்றினு
ளீமத தாடி யிடத்தெழு மனபினைச
சேமித ழுள்ளந ளிரதை மகளிரை.
(௨௯)

இன்ன வாறு பயிற்றினு மேந்திழைக்
கன்னி மாவறுங் காமம் பயின்றிலர்

துன்னு பேரிரு ளோடு சுடரவன
றனனை யாவா பயிறறிடத தககவா (௩௦)

சிறதை நினறு சிவபெரு மானசுவ
தந்தி ரபபெயாத தககு வபரமும்
பந்த'பாசம பரியும் பரமுடிர்
முருது ஞான முழுது மளித்தனன. (௩௧)

கண்ணிற காண்பன கேட்ப கருத்தினி
லெண்ணப பட்டன யாவுஞ் சிவமென
நண்ணப பட்டனா நனுகையா மரையயாற
பண்ணப பட்ட பலவு மெதிராநதிலா. (௩௨)

தேடிதுதேடித திசைதொறு மெய்சசிவ
வேடத தாராதம விழியெதி ரபபெறிற்
பாடிப் பாடிப் பரவிப் பதமலா
குடிசு குடித தொழுஞ்செயன் மிககுளா. (௩௩)

விழிய நிரதில வேடகைக குறிப்பின
மொழிய நிரதில வஞ்ச மொழியினைப்
பழிய நிர்தில நெஞ்சம பவநடை
வழிய நிரதில மறறவா காலகளே. (௩௪)

ஊமை யாவ ருலகுரைக கனகண
னாம வாயமையி னாமக ளாகுவா
காமி யாவர் கருணைக கடலினுக
கூமை யாகுவ னானது மடக்கலாஸ (௩௫)

பேதை யாவா பெதுமபைய ராகியு
மாத ராரிவ வுலக வழகுகினி

லாதி யாரா யறிபு மறிவீனி

லோது பேரிளம பெண்ணென வோங்குவாரா. (௩௭)

மங்கை மாரிவா தங்கை வளநகர்ச

சங்க மேவு தமிழ்ப்பெரு நாவனை

நிங்கை வேணிதன நெனகயீ லாயமுற

றங்கு ஞானவந தாதி ய நைந்ததும (௩௮)

காத லாற்றிருக காளத்தி வாழ்பரஞ

சோதி யோடு கலைதூந தொண்டராத

கீத வாயமொழிக கன்னியா கேட்டுளத

தோதொ ணுத வுவுகையுற றுரரோ (௩௯)

சென்று வானுயா தெனகயி லாயமயா

மென்று காண்குவ மென்னுந கருத்தொடு

நின்று ஞானவந தாதி நியமமா

மனற நாடொறு மங்கைய ஓராதுவார (௪௦)

கண்ணிற காணுமக கண்ணப்ப னொன

வண்ணத தோகையா காளத்தி மாலகெ டங

குண்ணப பூச வுடுப்ப நினைகலா

வெண்ணத தாற்பித தலைவுற றிருந்தன. (௪௧)

சாதி நீதி தணந்தது மாதுமை

பாதி பாலுற பறறு மறிந்தனை

* காதி மாதரைக களஞ்ஞனி களஞ்ஞனாக

கோது மாறென வோதுதன மேயினாள் (௪௨)

மேற்படி வேறு.

தாளுழவா கொலையொரு தணமழை பொழிந்த
வேளையது கண்டுவிதை வித்திடுத லேபொற
காணையாகள வநனுகவி, காலைபொருள கொள்வீர
காணவரு மோவிளமை நனவுக்கமி னுமக்கே. (சஉ)

என்றுவளா வீரமுலைக ளென்றுபெறு வீரீ
ரென்றுபயில வீரகலைக ளெனறிசைகள கறபீ
ரென்றுதவு வீரென விருந்துகவல வுற்றேற
கெனறுதவு வீருதவி யிவவளவ தேயோ (சஉ)

சீரினாஞா மாபுபொரு செயகையறி யாதும்
பாரமுலை யீகையிலி பானிலை பொன்னும
பேரவையை யஞ்சுமொரு பேதைபெறு நூலும
கீரமறு பேடிகையில வேலுநிக ராமால். (சச)

காணிலுனை வாழுமுயிர் கண்டில் னெனிற்பேர
மாணயுன தெனறுவிழி யாறுற வொழுகி
கீணிதிகொ ளாடவரை நேயமவரு விகரு
மாணறிவி லாதொரு மரப்பொறி நிகாத்தீர. (சரு)

வந்துகரு வுற்றெனது வாயிடமண ணிடநூ
முறதுற வுதித்தழகு முறறையு மழித்தீர
மைகதரை மயக்கியவர் மாநிதி கவாந்து
தந்துமை யளித்தது தனக்குறுதி செயயீர். (சசு)

மந்திர மருந்துமணி மற்றமுள வாய
வெந்திர மெனப்படு மிவற்றுள மடுதது

மைநதாபொருள் வவவிலவரு மாதவா தமகருந
நததியத ளாடையா தமகருமுத வாதோ. (௪௭)

செலவமுறு நாளுறடி செலலுறு வாழா
நலகுரவின வநதுகிளை நண்ணுமவ ரோபோ
லொலகுறு மருங்குலுற வெண்ணமுலைவி முநதாற
கலவிமட வீரினாரு காமுறுவ ரோதான (௪௮)

ஒரழகிலாதவரு மொள்ளணி யணிநது
கூரழகு செயதுசிலா கொள்ளமயல செயவா
பேரழகி னாலுலகு பித்தனாதல செயது
நீரழகி லாகனென நிற்பதறி வனறே (௪௯)

இலலைபிழை யாயினு மியைததொரபிழை தனனைச
சொல்லியனை யாதெகிர துனித்தழு துதைத்து
மெலலுண வொழிநதுசிலா வெணடுற விருநது
நலவினைரு கொள்ளமய னங்கையா களிப்பா (௫௦)

ஆடவாமு னாடைய யவிழத்தன ருடுததுங்
கூடுமுலை து சொடு குலுங்குற நடநது
நாடக நடித்துமிசை நலலன பயின்றும
வீடலரி தாயமயல வேலையு ளமிழப்பா. (௫௧)

மாளரிய செலவமத மைநதொனும வேழ
நீளுமுடி ரங்குச முறுத்தினா நிறத்தித
தோளெனு மிருநதொடா தொடக்கநம லொலா
நாளும்வளா கொங்கையெனு நற்றறி பிணிப்பா (௫௨)

எனறினைய தன்றிரும மாயப்பல விசைக்குங்
கன்றுமொழி யாவுமொர கவிழத்தகுட மீது

நின்றபொழி மைம்முகிலி னீரென நிராமற
சென்றெழிய மாசுதபு சுகதைய ருரைப்பார. (௫௩)

மேறபடி, வேறு.

மினனினமா யுடம்பினை வளாததல வேண்டியே
பன்னீரீ விழுங்கியண ணுத்தல செயகலா
வினாலகூா நிரயமபுக கிளைகருந தீவினை
தன்னையாரு செய்திடச சாறற லாகுமே. (௫௪)

ஒப்பியிற பிறந்தமுத திப்பிக கெனசெயு
மெப்பப்படு மணிபவா தமமை மெவியே
யப்பரி சுனறனக கியாழு மாயினந
சூப்பறழ் சடிலமெயச சேர்தி சோதுமே (௫௫)

சந்திர மௌலியை யழைத்துத் தந்தரு
ளந்திரு வஞ்செழுத தறையு மெங்களவாய
நந்தரும் வினையுடை நரரை யுயத்திடு
மந்திர மறைகில மறப்புந் தேனுமே. (௫௬)

ஆயிரங் கலனுடம பனைத்துந் தாங்கினு
மாயிரும பொறையலால் வருவ துணடுகொ
ளையகன விழிமணி யொன்றொ நாளுடன
மீயணிக திடிலவினை யாவும வியுமே. (௫௭)

புழுகுசெஞ் சாந்திவை புனைந்து புனமல
மொழுகுமொன பானறுளை யுடம்பை யெனறுநீ
யழுகுசெய திடினமல மகனு மோபரன
முழுகுவெண் ணீறிடின முற்று மாயுமே. (௫௮)

இளம்பிறை தவழமுடி யிறையி ருக்குமெம
முளம்புகு மோவுணர் வொழிகுங் காமநேய
துளங்கொளி வளர்செழுந் சுடரி லங்குறம்
வளங்கெழு மனைபுக வல்ல தோவிருள. (ருக)

தத்துவ மகனற்தோர தனியிடத்தினிற்
பைத்தலை யாவணி பதியைப் புல்லிய
மெய்துதுறு மினபினேம விடய வினபினை
பொயத்தழி மனிதரைப் புணரது கொளவமோ. (கர)

சங்கர தருமமே சாரந்து ளோமினி
புகுஞ் தருமமுற் றெழுநு வேங்கொலோ
வெங்களி யானையை விருமபி யேறந்
நிகுகொரு கரமிவந் திடநி னைப்பரோ. (கக)

இமமையு மறுமையு மினப் பநகுறங்
கொமமைவெம் முலையொரு கூற்ற போற்றுவே
முமமைவெந் துயர்பெறு மூட வேந்தரைப்
பொயமமையம் பொருளிணற் புகழுவ மோசொலாய. (கஉ)

உணுஞ்சுவை யமுதையு முயாவொ ழித்திடும
பிணம்படு முடம்பினைப் பேணித் தீததொழி
விணங்குபு திரிதரு மிழுதை மாந்தரைப்
பணிநதிடின மககளிற் பத்தி யென்பரால். (கக)

திருநதற் மிளமையிற் செயாம லாடவாப்
பொருநதின நிலையறு பொருளை யீட்டினாற்
குரங்கென வுடிலமுட கூனு நாளினிற்
புரிந்திடு செயலெது புகறி யெங்கடகே. (கச)

உளஞந் விலாவெளி யுறவு செய்துதான
 மௌஞறு மிளைஞாதந் திருவெ லாங்கவாந்
 தெளஞறு நாகிணு மிடுத லாஸ்வெறுந்
 களளரிற் கொடியவா கணிகை மாதரோ (அரு)

நடிகுறு முங்களபொயந் நீட்ட கதவினை
 *வடிகுறு மொழியினை மறத்தி யுங்களவெங்
 குடிகுண மருவிலங் குடமடை யொன்றிலவாழ்
 கொடிகுலம பயிலுமோ கோடு வறத்குளே. (அரு)

எனறினை யனபல விகழந் கூறநந்
 தனறளா முலையெனத் தலைவ னெனதுதாழ்
 புனறொழி லனனைதன புநதி னெனதுயா
 தினறிட மகளினைவழிநிகழ்நவாள் (அரு)

வந்தியு மாயினேன் மதகிட் பேறறினாற்
 சிந்தைநன மதிழவுறாஉந் திருவு மாயிலை
 முந்துநல வினைப்பயன முறறி னோரலாற்
 நறத்தம புதலவரா லுதவி சாாவட்ரா. (அரு)

மந்திர மருந துநன மணிக ளாவீவா
 சிந்தையைத் தெளிவுறத் தெருடிக் காமமேற
 புந்தியை மீட்பவா பொருட ராமலே
 செந்திரு வனையவாச சோக வெனறனள் (அரு)

அனனைதன கருத்தினை யறிந்து ஞானமாக
 கன்னிய ரெனறுதென கயிலை காணகுது ,

மென்னவவ வழியிருந் தெண்ணி நைந்தனர்

பன்னக வாயிடைபட்ட தோரைபோல.

(௭௦)

அறுசீர்க்கழிநெடிவடியாகிரியவிருத்தம்

அனையதோர காலத * தோதி யரிவைவா திருக்கா ளததி

நினைவொடு மீனரூட்டபி ிகூகுரா னிருநத வாறு

வினைமிகு மிகுவா களவா விளங்குற வநிநதிட டனனோ

புனையிலுழ கவருஞ் சூழ்ச்சி யிதுவெனப புநதி செய்து (௭௧)

நானபறை பரவு மீச னற்றவ வேடம் புகுப, பானம
றை விடமு மினமீம் பழமறை புழுவுஞ் செயய, ஆனமறை
தூண்டிற் பொன்னும விலங்கின முயிரசெ குப்பான, காள்
மறை மறவ ருமபோற் களவாத்ர மறைநது சென்று. ( )

கன்னிய ரமானத விலலிற் காளத்தி காகக நும்மை, யெ
ன்னுந், மொழியோடெய்த வாயமொழி கேட்ட சேய்போ
ற, பன்னரு முவகை பூத்துப் பசும்பொனமா ளிகையி னுய
த்துத், தன்னிகா சிறப்புச் செய்து தையலா சாற்ற லுற்றார்.

யாண்டுளீர் யாண்டுசு செலவீ ரடிகணி ரியம்பு மென்ன,
வேண்டுநா வேண்டி யாங்கு விழைநதருள பரனிடங்கள்,
காண்டர வுலகிற் சூழுவோங் காளத்தி காணும் வேடகை,
பூண்டனஞ் செலகின றேமங் கெனறனா பொருளவி னை
நதார. (௭௪)

எனறலு மடியில் வீழா யாங்களுங் கயிலை காண்பா,
நினறன மெமைநும மோடு நீவீர்கொண்டேகு வீரோ, லொ :

னறொரு கைம்மா றுண்டோ வுமக்கென வுரைப்ப வன்
னோர், நனறென வுளங்க ளித்து ஞானமங் கையாககுச சொ
லவார, (எரு)

கதிர்மணி விளக்க லாமற் கனலகெழு மொருவி ளககுப்
புதிதூறு மனையிற் சென்று புதினுமெய வெதுமபி நீங்கு
மதிநுதன மடவீர் புககு வருந துநர் விழியி னனநி
யெதிர்புன ஸற்சு ரத்தை யெங்ஙனங் கடக்க வலலீர், (என)

அனநிய முலகங் கூறு மவமொழி தனையு நும்மை
முனறவ மனைத்து மாற்றி முறநிய பயனா லீனறாள்
கனநினை யிழநத தாயபோற் கலங்குமென பதையு மஞ்சி
நினறன்மின்னு மொன்று நிகழ்த்துவ துளது கேண்மின, ( )

காளத்தி காணப் பெற்ற கண்களே கண்க ளென்றுங்
காளத்தி நகரிற் கேளுங் கால்களே கால்க ளென்றுங்
காளத்தி புகுவக ருத்தே கருத்தென்றுங் கயிலை நாமக்
காளத்தி புகழு நாவே நாவென்றுங் கற்றோ சொல்வா, ( )

நரவடி வொடுசென் றெய்தநண்ணுதென கயிலைப் போ
க்கை, யொருவாதம் மாட வினக ணுரைப்பினுங் கயிலை சே
ர்வர், விரவுதம் மாட லாலச் செலவினை விலககி னோரு, மிர
வியு மதியும் வாணா ளிருப்பாவென நிரய மெய்தி, (எக)

ஆதலா லனை மீர்நும் மணிகிளர் திருக்கா ளத்திக்
காதல்கூர் செலவிங் கெமமாற் கடிநதிடப் படுவ தன்றென
றோதினா ரவர்ம னத்தோ டுரைத்தில றொன்னு மச்சொன
மாதரார் தமக்கு நன்கு வாயமையா வாய்தத வனறே (அ0)

அனையவா மொழிகேட டம்பொ னணியிழை மகளிர்
முக்கட, கணியினை யடையப் பெற்றாற் கதிரிளம் பரிதி முன
னாப, பனிகுருடலகு யாது படினுமென னுலக றொலலா,
மினையொன நிகழி லெனமற் நிகழநதிலர் புகழநதா லென
கொல். (அக)

எம்மையெவ வகையி னுனு மிறைவனநென கயிலே சேர்ப்பா
னுமகையின நிரககின னோமென துவரவ ரெதிரி னைஞ்சு
வமமற் வாகணன நெனநா வையநி யாம லலலில
வமமினெம பினன னொன்றா மகிழநதுள மிருவர் தாமும்.()

இருவாத நிழலும் போனற் விருவாகுற நேவன மாதா
பொருவரும் வளஞ்சு மந்து போதரக களவா தம்பூ
லரையிருள யாமத தெயதி யதரிடை யிருகா தத்திற
பரவையின முகடெட முநத பரிதிவா னவனைக கண்டார ()

வெயினமுதி ரளவு மேகி னீனபதி யொனநிற நங்கிக்
கயனமலி விழியா சினனா செலவொரு கரக நீரால
வயனமலி செநநெ லோங்கி வளாவள நாடு கண்ணுற
நயனமலி தலங்க ளிறபுக கமலனை வணங்கி யேகி. (அச)

காவிரி யொழுகு வலலி காலகளோண கிளைய வறநின
மேவிய சிறுகால காமபு வினாவய நளிரகள போனற்
பூவிரி யிளநதண சோலைப் புகழவள நாட்டி னுக்கோ
கோவென விளங்கா நினற் குடநதைமா நகரங் கண்டார ()

பன்னிரு பருவத தோகாற் பவநதெறு கங்கை யெய்துந்
தன்னிகா தடங்கோ றற்குச் சாவினை யிலரே யாயும்

பொன்னனை யவர்தா மூழ்கிப் புராரியை யிடங்க டோறஞ்
சென்னியின வணங்கி வைகிச சென்றனா திலலை நோக்கி.()

பிறைதவழ் மவுலி யெமமான பிறபதி களும்வ ணங்கி
மறுவறு மதிமு கத்துமங்கைநல லவர டைந்து
குறைவறு பரமா னாதக கோதிலசெந் தேன டிக்கப்
பெறுநக லொலை யிறமுந் தெயதினர் பெரிது வநது. (I)

வேலையிற சுருதி யாகாகும வீதியை வலஞ்சூழந் தேகி
யாலயத தெதிராவ ணங்கி யணிவலம புரிவுற ரூல
மூலநற் பொருளை யேத்தி மும்முறை வணங்கிச சென்று
மாலயந கரியா னாடு மனநெதிர சென்று புககார். (அஅ)

மேறபடி வேறு

சிறப்புலியுங் கோட்புலியுஞ் செழுமலர்தூ யருசசனை
யே செயயா நின்ற, வறப்புலியுங் கணடுகொளும் பெருமா
னைக் கணடுமிகு மனபா லோடி, மறப்புலியி னதணமருங்கி
னசைத்தருளும் பெருங்கருளை வளளால் யாங்கள, பெறப்
புலியூர் மனநினடம் புரிநதாயென் நிறைஞ்சியுளம பெரிது
வந்தார். (அக)

பெண்படைத்த வொருபாக னைந்தொழினு டகவமுத
ம் பேணித் தாங்கள, கண்படைத்த பயனபெறக்கண டுவந
துமீண் டந்ககரிந் களித்துச சினனாள், பண்படைத்த மொ
ழிமடவா ரிருநதுகிவ கங்கையினும் படிந்து மன்றில, வண்
படைத்த வரவணிவோற் றொழுதுகட லாடுதற்கு வழிக
கொண் டாரால். (க0)

இந்திரனை யஞ்சிமுனம் புகுகொளித்துக் கிடந்தமலை யி
ருஞ்சு ருமீன, வந்தருகு முடபுதைய வடிப்பமக பதிவயிர
வாட்டாக் கென்று, சிந்தைகவல வறவெழுந்து செனதுகிர
கண டுதிரமெனத தியங்கி முழகு, முனதுதிரை வாரிதிகண
டதினமுழுகி மகளிராமகிழ வுற்று மீண்டு. (கக)

தில்லைகா மணிமனறத தெமபெருமான நனைமறிதது
ரு சென்று தாழ்ந்து, முல்லைகை மடமாதர் தென்கயிலை
காணுமவா முந்த வப்பாற, செல்லமிடை கருங்காட்டி லுட
னபோது களவரஞா செயயா வணணந, தொலைமறை புக
ழபரம னருளிஐற பலாவந்து சூழவ ரனறே. (கஉ)

கங்குறொறுந் தங்குமிடங் களிலவந்து மாதவராயக க
லந்து சூழவன, சங்கரனின் னணமாத ருடபகைஞ் சாந்தவ
ராற தப்பி யேகி, மங்கையுமை தவம்புரியுங் காஞ்சிமா நக
ரிற்றைய வணங்கி யேத்திந், திங்கணமுடி யமாந்ததிருக
* காளகிரி கண்டுவந்து சென்று சோந்தார். (கங)

சுததமுட லுயிர்பெறச்செய தருளுந்திப புன்னமுழுகித்
தூய நெஞ்சு, சித்தகணந தொழுதேதது 'மருட்சித்தி வடு
கண்டி சென்று தாழ்ந்து, புத்தியொடு முதத்திரு சிவலிங்கந
தனை வணங்கிப் புறத்து வந்து, மெயத்தவொரு புராணிகளை
யத்தலத்தின பெருமையெலாம் வீனவி நினரா. (கச)

---

* காளகிரி - வைரவக்கடவுளமலை, காரிசைலம் காரிக
ரை எனப் பிறநூல்களிற்கூறப்படுவதும் இதுவே: காளன
காரி எனப்பன ஒருபொருட்சொற்கள்.

கவிவிருத்தம்.

வினவி நின்ற விளங்கிழை மாதரை
மனம கிழ்நது மறையவ னோகியே
வனைத ருமபுக ழிததல,மானமியந்
தனைய் யுமபுவல யானெனசூர றறினா. (கரு)

முன்ன ணைநது முழுவலி வாலிதான
றனனி விங்கமித் தனகயத தினகரை
மன்னு றுமபடி வைத்தருச சித்தனன
பன்ன ருநதுதி பாடின னாடினன. (கக)

முடித்த ருசனை முன்பெனப பெட்டகத்
தெடுத்தி'ருத்திட வெண்ணி யெடுத்தன
னடுத்த வதத னசைநதில னாதலாற்
பிடித்தெ'டுத்தனன போத்திரு கையினும். (கௌ)

பின்னு மெந்தை பெயர்ந்திலன்'றன்னரு
டன்றை யனறித தனித்தோர் துருமபையு
மனனி நினற வளியு மசைக்கரி
தெனனி னமபனை யாவ ரசைப்பவர். (கடி)

சுண்டு வாலி கலங்குபு வாலினாற்
றண்ட நாண்மதி வேணியற சுற்றினன
கொண்டு காலிற ருனித்துககை யூனறிநின
றண்ட கூட மளவு நி மிராதனன. (கக)

இன்ன வாரிற் கெடுப்பவும் வகதினை
முன்ன மாத முலைத்தமும் புற்றருண

மன்னன் மேனியில் வாற்றமும் புறத்து
பின்னர் வாஸவிட நுயிரத்திது பேசினான், (௧௦௦)

தரவுகொச்சகககலிப்பா.

நீயே கருணை நினையதுவந்தா லனறியுனைப்
பேயேன வலிதிற பெறுதற ழேளியையோ
தாயேனின மேனி தமும்புடத தீங்கிழைத்தேன
நீயேனென செயவேனென செயவேனென றள்ளுடைந்து.

ஆவா விளமகவை யனனைகருங் காட்டுநடு
மேவா வருளால விடுதத தகைபோலக
காவா தடியேனைக கைவிட டிவணிநுந்தாய்
தேவாதி தேவயான செய்த பிழையுளதோ (௧௦௨)

என்னுயிரி யென்றுணைநீ யென்னுடைய வாழ்வுநீ
யுனையுநீ யததனுக் யாரிந குறவெனகருப
ஒபானனைய வேணிப பெருபபே யருடகடலே
நினனை யலதாவி நிலலாது நிலலாதே. (௧௦௩)

என்று பலமுறைபு மேத்தி யவனிரப்பக்
கொன்றை மலாபுனையுங கூத்தப பிரானெதிரதா
வின்று மணிபுனையிந கீரத்ததத்தின காட்டிருப்பை
நன்று மனமவிழைந்தோ நாமென நிதுபுகனருன (௧௦௪)

உள்ளமதி லென்று முவந்திருந்து நினபூசை
கொள்ளா மியலபேங குழைந்திடே லென்றுணர்த்துத்
துள்ளா மிளமான சுமந்ததிருக கையுடைய
ஒதவனமுத மனனான சிவவிவகத் துற்றொளித்தான். (௧௦௫)

கலித்துறை.

கவகை யாறுதன முடியிசைக கரந்துகொண்டதிலோ
ரவகை நீர்சொரி பவாககுமே ஸூலகினை யளிகடும்
பொங்கு நீர்நசை யாளியத தடங்கரை பொருநதி
யங்ஓழாவுள மநிந்தனன ஓர்வியென பவனே. (௧௦௬)

நாச னொனை விடுத்திவ ணிருந்ததித தடத்தி
னாசை யாலல திலையிதை யழிப்பலென நதிதததுந்
தேசு லாமதி தவழபெருங் குடுமியரு சிலம்பொன
நேசி லாமிகு வீரனங் கெடுத்தெறிந திட்டான. (௧௦௭)

எடுத்தது வாலியென பவனபெரு வலியினு விட்ட
வடுககல் வீழதலுந தடத்தினி லெழுந்தபே ரரவம்
பிடிக்கு மாறுபின ரெடர்கதென வெழுந்தொரு பிரமன
படைக்கும் வானமுடி யளவுமுற நனதுளி பஸவும. (௧௦௮)

சென்று வானமிசை துண்டுளி யுடம்பெலாந் தெறிப்ப
நின்று வானமுகில் கீழுற நீர்சொரி கினற
தனறி மேல்வரப பெயவது முளதுகொ லறியே
மென்று வானவ ரியாவரு மருண்டன ரிருநது. (௧௦௯)

விலங்கு வீழ்ந்தன புட்பறந் தோடின விசுமபிற்
கலவகி வீணையர் திசைதொறு மிரிந்தனா கடிதி
லிலங்கு மாமணி யருவிகள சிதறின வெங்குங்
குலங்கு பாதப மலருநிரந தனகுலை குலைந்தே. (௧௧௦)

மருநது மாமலை யுள்ளன சிதர்ந்திட மணணி
ரைநதை நோயினர் புண்ணினர் வடுவின ரவைநீரந

தொருவகு வாழநதனா மரிததவ ருயிர்பெற்றி யுயநதார
வருநது மூப்பினா காளை ராயினா மனனோ (கக௧)

இனைய வாறது வீழ்த் தும வாலிமுன னெடுத்த
புனிதன வாழ்வதின நெறகுமா நதியதாயப பொங்கி
யனைய வாவிவெற பிழைத்ததீழ் காசனாக கறையு
நினைவி னோடலபோ லோடிய றிராநதுமுந நீரில் (கக௨)

வாவி னூரத்திடப புகுநதொரா நியற்றினன வாவி
பாவை பாதியன நிருவரு னுறநிடப பட்டான
மேவு தீததொழில் வழியினு நனமையாம விலங்கி
ருவி னறநொழில் வழியினுந தீமைசார தருமால். (கக௩)

மண்டு மீரத்தட மாறதாய முற்றிய வண்ணங்
கண்டு வாலியெம பிரானகருத திதுவென்ற கருதிக்
கொண்டு நானசெயவ தென்னென மனநிலை சூலைவுற
றண்டா நாயகன றனைப்பணிந தேகின னனநே (கக௪)

இநத மீர்த்து குநாபவக கடற்கரை யேறி
வநது வீட்டை குவருணமை யுணமையவ வால்
தநத மாநதி யிதுபெரு மறையெலாக தளனா
நிரநத மாவனை * மயற்குமீர் வடிவமா நெருப்பு. (கக௫)

வால் நாதனைக் கண்டொரு நாளடி வணங்கி
லூவி னுலொழி வுரைத்திடப படாதன நூறு
மூலுமாகிய பாதக மாயினு முருக்கிச
சூல பாணித னுகைடைந தினபமே துயப்பார். (கக௬)

கயிலை போலயிம் மலைமிசைக் கண்ணுதற கடவுள்
சயில மாதொடு கணங்கனேத தெடுப்பவாழ தருவன்
பயிலு மாதவா சித்தாவித தியூதராபலரு
மயலி லாவிதன மருங்குவிட டகனறிடா மனனோ. (கௌ)
இத்த லத்தியல் பிதுவென உறதண னியமப
சித்தி லத்திரு நகைமட வராமள நெகருக
கைத்த லத்தலா கொண்டடி வணங்கினா கண்ணுன
முத்த லைப்படை யொருவனை யெதிராதவர் முறைபோல். ( )

காலை யங்கதிற் பூட்டையக கடமதொன நயிழ
மேலெ முந துசெலுகினறதொ ருடமென மேலை
வேலை வெங்கதி ரயிழ்ந துற முழுமதி விண்ணின
பாலெ முநதது விரிகதி ருலகெலாம பரபபி. (கௌக)

குளரிசெய கினறசெவ வந்திமா லையைத்தலைக கொண்டு
களிசெய கங்குலம் பெணவர வாலிமுன கண்ட
வொளிசெய நமபனை யிற்றஞ்சினா செனறக மொன்றிற்
றெளிசெய நெஞ்சக மங்கையா தங்கினா சிறந்த. (கௌ௦)

திருநது மாடக முகரியென கினறகட செவியின
விரிந்த வேலையம் படத்திடை யிருளெலாம விழுங்கிப்
பொருநது மாமணி யென்னவந தெழுநதது புட்க
ளருநது வாரிச மலாமுக மலாநதிட வலரி. (கௌக)

மாயை மாயிருள கழிந்தநின் நிலகுண மாத
ராய காலை யிலெழுநதுகா ளத்தியை யடுக்கு
நேய மோடுசென நனறொரு பதியிடை நின்ற
போயி னூர்மற்றை ஞானதுதென கயிலையைப் பொருத்த. ( )

அறுசோககழிநெடிஸடியாகிரியவிருத்தம்.

இனிகா குறுகிற தப்பா லிலைமக கிடனிக சாட்டிற
தனியத ரிடையிம மீதா தமையெலா முயிசெ குத்துப
புனையிழை கவாதுமெனறுபொதிநதுமுன வைததப்பாலலா
கினைவினை வெளிப்படுத்தி நினுறனா தொடங்கத கனவா.()

கொடியவா கிலைகண்டுள்ளங் குலைகுலை தினையாண
ம்மை முடிவுசெய வதனுக கினனோ முயனறன னென
மூத்தாள, கடிக்கமு மலாததண சோலை காளத்தி யண்ண
ல காப்பன, விடுபவ னல்ல னெனகாய வெருவனீ வெருவ
னெனருள. (க௨ச)

துணையில யெனறு தியா துணிகதுசெல பொழுதிற்
றேனருத, துணையெனுந திருக்கா னத்தித தோனறலைக் க
ண்ட நல்லா, பணமலி யரவின் வாயிறபட்டமென் றேரை
போலக, கண்புரை களவநு கைப்பட டிருப்பினுங் கவனரு
ரலலர். (க௨டு)

அரவினவாயத் தேரை தனனை யகற்றினிந தளிப்பான
போலக, கரவரி னினறு ிக்கிக கனனிபா தமமைக காக்க
த், திருவுளங் கொண்டு மிக்க தெனகயி லாயத தெமமான,
வினாவொடு மலாகொய தொண்டா வேடமுற தடைநதா
னனறே. (க௨சு)

கனனியர் பொருளவி ழைநத களளவே டதத ரத
கனனியர் தமைவி ழைநத களளவே டததற கண்டு
கன்னியர் தமமை விட்டுக் கதுமென விரிநது போனார்
கனவிய ரருகு வநதான கறையிட ரெளித்து கினருன. ()

மாதவ வடிவங் கொண்டு வந்தருள் வள்ள றன்னை [நிப்
யாதுலா நிதிய வைப்பை யெதிரதென வெதிரது போற
பாதபங் கயமி றைஞ்சிப பரிவோடு நிறுப வையன
கோதையீ றொரு வந்தீர் கூறமி னென்னச சொலவார். ( )

திருக்ளவெண் கண்ணி வேயுந்த செஞ்சடைச சிவன மாந்த
மங்குறேய மதினா டிதத மதுரைமா நகாவந் தினனோ
கங்கைக்கு டிறைவன வாழுவ காளத்தி நகரிற் சென்றே
யுங்களை விடுப்போ மெனனா வறுதியா மொழிமொழிநதார

ஆதலி னடிச்சி யேமின னவருட னடைநதே மிங்ஙன [லைப்
நீதிழைத தெமைப்பொ லங்கொண டேகிடச செநிநத கா
பூதர வில்லிக் கனபு பொருநதுநீ ரிவணவந தெயுதப
போதலு மவர்ப யநதே போயின லாய வென்றார். (க௭௦)

மாதர்சொல் வினவிக் கள்ள வடிவுடை வள்ள ளாருங் [னாப்
கோதையீ ருமைக்காளத்தி கொணாநதுபோயவிடுதுமென
பாதபங் கயமவ ருத்திப பார்மக டவத்தி னாலே
யேதமி லவகாக கொண்டே யேகின ரொம்பி ரானார். ( )

அதரிடை யவர்ந டக்க வவ்வனத் தருக்க ளெல்லா
முநிருமன புடையர் போல முகிழ்பெறு நகைய வாகித்
ததைமலர்க் கண்ணிர் மலகத் தாழ்ந்துபூப் பதத்திற்பெய்து
மதகரி யுடைபு னைநத வளளல்பா னினற வனநே. (க௭௨)

கலிவிருத்தம்.

புனை மாயவன் பேர்நறன பூத்தொளிர்
கன்னி காரங் கடுத்த கமலனை

மன்னு பூவை மகபதி யொத்தன
வெனனை யாளிறை செலலு யிடத்தினே. (கநந)

கரிய வின்ருயில் காசின மாந்தன
வரிய நனமயி லாட வரிக்கணம
பிரிய மோடிசை பெடப விசைத்தன
கரிய தாடைக கடவுளைக கண்டரோ (கநச)

நாவ லூராவரு நமபியொர் நாரிபா
லேவ வேகிய வெநதை யிவணிநு
பூவை மாருடன் போதனன காணெனாத
தாவி லாககிளி தனபெடைக் கோதுமால். (கநரு)

அறுசேர்க்கழிநெடிசடிவாசிரியவிருத்தம்.

மாந்தளி ரடிய தாக மறதன வடுககண மான், வே
ந்தெழிற் கொங்கை கோங்கா விணைக்கரங் காரதளக் காட்ட
ப், பூந்துகா வண்ண வாடை புனைநதுபொற் புடைக்கான
மாது, தேநதுளி சிதறிப் பூததூயச சிறப்பொடு பணிந்து
நின்றாள். (கநசு)

வெள்ளிப்பூவ கொன்றை யாத்தி விராமலா வேங்
கை சேவால், வள்ளினை மருதி ரத்தி வாகைபுன னாக நாவ
ல், கள்ளவீழ் மலாக்கு ருந்து காசைபூவ கடம்பு கோளி, பு
ள்ளவவ வனத்திறசென்றே யொப்பிறென கயிலைக்குறாள்.

புரத்தய லடைந்தெம் பெமமான பொன்னார் தம்
மை நோக்கி, வரக்கிரி யிதுவே வெள்ளி மலையது தூர்க்கை
வெஃபு, பருத்தயம் மலைதா னீஸப் பருப்பத மணிநீ ராறு,
தெரித்தபொன் முகரி யீது சிறந்திடுமபூர தீர்த்தம். (கநசு)

என்றமற றுளவுங் கூறி யிறைமறைந் தேக நின்ற,
பொனறிகழ் மேனி யாரும பொள்ளெனத் திசைக ளோக
கி, யினறிவண விடுத்திச் சென்றா ரிஷையெனத் தெளிநது
சால, நன றுநன றெமககி ரங்கி நணுகிய தென றுநைநதார.

புமிழ்தினு மினிய மூவு, ஸ்ருந்தமி முவநத் வெமமான,
கமழ்குலை யரம்பை சூழிக் காளத்தி நகரி னின்ற, தமிழ்சங்
கமராய வநதார தமமருட் பெருக்கா ளென்று, குமிழ்செறி
தடங்க ணலலார் குறைவிலா வியப்ப முற்றார். (கச௦)

மாமணி பெற்றி ழந்த வறிஞனு மமுதைக் கையாற, பூ
மணிற் றவறி வீழ்தத புநதியில லவனுந் தேனு, வேமமார க
ற்ப் கததை யெய்தியும பப்னகொ ளாத, தீமைகொள ப
வரு மொத்தோ மென்றுபின மனநதெ ளிநதார். (கச±)

அருடபெரு வாரி யாய வண்ணலார் தாமிவ லூரிற்,
பொருட்பொருட் பெறவு ணந்ததிப் போயினா நமககென
றும்வென, றிருட்செறி மிடற்றோன மமமுன னெய்திய
தெண்ணி யெண்ணி, மருடகொடும பிறவி நீகரு மாறிலபொ
ன முகரி யுற்றார். (கச௨)

சீதநீர் மூழ்கிப் பின்னர்த் திருவெண்ணீ ரணிநது சால
நாதர்கண மணிபு ளைந்து நவினறிறை யஞ்செ முத்துங்
கோதிலந் தாதி தனனைக கொள்கையி ளோதிச சென்றார்
மாதொரு பாகன தனபான மறிவிழி மடநல் லாரோ. (கச௩)

களிப்பொடு நகையி லார்க்குக் களிப்பொடு நகைவந் தெய்த
வுளத்திலா னந்த முற்றி யுடலொளி யுடனவி ளங்கக்

களத்தினஞ் சுடைய வெமமான சந்நிதி கடித டைந்தா
ரளப்பரு மனபி னாலே யாடினா பாடி னரால். (கசச)

அன்னவர் தமக்கவ வண்ணவவிலிங் கத்தின கண்ணே
தனனொரு பாக முற்ற சங்கரி யுடனவி ளங்கி
புன்னரு மொளியி ரண்டா டுவான றுபட டிருக்க கண்ணு
கன்னிய ரடைந்த வனபை யிறறெனக் கழற லாமோ. ( )

வையக் முழுது முள்ள மாமணி யொளிக்கும் பசுசை
த, துயநன் மரக் தத்தின சோதியுள ளெவைக்கு மேலா
ம, பெயயிலகா ரணமாயத் தோன்றும் புகலரும் வடி
வை நோக்கித், தையல ரிருவ ருந்தாழந் தெழுந்தொளி த
னமுன னினரா. (கசசு)

தினநிடு மணங்க னூர் நிருமல னருளி னாலே
தனறனி யொளியி னூடே தயங்கிடத் தானுட கொண்டான
பொன்றிகழ் மணிமார புளங் புங்கவனமுதலோபோற்றக்
* கனறணி கரத்தெம் மனனைக் கனமக் னுண வனறே.

இறையொளி யுருவடக்கி யிலிங்கநல வடிவா புற்றா
ன, பிறைநுதற் றைய லாதம் பினவருந் தாதி மாகள,
கறைமிடற் றிறைவன பாறபோங் கன்னியா வந்தா ரிலலை,
புறைவிட மெங்கென றெண்ணி யொய்யெனத் துருவி
னரால். (கசசி)

நசுனா ரிடமு நாடி யெங்கணு நாடி நாடிக்
காசணி யலகு லாகை கண்டிலோ மெனக்க லங்கக்

* கேசரத் தொலியன ஞோகள கிடைத்தனா முத்தி நீவீர
பாசம தகறறி லிங்கம பதிடடிபு மவாகள பேரால. (கசக)

என்னவிண வாணி கூற வெழில் மட வீராபோ யுறறப
பினனிரண டிலிங்க நாடி டிப பெயவளை யினாபே ரிட்டார
நனனிஸ் வேந்த வென்று நவீன்றுசக கமரி ருப்ப
வநநிலை யாத வனறா னதிசய முடனக ளித்தான. (கரு0)

ஒளிமணிப பொலம்பூண மாரப னொபிலசக கீம்கைத்
தாழ்ந்திங், களிபெறு மடிக ளினனு மடியனே னுய்யு மா
றறான, முளிபுதற சிலந்தி † முனன முறபிறப புணாதது
கெனனக், களிபெறு மனத்தா னெறறிக கணகரந் தவனி
பம்பும். (கருக)

கலிவிருத்தம்.

கோதையர் கதைநலவ கூறி னுமினி
யேதமி லுலண்டினமுற கதையி யம்புதும்
யாதவ மனனமர்ந் தினிது கேளென
மாதவ வடிவநுள் வளவலகூறுவான (கரு௨)

கன்னியர்க்குநுக்கம முற்றிறறு.

ஆகத்திருவிருத்தம் - கசச.

மதுரைப்பதியிலே, பரத்தையர்குலத்திலே, பெண்ணி
பற்கைமுழுதும் அமைந்த மாணிக்கவல்லியெனபவள் ஒரு
த்தியிருந்தாள். அவள் அரசிளங்குமரரெனனும் குடங்களை
அழகென்னும் கயிற்றூற்பூட்டி, அவாகள்மீளையினுள்ளபொ

* கேசரம் - வண்டு. † முனன - முதலியன.

க்கிஷ்சாலையென்னும் கிணற்றிலேவிடுத்து, பொருளென்னு
ம ஜலமவற்றும்படி நாடோறும் முகந்து முகந்து, மிகக்
பொருளீட்டி, வாழ்நாளிலே, பூரவபுண்ணியமுதாசசியால
கருப்பமுடையளாகி, திருமகளும் தலைமகளும் சிவஞான
மாதாகளாகி அவதரித்தாரெனவும், வேதாசமங்கலிள் சிவ
ஞானத்தைவிளக்க ஒருருக்கொண்டு வந்தன எனவும், உல
கிலுள்ளோர் உவப்பவும், மனமதனதுசெருக்கு அழியவும்,
இரண்டுபுத்திரிகளைப்பெற்று, சந்தோஷசாகரத்திலே மூழ
கி, நீராட்டி, முலைப்பாலாட்டி, பற்பல அணிகளைப்பூட்டி,
தொட்டிலிலிடடுத்தாலாட்டி, திருபுத்திரோஷமணுகாவண
ணம் இரண்டுகணமணியும்பேர்ல் வளர்த்துவந்தனாள் அந்
நாளிலே அப்புதலவியா பெண்ணிலக்கண முழுதுமமைந்து,
இலக்குமியினும் பேரழகுடையராகி, மௌளக்கவிழந்து, நி
லத்திலிருந்து, தவழந்து, நூந்து, ஓடி, பிள்ளைப்பிறைபோ
ல நாளுக்குநாளவளாந்து, பேதைப்பருவங்கடந்து, பெரும்
பைப்பருவமுடையராகி, பற்பலகலைகளையும் கற்குமிலை
மையையடைய; அதைக்கண்ட மாணிக்கவல்லி மனங்க
ளித்து, தமக்குரிய கலவித்தொழில்களை அவரறிந்துகற்கும்
உபாயத்தை உள்ளேசிறுத்தது, விரகயிஞ்சுதற்கேதுவாகிய
சிறுசிலலைகளை மாடமுழுமையும் சித்திரித்தும், போக
வோசையிறறுகின்ற மயிலமுதலிய யறவைகளையும் யாழ
முதலிய கருவிகளையும் மிகச்சேகரித்தும், சூரியனிடத்திலே
இருளைப்பழகுவித்தலபோல அவர்களுக்கு காமகலவிகளை
யும் காளத்திறங்களையும் கற்பித்தனள்.

அவள் இவ்வாறு மிகமுயன்று கறபித்தும், அவர்கள் உள்ளத்திலே சிவபிரானவெளிப்படடுநின்று சிவாகமங்க ளென்னும் அபரஞானஉணாக்சிசையையும், பந்தபாசத்தைப் பற்றறக்களையும் அனுபவமாகியுள்ள பரஞானஉணாசசியை யும், தந்தளித்தலால், அவாக்கூ வறியகாமத்திலேயிலாது, கரணங்களுக்கு விஷயமாகிய யாவும் சிவமெனக்கண்டு, வேறு மாயாவிசித்திரத்தோற்றம் இல்லாதவராகி, இவ்வ னுபவம் நிலைபெறுதற்பொருட்டு சிவனடியார்களைத் தேடித் தேடி, காண்பபெறின துத்ததுத்ததிதது, அவாக்களதிருவடி க்கீர் சிரசிலே சூடிசூடிவணங்கும் தொண்டிலேமிருந்தவ ராயினா. அன்றியும், வேடகைக்குறிப்புகள் வஞ்சமொழிகள் பழிப்புச்சிந்தனைகள் பாவசெயல்கள் முதலியவற்றுள்ளே னுன்றுமடிற்றாதவராகி, பெதுமபைப்பருவமடைந்த அக்கா லத்திற்றானே, உலகவாக்கியங்களிலே ஊமையாபோலாகி ஐந்திரதிரியங்க்ளையும் அடக்கிப் பேதையராகியும், சிவவா க்கியங்களை உச்சரித்தலில் நாமகளபோன்ற நலவாக்குடை யராய் ஆசைமுதிராது பேரிளம்பெண்ணென ஓங்கியுமிருந தனா. இவ்வனமிருக்குங்கால, கடைச்சங்கத் தலைமைப்புலவ ராகியிருந்த நக்கீரதேவநாயனார் தென்கைலையையடைந்து, கைலைபாதி காளத்திபாதியாக ஞானவந்தாதிபாடியதை யும், சீகாளத்தியப்பரது சோதிசொருபத்திர கலந்ததையும் தொண்டராத்கேளவியுற்று, பேரானந்தமுடையராய், கா டோறும் அந்த ஞானவந்தாதியைப் பாராயணஞ்செய்து கொண்டு, நாகலிங்கப்பெருமானைக் கண்ணீர்க்கண்ட கண்ண ப்பநாயனார்போலவே கேள்வியினாலேயே பூசல் புனைதல்

உண்ணல் உடுத்தலாதிகளில் வெறுப்புடையராகி, காளத்தி யைத் தரிசிக்கவேண்டுமெனனும் அவரையேயேமறகொண் டிருந்தனர்.

அதுகண்ட மாணிக்கவல்லி மகளினாரோக்கி, “பெண் களே, மழைபொழிந்த காலைத்திலே விதைத்துப்பயனாகொ ளளும் உழவாபோலக் காணையாகளவரது கவிதினற இள மைப்பூற்ற இக்காலத்திலே பொருளபறியாது விடுத்தால னுங்களுக்கு இளமைப்பருவம் பின்னாவாய்குமா? கலவி யினாலும் கட்டழகினாலும் முதிர்ச்சியுடையராகி எககாலம் பயன்படுவீரென்று காததிருந்த எனக்கு, நீவிரசெய்யுமுத வி இவ்வளவுதானோ? பயன்படாத உங்களிர்ந்ததிலே பெ ண்ணிலகசுணமுற்றம் அமைந்திருந்தல ஈகையிலலாதவனி டத்திலே பொன்னும், அவையையஞ்சுவோனிர்ந்ததிலே அரி யகலவியும், வீரமற்றபேடிகையிலேவேலும், வாய்திருத் தலபோலாம் நீவிர, இளமைப்பருவத்திலேயே எனபாலு தித்து எனது அழகுமுழுமையுங்கெடுத்ததேயன்றி, உங்கள் பொருட்டுச் செலவிட்ட திரவியத்திற்கு உதவியொன்றம் புரிந்திரிலலை மணிமந்திர ஓளவு தவகளாலும் பலவகையக் திரவகளாலும் ஆடவரைமயக்கி அவர்பொருணைக்கவாரதா லெவ்வெருமானுக்கும் சிவனடியாராக்காக்கும் உதவியாகா தா? அழகு சிறிதுமில்லாதவரும் அணிமுதலியவற்றால் அலங் கரித்துக்கொண்டு தம்மை அழகுடையாபோலக்காட்டியும், பிழையிலலாத ஆடவரையும் பிழையுடையராக்கி பொய்ய னப்பாராட்டி உணவையொழிந்து அவர் பலமுறைவேண் டிருந்தும், நாடகத்தாலும் நல்லிசைகளாலும் மயக்கியும்,

பொருளீடடிக்களியாநிறபர். நீவிர் எவறறினும் சிறந்திரு
ந்தும் இங்ஙனஞ்செய்து பொருளீட்டாது இளமையைக்கழி
த்துவிடின முப்பமுதிராதவழி, உம்மை இளைஞாவிருமபு
ரோ?" என்று இன்னனவாகிய தனஞ்செயலகளை யுரை
க்க, அவையாவும் கவிழ்த்தருடீது விடாதுபொழியும் ம
ழைநீர்போலச் சிறிதும்நுழையாது புறங்கழியநின்ற கன
னியருரைப்பாராயினா.

“அனனையே, மின்னலபோலத் தோன்றியழியும் இவ
வுடம்பை வளர்க்கவிருமபி கொடிய தீவினைகளை இயற்ற எ
மககிசைப்பது நினக்குத்தகுதியா? இப்பியிலுதித்தமுததான
து அநதஇப்பிகு ஒருதவியையும்புரியாது தமமை அணியத்
தக்கவாமேனியை அடையும்; அதுபோலவே, நினபாலுதித்
தயாங்கனும் நினக்கு ஒருதவியையும்புரியாது சிவபிரானறி
ருமேனியிலே கலத்தலையடைவேம பரமனையழைத்துத்தரு
ம் பஞ்சாக்ஷரத்தைபுச்சரிகளும் எங்களுடைய வாய மனித
ரையழைத்துத்தருமநதிரங்களை மறந்தும் உச்சரியா; பற்ப
ல அணிகளை ஈசுமக்கினும் பாரமேயனறிப் பயனுண்டோ? ஓர்
உருத்திராகததை ஒருதினம் உடலிலணியில் வினையாவும்
விடொழியுமே? கலதூரி சகதனமுதலிய கலவைகளை க
கலந்து கலந்து ஓயவிலலாமல உடலிற்புனைந்தாலும் சிறிது
மலம் அகலுமோ? விபூதியை விருமபியணியில் அம்மலம்
யாவும் விளிறொழியுமே? மிக்கவொளிபடைத்த தீபத்தை
யுடைய வீட்டிலே இருளநுழையுமா? அதுபோலவே, எம்பி
ரானிருக்கும் எங்கள் உள்ளத்தில அறிவையொழிகளும் கா
மரோயணுகுமா? தத்துவங்களுக்கு அநீதமாகிய தனியிடத்

திலே விமலகைகலநது மெய்மமைஇனபம் அனுபவித்தயா
 ங்கள மாணடுபோகும் மனிதகைகலநது பொய்மமைஇ
 னபத்தைப் பொருளெனக் கொளவமா? களிபலபவினை கரும்
 யானையைவிரும்பியேறுவோர் கழுதையையேற விரும்புவ
 ரோ? அதுபோல, சிவதருமங்களை 'மேற்கொண்டயாங்கு
 உமமுடைய குதருமங்களை 'மேற்கொளவமா? இம்மைம
 றுமை இனபங்களைப்பயக்கும் எம்பெருமானை வழிபடும யா
 ங்கள் 'பொய்மமைப்பொருளைநாடி, புலஸ்யவரசரைப் புகழ
 வமா? இம்மையிலறங்களை இயற்றாது பொருளீட்டில் மூப
 புமுதிராதக்கால முறைப்படி அறங்களை இயற்ற முடியுமா?
 நீயேசொல்வாயாக. உண்டசுவையமுதையும் உடனே மல
 மாககுசினற உடனேவளாககுநிமித்தம் தீயதொழிலகளையி
 யற்றித் திரிதரும மனிதர்களை மக்களுள்ளேபதொன்று ம
 திவல்லோர் கூறுவா. கணிகைமாதாக்கள் உள்ளறநவிலலாம
 ல வெளியுறவுபாராட்டி செலவமனைத்தையுங் கவாந்து
 கொண்டு நம்பிய ஆடவரை நரகத்துமிதிதலால் கள்ளரினும்
 கொடியவனோ ஆவா. குயிலானது காககையோடு ஒருகூட்
 டிலே கலந்திருப்பினும் அக்காககையினசெய்கையிலே பழ
 காததுபோல உமமோடியாங்கு ஒருங்கிருப்பினும் உமது
 தொழிலிற்பயிலேம் ஆகையால், எங்களை வசப்படுத்தினை
 வை இன்றே மறப்பாயாக" எனவற்புறுத்தினர்.

அதுகேட்கொடிய தாய் மனம்புழுங்கி, மகளிசை
 நி, "யான மலடியுமாயினேனிலலை; மக்களைப்பெற்று மகிழ
 ச்சியுறும் சிறப்பையுமடைந்தேனிலலை நலவினை புரிந்தோரோ
 யன்றி ஏனையோராதமபுதலவரா லுதவிப்பெறுவரோ?" என

கன்னியாகள் தங்களநிழல்போன்ற இரண்டுசேடியர்க ள வேண்டியதிரவியங்களை உடன்கொண்டு வர, அாததயா மத்திலே குறித்தஇடஞ்சாராநது, களன்றோடு, விடியுமமுன னரே இருகாதங்கடநது, மறுதினமுதல இடையிலுள்ள த லங்களையெல்லாம் தரிசித்துக்கொண்டு, சோழநாட்டைய டைநது, குமபகோணமுதலிய தலங்களையிறைஞ்சி, சிதம்ப ரத்தையடைநதனா. அங்கே திருவெலலையைவணங்குந், வீதி வலமவநது, ஆலயத்தெதிரோபணிநது, பிரதக்ஷிணம்புரிநது, ஸ்ரீமூலட்டானேசுரரையும் பஞ்சகிருத்தியநடனம்புரிநதரு னும் சிற்சபாநாயகரையும் சிவகாமியமமையையும் கணப டைத்தபயன்பெறக்கண்டு, தரிசித்தது, பரவசப்பட்டுத்ததித் தது, அதநலத்திலுள்ள சிவகங்கை குய்யதீர்த்தமுதலிய தசதீ ரத்தங்களிலும் ஸநானமசெய்து, காலநதோறும் சுவாயித ரிசனமசெய்துகொண்டு, சினஞளவசித்திருநதாரா. பின்பு பி ரியாவிடைகொண்டுநீங்கி, இடையிலிருக்கும் தலங்களை வண ங்கி, காஞ்சீபுரத்தைச்சாரநது, திருவேகமபநாததைததரிசி ததுத்துதித்தது, திருக்காளங்கிரியெனனும் தலத்தையடைந தது, மதியிலேஸநானமசெய்து, சித்தகணங்களுவழிபடும் சித் திவைரவரைவணங்கி, வலம்புரிநது, யாவருக்கும் போக மோக்ஷங்களைப்பரவிக்கும் வாலிநாததைததரிசித்துப்பரவி, புறத்தேவநது, ஒருபுராணிகரைக்கண்டு நமஸ்கரித்தது, அத தலமானமியத்தைவினாவ; அவர் சொலவாராயினார்.

“மங்கையர்களே, முற்காலத்திலே முழுவலிபடைத்த வாலியென்பவா தமது ஆனமாரத்தலங்கத்தை இத்தடாகத் தினக்காலிலேவைத்தது, திருமஞ்சனமுதலியவற்றற்பூசித்

து, தோததிரஞ்செயது, அனபுமேலிடநீ ஆனந்தக்கூத்தா
டி, வழக்கப்படியே பூசைப்பேடகத்தில் எழுநூருந்விதத்
தருக் கரத்தாலெடுக்க, பெருமான அசையாமைகண்டு, இ
ருகையினும் இறுகப்பிடித்தெடுத்தனா. அங்ஙனம் எடுத்த
ம அசையாமையால் மனங்கலங்கி, அப்பெருமானை வாலின
லே மிகவும் சுற்றிக்கொண்டு, கீரங்களை பூனறி, அண்டகூட
மளவும் நியிராதுபெயாக்கவும், பெயராமைநோக்கி, வாலை
விடுவித்து, பெருநூசுசெறிந்து, துதிககத்தொடங்கினா.
“தேவாதிதேவனோ, தேவரீர் திருவருளவைத்து வந்தால
லைது பேயேனவவிறது பெறுதற்கெளியீரோ! வாலினலே
உமதுதிருமேனியில தழுமப்புட்த தீங்கிழைத்தேன! தீயே
ன எனசெயவேன! எனசெயவேன! ! ஆஆ! இளமபுதலவனை
அனையானவள கடுங்காட்டினடுவே அருளினறிவிடுத்த த
னமைபோல அடியேனைக்காவாமல கைவிட்டு இவகீகவீற்றி
ருக்கினறீர். யானசெயுதபிழையுண்டோ! கிருபாசமுத்திர
மே! எனனுயிரீ, என்றுணைநீ, என்றுடையவாழவுநீ, அன
னையுநீ, அத்தனுநீ, இவரு எனக்கு உறவாக வேறுயாவா உள
ர்? நின்னைநீங்கில எனதுயிரி நிலலாது, கிலலாது” என்று
பரிந்துவேண்டி, அப்பிரான பிரசன்னராகி, “அன்பனே,
யாம் இவ்வனத்திலே இத்தடாக்ககரையிலே வீற்றிருத்தலை
விரும்பியுள்ளேம், இதுபற்றிக கவலையடையேல். இன்றுமு
தல் உனதுள்ளத்திலே வீற்றிருந்து நினபூசையை அங்கீகரி
த்தருளுவேம்.” என்று ஆளுராபித்து, சிவலிங்கத்திலே
மறைந்தருளினான்.

அதுகேட்ட வாலியெளபவா இப்பெருமான என்னை

விட்டு இவணிநுதது இத்தடாகத்தினது ஆசையானறி
வேறிலை. ஆகையால், இதை அழித்துவிடுவேனென அதிர்
தது, ஒருபெருமலையையெடுத்தது, நீரத்திவலைகள் மேலுலக
முற்றுஞ் செல்லுமபடி ஒங்கியெறிந்தனர். எறிந்தவழி, அம்
மலையினின்றும் சிதறிய மருதூக்களால் அனேகா உயிர்
ழைத்தல்முதலிய நலங்களையடைபு; அததடாகமும் அழிவில்
லாமல் யாவாகமுதவியாகப் பெரியநதியாகி பெருகிசெ
ல்லுதலை வாலிகண்டு, இப்பிரானறிருவுளம் இதுவேபாயின
யானசெய்வது யாதெனப்பணிந்து சென்றனர். ஆகையால்,
இந்நதியில் முழுஞ்ஞவார பவக்கடலைக்கடந்து முததியாகிய
கரையையடைவா. இது தீவினையென்னும் செததைக்கு நீ
வடிவமாயிருக்கும்நெருப்பர்கும், கைலைபோலவே இம்மலை
யிலும் வாலினாதா உமாதேவியோடுவீற்றிருக்கின்றார். இப்
பெருமலையினவணங்குவோர் செறிந்த பாதகமனைத்தையும்
ழித்துச் சிவகதியெய்தப்பெறுவா. இததலமானமியம் இது
வாகும்.” என்றுரைக்க, கன்னியாக்களிசிறந்து, அவரை ம
ஸர்கொண்டருசுசித்துவணங்கி, அனறிரவிலும் வாலினாத
ரைத்தரிசித்து, ஒருமனையிலே தங்கியிருந்தாரா இவ்வாறு
தங்குமிடந்தோறும் இவர்களுக்கும் கள்ளரால் ஆபத்துவி
னையாவண்ணம் சிவபெருமான பஸ் அடியவாவேடம் தாங்
கிவந்து நாடோறுங் காததருளினார்.

தங்கியமங்கையர் அருணோதயத்திற்கு முன்னொழு
ந்து, நியதிமுடித்துச்சென்று, அன்று ஒருபதியிலேதங்கி, ம
றுதினம் தென்கைலைக்குச் சமீபமாகச்செல்லுங்கால், கள
வர்கள் இனி நகரங்குறுகி விட்டது; இதுகடந்தால், நமக்கு

இடமவாயக்காது ஆகையால், தனித்த இவ்வனத்திலே இந்நாலவரையும் உயிர்போககி ஆபரணதிகளைக்கவாவோமென்று உட்கொண்டிருந்த பொல்லாநினைவை வெளிப்படுத்த, அந்நிலைகண்டஇளையவள் உள்ளமநடுநடுகி, “தமக்கையே, இவர்கள நமமைமுடித்தற்கு முயல்கின்றனா.” என்று அறிவித்தனள். அதுகேட்டமுத்தன “தங்கையே, இவளைவுகாத்துவரத காளத்தியண்ணலா இனிக்காவாதுவிடா நீ அஞ்சேல, அஞ்சேல” எனத்தேற்றி, கவலையற்று நிற்குந்தருணத்திலே, தென்கைலாயப்பெருமான பாம்பினவாயத்தேனையைவிடுவித்துப் பாதுகாப்பார்போலக் களவரினின்றமரீககிக் கன்னியரைக்காக்கத்திருவுளங்கொண்டு, மலர்கொய்துதொடுக்கும் தொண்டர்வேடநதாங்கி அணுகினா. அவரைக்கண்டவுடனே களவர்கள் வினாநதோட, பெருமானருகுவந்து, தமமை அனபொடுவணங்கினின்ற கன்னியரானோககி, நீயிர, எங்கிருந்துவந்தி?” என்றுவினாவ, அவாநடந்தயாவும் விண்ணப்பம்செய்தனா. பெருமான “மங்கையீர், உமமைக் காளத்தியிற்சோக்கின்றேம், வருவீராக.” என்றழைத்துக்கொண்டு, நிலமகளதவத்தால கிருவடிகள் நிலநதோயச்சென்று, தென்கைலையைச்சாரந்து, கன்னியரானோககி, “இதுவேகைலைமலை; அது தூக்கைவெறபு, அமமலை நீலப்பருபதம்; இந்நதி பொனமுகரி, இது மயூரதீர்த்தம்” என மறறவைகளையும் அறிவித்து, மறைந்தருளினார்.

கன்னியா திசைகளைநோக்கி, பெருமானைக்காணுமையால், இங்கேவீடுத்துச்சென்றவா இறைவனொனத்தெனினது, “ஆ! ஆ! தெலுங்குவழங்கும் இத்தலத்திலே நமபெருமான

தமிழ்ச்சங்கமராய நணுகியது சால நனறுநன்று.” எனவிய
 ந்தும், “அநதோ! முதலவன அணுகப்பெற்றம முத்தியினப
 ம்பெருமல,மணிபெற்றிழந்த வழிஞ்ஞையும் அமுதமபெற்றி
 ழந்த அறிவிலாதவனையும் நிகாததோமே!” என்று துனபு
 ற்றம முயங்கினின்று, பின்பு “ஓகோ! இங்குள்ள சிறப்புகக
 னைபெல்லாம அருடபெருமானே தனித்தனிவிளக்கி அருள
 ப்பெற்றேம, நமக்கு என்னகுறை” எனத்தெளிந்தனா, அ
 தன்பினனா பொனமுகரியிலே ஸநானஞ்செய்து, தீருவெ
 ணணீறணிந்து, உருத்திராககவட மிகப்புணைந்து, பஞ்சாஷ்
 ரங்களை யுச்சரித்து, நியமப்படி ஞானவந்தாதியைப் பாராய
 ணஞ்செய்துகொண்டு, சநநிதியையடைந்து, நமஸ்கரித்து,
 பிரதக்ஷிணமசெய்து, அளவிடப்படாத அனபிஞ்ஞலே நடனம
 புரிந்து துதித்து, பரவசப்பட்டு நிற்க; பெருமான றிருவருள
 கூர்த்து, அச்சிவலிங்கத்தினகண்ணே அரிய செவ்வொளியும்
 மரகதவொளியுமாக அமபிகையோடு தரிசனந்தந்தளித்து,
 அவாகளது உழுவலனைபைநோக்கி, திருவுளமகிழந்து, விஷ்
 ணுவாதிதேவாகள வணங்கவும், உமாதேவியார நாணவும்,
 அவவிருவரையும் தமமுள்ளே கலப்பித்தருளி, முனபோல
 வீற்றிருந்தனர். அப்பொழுது, அவாகளபின்வந்த தாதிமார்க்
 கிருவரும் கடவுளிடத்துச்சென்ற கன்னியாவந்தாரில்லையே
 ஁கிருக்கின்றொன்று தேடித்தியங்கியவழி, “அவா முத்
 தியையடைந்தனர். நீங்கள் அவர்கள் பேரால சிவலிங்கப் பி
 ரதிஷ்டைசெய்வீராக.” என்று அசரீரிவாககியமெழு; அது
 கேட்டு, அவர் கன்னியிலிங்கமென இரணஞ் இலிங்கப்பிரதி
 ஷ்டைசெய்து, நற்கதியடைந்தனர். என்று சங்கமேசர் உப

சிலந்திமுதலமுற்கதைச்சருக்கம். ௨௪௧

தேசித்து, அவ்வரசா வேணடுகோளினபடியே சிறைதிமுத
லியவைகளின பூவஹ்னமசரித்திரவகளைப் புகலத்தொடய
கிறா.

சிலந்திமுதலமுற்கதைச்சருக்கம்.

கலிவிருத்தம்

தண்ணை தாமரை சாரந் துறை நானமுக
னண்ணுந் தோற்ற நவிறநி யிருக்கவும
விண்ணின மே * வகி லத்தொழில் வீறுளான
கண்ணில வந்திடு காதலசெய கானமுனே. (க)

உற்ற மாதவ ஆற னெனப்பெயா
பெற்ற வனைய னோடு முரண்பு
சற்ற மெண்ணில னாய்ச்சகந் தந்திடச
செற்ற மோடயன சிறையி லெண்ணினுன. (உ)

அன்ன ஆர்தியழைத்த தநிரதவன
முன்னா வநதுற முற்ற வெருண்டுநீ
சின்ன நூலசெய சிலந்திய தாகென
வினன லெய்தின னேத்தி யிறைஞ்சினுன. (ங)

கமல நானமுகன கண்டு வெருவனீ
விமலன மேவிவ வேழ வனத்திடை

* அகிலத்தொழில்வீறுளான - விசுவகனமன.

யமலும வில்ல வனத்தி லடைநத்தி
லமைவி லாவுலண டாயவண வைகியே.

(சு)

தேவ தேவனைத் தெனகயி லாமனை
யாவ லோடு மருசசித த்ருங்கதி
மேவு லாயென வெண்ணிற வுழ்வியை
நாவின வைத்திடு நானமுகன. சூ. நினுன

(ரு)

அனைப பானமையி னன்னேன இலம்பியாயத
தனைநி காததிடு தற்பான பூசையால
வினைய கற்றுபு வீடண்ட நானேன
வனைநி காக்கு மருந்தவ னேதின

(சு)

பாம்பின முற்பிறப போதுதும் பாரத்திப
வேமப லோடினிகுளென நிறைசொலவான
கூம்பி லாதுகொடுமுடி கொண்டியாக
தோமடித்த முடைத்தவ கயிலையே.

(எ)

பு

மேற்படி வேறு.

பதியெனப படுமிறை பண்டு கொண்டிடு
மதிசய சததுவ மகன்று யாநதொளி
கதுவிட நினறிடு காட்சி யென்னவு
மதிபல கோடியோர வடிவுற் றென்னவும.

(அ)

ஒளொளி தேவகியே வொப்பி லாதொளி
வெள்ளிய துருவென விளங்கித் தோன்றுமா
லெள்ளலி லிருந்தவ ரிதயத் தெயதியே
வள்ளலோ டிருந்திடும வளங்கொ ளம்மலை.

(க)

சிலந்திமுதலமுற்கதைச்சுருக்கம். ௨௪௩

ஆழியங் கிரியினை யங்கை யிட்டுயா
பாழிமா மேருவைப் பறித்து மாரபல்
தூழியோரா கண்மென வுன்னு வெங்கணு
சூழதருங் கயிலையைத் துன்னு காவலாய் (௧௦)

நதிபல கோடிக ண்ணனு நண்ணுநா
பதிபல கோடிகள பாங்க ருற்றிடு
மதிசய வனங்களு மனநத கோடியாம
புதுமதி மிலைநதவன பொற்றை மீதரோ (௧௧)

கற்பக மரங்களுங் காம வல்லிபும
பொற்புறு புதாகளும் புணர்நத டாடநதவ
ருற்பவ முதலிய வேடநு மென்றிடிவ
வெற்பது வளநதனை விளம்ப வேண்டுமோ (௧௨)

நள்ளிடைச் சிவபுர நணுகு மன்னதைக்
களளவீழ் கமலநற கடவுள் கூறிடி
ஸெளந்த லிலையெனைப் போலு மேழைய
ருள்ளினும் வசையலா லுயரவுண டாகுமோ. (௧௩)

அபபெரும புரமது வரத னத்தினு
லொப்பிலபொன வெள்ளியா லுஞற்று மாடங்க
டிப்பிய மதில்களசெய குன்று கோபுர
மிப்படி தொகையள வினறி யோங்குமால. (௧௪)

அன்னதி னடுவெனம பிரானுக் காலய
மின்னதன மையதென வெவருங் கூறெரு
துன்னத வுயாச்சியா யொப்பின மாமணி
தண்ணெடு மமைநதொளி தங்கி யோங்குமால, (௧௫)

அதினமறை முடிவென வனப ருளளென
விதுவுரு விதுகுண மெனனென னாதவன
மதுமலாக குழலுனம மனா னெனனவும்
பதிமென விபமபவும் பட்டி ருப்பனல (கசு)

அவவுழி யமரரு மருங்க ணங்களுந்
திவவிய முனிவருஞ் சிறந்த பூதரு
மெவவயில கருடரு மியக்கா நாகரும
பவவம தாமெனப படாநது போற்றுவார (கசு)

ஒன்றெரு தினந்தனி லொப்பி லாதவ
னன்றிகொ ளரியனை நணுகு வெண்ணியே
தனறிரு மேனியிற சாதது மாடைகன
குனறவி லணிபெறப புனைநது கொண்டபின (கசு)

ஆயிர மணிமுடி யனந்த னேமுன
மாயிரும பணிபணி யாக வைக்கை
காயபெருங் காமநோய கனறறக காளனோ
ராயணி மகளிராபா லடைநது வைகினன. (கசு)

வாளணி யாவையும் வனைநது வளளனுங்
காளனைக காணசிலன கருதும் வேலையி
னீளபெருங் காமநோய நெஞ்சிற கொண்டுபோ
யாளணி மகளிராபா லடைநது தனமையை. (உ௦)

அறுசீர்க்கழிநெடிசடியாசிரியவிருத்தம்.

உயிரத்தொகை யனைத்து முற்ற வொருவனு முணர்ந்த
ழைத்துச், செயிரத்திலை காம நோயாற் சிறத்தினை கலங்கிச

சிலந்திமுதலமுற்கதைச்சருக்கம். ௨௪௫

செனறைய, கயப்பெய ரடவி மேவிக காளநீ பாம்பா கென
று, பெயததுமா ரருளி னாலே பிறைமுடிக கடவுள கூறும்

தெனகயி லாயந தனநிற செநிந துபாம புருவாய நீதான
கொன்பயி லிவிங்கந தனைக குறுகியாச சிகரு நாளி
லன்பலடந தொருமால யாணை யதுவுமபூ சிகக வெய்யு
முனபுநீ முயன்று கொலல முடிநதுபின முத்தி சோவீர். (1)

என்புகன நிறைவ னேவ வெறுழுவலிப பாந்த னேகி
வனத்தினு ஞாயாத யாணை வனத்திடைப பாம்பா யிறுந
மனததுபாகொடுக்குங் காம மாறநிடவலலாராகனநி லோ
புனறகரும பிறவித துனப மொழித்திடற கெளிது கொல

ஆனைமுற பிறப்புக கூறி லணணலார கயிலா யத்தின்
மேனைதன மகளுந தாமும வீற்றிருந தருள வுளவி
லீனமில கணதது ளத்தி பெனுமபெயாத தலைவ னுறநி
யானிறை தனபா லேக வீடுமென வாயில காபயோர் (௨௪)

கல்விருத்தம்.

பவள மேனிழிற் பாவ விருடெறுந

தவள நீறணி சங்கரன றறபரன

றுவளு நுணணிடைத் தோகையுந தானுமா

புவள கந்தனி னுறநிருந தானரோ.

(௨௫)

அங்க ணைக லடா துனக கையநீ

யிங்க ணிலலெனா வினமொழி கூறவுந்

துங்க மேவு கணேசன றுணுக்கெனச

சங்க ரனனுறு தானந டந்தனை.

(௨௬)

நடந்த காலை நகமகள் சீறியிங்
கடைந்த வத்திரீ யத்தியா கெனறனண
மிடைந்த வுழை விலகருந ருண்டுகொ'
ஆடம்பு நானெனா வுத்தம் ரனறியே. (௨௭)

ஆய காலை யருங்கண நாதனும்
பாய வெம்பய மெய்திப பரமனே
டாயை வந்தனை யாற்றி யருளிற்ற
பேய னேனசெய பிழைபொறுப பீரொனா (௨௮)

நொந்து வேண்டி நுவல விற்றவனா,
தந்தி மாவனத் தந்தி யுருவெடுத்த
தந்த வெஸலை யமாதரு நாள்களின
முந்தி யோர்பணி முததிலிங் கத்தினை. (௨௯)

அன்பு கொண்டருச சித்திடு மவவயின்
பின்பு நீயு மருச்சித்துப பேதியா
வின்ப மாகதி னேசுவிர போவெனா
மின்பி றங்கிய வேணி விளம்பினாள். (௩௦)

ஆன தாலவ வருங்கண நாதனா
மாளை யாகி யருச்சித தடைந்தனன
மான முத்தி யெனமகிழந தோதினாள்
வான நாடு வணங்கு மகேசனே. (௩௧)

திண்ண னாமுற பிறப்பிசி செப்புதும்
வண்ண வேலவ கேட்டு மகிழெனா
பண்ண வாடொழிப் பாவையொர பாகனா
முண்ணி லாவரு ளொண்டவ னேதுவான. (௩௨)

பாணதி மைந்தருட பாராதன பகைஞாமேற
 ஞாண்டி வென்றிடசு ஞாப்பகைத தாதைய
 வேண்டி யோர்களை வாங்குதும் வெய்தென
 மாண்ட வீந்திர நீல மலையினமேல

(௩௩)

உற்றொ நல்லிட மொன்றில்வந்திததில்
 வற்றி லாப்புன லாடி மடியுடுத
 தெற்றை ஞானம் மிடுந்திரு நீறுமெய
 முற்று மேவப புனைந்து முடிவினே

(௩௪)

அக்க மாமணி யனபிற றரித்தபின
 முக்க ஞானமனு வோதி முறையினின
 மிக்க வேறிடத தெய்தி விழைந்ததிற
 தக்க வாதன மொன்றிற றரித்தரோ 2)

(௩௫)

இயங்கும் வாயு விடமவல மெய்திடா
 துயங்க வேநடு நாடிபுள னோட்டியே
 வியங்கொ ளாறிட மேறறலை மீச்செல
 வயங்கு மவ்வொளி யின்மன மாற்றினுன.

(௩௬)

இந்த வாறங் கிருந்து தனஞ்சய
 னந்தி லாததவ மாற்றி நணுகிட
 முந்து நாளின * முகாசுர னெனபவன
 வந்து பன்றி வடிவொடு வைகினுன.

(௩௭)

அனைய கானி லருந்தவா யாவரு
 மினைய வேயவ வெறுழி யியற்றலான

மனந் துங்கி வதிரதன ரன்னது
பிளையு மோபகற பேசுற வந்ததால. (௩௮)

நீல மாமலை ந்தத வ்யாபெநீஇக்
கோல மாகிக குறுகிப தென்னவுங்
கால வவவுருக கொண்டு கடத்திடைச
சரல வேதிரிந தென்னவுந தககது. (௩௯)

வெந்நு ரிருசிடும் விண்ணின முகடடினைத்
துன்னு யிரபபிற ஹளங்குங் கிரியெலா
மினன கேழ லெழுவலி மாறநிடப
பொனனை நோசடைப் புங்கவன முன்னினுன. (௪௦)

அருடபெ ருங்கட லாகி யமாநதவ
நிருடசெ நிரத மிடறநி னுருவெடா
மருடகொ டுமபிணி மாறறு மலரடி
பொருடபெ ஹந்தொடு தோலெர்டு பொற்புற. (௪௧)

அனாத நிறறுகி லொனறசைத தன்னதிற
புராயி லாமற புலியதள வீக்கியோரா
சுரிகை தோனறிட வாரத்துத னுகளிலா
மரும மீது கவடிய மாலையும். (௪௨)

குனறி வேய்நதிடு கோதையுந் தோளள
வனறி மேவ வணிகது களமிசைத்
துன்று சங்க மணியுந் துலங்கிட
நனறி பெறற சிகழி நலமபெற. (௪௩)

ஆததி கொன்றை யவைபொரு வாமலே
சாத்தி யோர்சது ரத்துகி ருழந்திட

வேத்து மண்ண லெழில்புனர தங்கையின
முதத முங்கின முனியும் பிடித்தனன். (௪௪)

* மண்டி னாத மணிக்கணை மீனனிடும்
பண்டி லாவொரு தூணி பரித்துவெந்
நண்டா நாயக னம்பு வலக்கூறு
கொண்டு கோலமிவ வாறுகொண்டானரோ (௪௫)

இமைய மீனறநு ளன்னையு மெம்பிரான
சமையும வேட வடிவு தனக்குநே
ரமைவு பெற்றிட டதற்கியை பாகவே
யிமையொடு நுகுமுன னெய்தின ளென்பவே. (௪௬)

இயன்ற கோல மிருவரு மெய்தியே
முயன்று முன்னவன முனசெல நமமனை
வியுன்ற கானில விராநதுபின போயினுள்
பயன்ற ருமபர மெசுள் பணிப்பவே. (௪௭)

இத்தி ரத்தி னிறைவனக கேழலை
யத்தி ரத்தி னகனிலஞ சாயத்திடச
சித்த மீதுணிச சென்றிடக கண்டவஃ
தத்த னொதி ரார்த்தவ கடைநத்தே. (௪௮)

மாவெடுத்த வெறுழி வடிவன
கோல முற்றிடக கோபமி லாதரன
சால வெயகிலன ருனெரு லீலையா
னேல வெயதன னினகணை யொன்றினால் (௪௯)

* மண்டினாதமணிக்கணை - விட்டுணுவலலாதகணை.

வைகொ ளுங்கணை வந்து படுதலும
பெயயு மாமுகி லெனனப பெரிதுகூ
யைய னைவெரீஇ யாரஞாப பஹிதா
னெயயெ னுமநிந தோடி யொளித்ததே. (ரு0)

ஒப்பி ஸாதவ னேடியக கேழலைத
தப்பு றுமற ரெடாதரச சாயந்தது
வெயப்பி லாத முனிவ ரிடத்தெயத
வொப்ப வோடின ரொயயென யாருமே. (ருக)

மெயவெ யாதது விசய நிருநதுழி
யையா யாரு மடைய வவனெழீஇக்
கைவில லேந்திக கண்கொடு போயினுன
சைய மாமெனச சாரந்த வெறுழிமேல. (ருஉ)

வெயய கோலம விழிகள் சிவந்திட
யெயயில வனமயி ரொங்கு நிமிர் துற
வைய மீதிடி வந்தென வந்திட
மையில் வீரன வடவையி னோந்தனன (ருங)

வாங்கி விலலினை வலை கண்தொடுத்
தோங்கி வீழதர வெயதன னெனனலா
ரேங்கி யோட விருஞ்சமர் முற்றிநெ
திங்கி லாத விசயன நிறலினுன. (ருச)

பனறி வீழப பரமனும வந்துநான
கொன்ற னன்னிதை யெனறலா கூறலு
முன்றன வாளி யுருவுவ தோவிதை
கன்று கூறினை நன்றியில வேடனே. (ருரு)

சிலந்தி முதல முற்கதைச்சருக்கம். ௨௫௧

நானவி நுத்திடு மமபு நணுகவுங்
கான நுத்த கடுநதொழில் வேட்டுவ
ஆன முறறிடு முன்னுரை யீழினை
கூனல விறகொடு போவுன குறிச்சியில. (௫௬)

அறுசீரககழிநெடிஷ்டியாசிரியவிருத்தம்.

என்று மாதவம் புரிந்திடும் விசயனு மிறைவனு மிகலெ
யதி, நன்று வீரமா திருந்திடு தனுவினை நாரியின கொனைநீக
கிச, சென்று மோதின ரிருவருளு செருசசெயத தனஞ்சய
னதுகாலைக, குன்ற விலலிதன முடிமிசைத தாககினன கு
முகனு மதுகொண்டான (௫௭)

உலக னைததையு மாககிடு மொருவனு மோதிம வடி
வெயதி, யலகி றந்துள நாளெலாந தேடியு மறிவதற கரிதா
கி, யிலகு றுந்திரு, முடியினி லேறறனன விறறமும் பினை
யெனரு, னலமு றுமமடி யவாகளுக கெளியவ னவிறறிலை
ம முகனருனே. (௫௮)

மீண்டு ஹறொழில் வினைததனா வீமலனும் விசயனும்
வினையாட்டாற, பாண்டு மைநதனும் பாலனைக கிரீடியைப
பரிவொடு நலமாகத, தீண்டி யாடினன சிவனருட் செயலி
னை யாவரே தெரிகிறபா, ராண்டு தன்னுருக காட்டின னம
ரரு மரகர வெனமாதோ. (௫௯)

முகக னொம்பிரான முதலவிபுந தானுமாய மூரிவெள
விடையேறிச, சகக ரத்தரி முதலிய தேவாக டனிததனி புக
முநதேத்த, மிகக பேரருட் டலைமையி னிற்பதை விசயனு மி

கக்கண்டா, னக்க ணத்தினி லவனசெய விதுவென வறைந்
திட வாராவலலார. (சு0)

மெயந டுங்கினன வெயாத்தன னயாததனன மிககவ
ன புளநீங்கிச, செயய சுணவழி பாயநதன வானநதச செழு
மபுன லாரெறக்க, வைய மேல்விநுந தெழுநதனன மயங்கி
ன னுயங்கினன மனநதேறி, யைய நேயடி யேனபிழை
பொறுப்பதுன னருளினுக கணியெனருன. (சுக்)

மேறபடி வேறு.

காரமுக வழுவன சொன்ன கடடுகா யனைத்துங் கேட்டுக
கூாமுக வயிலவேற பிள்ளை கூறிய தொத்த தஞ்சேல
பாராமுக வரச வேண்டும் பரிசுசொற றருது மெனலு [ர
வாரமிகு கொன்றை வேயநத வண்ணலா ரருளிச செயதா
கலிவிருத்தம்

பத்தியிற் பணிநதுபின பாணடு ஸீமநதனு
மெத்தவெம பவத்தினுன மிகவு நொநதன
னத்தநின னருளினு லடிய நேனுயய
முத்தியை யருளென முதலவன கூறிடும. (சுங்)

வாங்குவிற நடக்கையாய வாரி சூழ்நிலத்
தோங்கிய பகைஞரை யொறுககு மாற்றினுற
நீங்குறு கண்பெறச சிறதை செய்துநீ
யோங்கிய தவமிக வுஞறநி வைகஞய. (சுசு)

முன்னிய பகழிநீ கோடி முன்னெனத
தன்னிகா சங்கரன ருன ளித்தெமை

சிலந்திமுதலமுற்கதைச்சருக்கம். ௨௫௩

யினனலசெய வேடனென நிகழ்நது கூறின
யனனதால வேடடுவ வரச னுகியே. (௬௩)

தெனறிசைக கயிலையைச் சென்று சேர்ந்த
குன்றலி லனபுருக கொண்டு நமமய
நனறிகொ ளிலிங்கபூ சனைநற பத்தியா
லொன்றையு முணாநதிடா துவநது செயதரோ (௬௪)

கோஷமே முதலிய விலங்கு கொன்றுநீ
சாலவே தசையமு தருத்திச சாருநா
ளேலவே முததியு மீதும போவென
நீலமார களத்திறை நீங்கி னுனரோ. (௬௫)

ஆனனதன மையினருச சுனனும் வேடனாய
முன்னவன பூசனை முயன்று செய்துபின்
கன்னிபங் குடையகா ளத்தி நாதனா
தன்னரு ளாலுயா முததி சாராதனன (௬௬)

கட்செவிப பணிகொளகா ளத்தி நாதன
ருட்செறி கருணையா லொப்பில சங்கமக
கட்செறி வடிவொடு கழறு மிக்கதை
புட்செறி வேலினற புநதி தாங்கினுன. (௬௭)

என்னையோர பொருளென வெண்ணி யெம்பிரா
ன்னனைபோ லருளிநு லருளிச செயதனை
முன்னையான முயறவ முள வென்றிறை
பொன்னைநேர் சேவடி புனைநது சென்னிமேல. (௬௮)

கைபிணைத் தெதிருற நினற காலையின
மைமிடற் நிறையமா மாசில காளத்தி

யெய்தியப பிறைமுடிக கியனற கோயினமுன
செயவியென நியம்பியத தேவன போயினுன. (௭௧)

மறைந்திட மன்னவன மண்ணிந் றுழந்தெழுந
தறைந்திட வரியவா மதிச யததுடன
பிறந்திடு பயனமிகப பேசி யினீபமே
நிறைந்தன னவனசெய நிகழத்தற பாஸதோ. (௭௨)

தெனபெருங் கயிலையிற நேவ னேயிவண
மனபெருஞ் சங்கம வடிவந தாங்கினு
னென்பதை யுணர்நதிடு மிறைவன சாலவுங்
கொன்புனை தவமுள கொமழபக குமபிடா. (௭௩)

ஆடையு மணிகளு மனைத்து நலகினுன
நேடரு மூனனைநீ செலவ மோடுநீஇ
நீடிய பணியினை நீக்கென ரோதின
னாடக மலையன வருந்த வத்தினுன. (௭௪)

எல்லையில் களிப்புட னெழுநது மறைநாள
வலலையிற சேனைகள் வருக வெனறனன
விலையி ரோமரம் விராவிற் றுங்கியே
பலலிய முழங்கிடப பரந்த சேனையே. (௭௫)

சிவிகையி லேறினன செல்வ மன்னவன
கவிகையும பிச்சமுங் கதவி வாககமுஞ்
சுவீதிக ழாதவன நனைம றைத்தன
புலியுயிர மன்னவன போது மெலலையில். (௭௬)

சிலந்திமுதலமுதகதைச்சருக்கம். ௨௫௫

மேற்படிவேறு.

மேரு ஷோதது விளங்கிடு தோகளுங்
காரா யொத்த கடுந்திறல் யாணையும்
பானா முற்றிடும வாசிப பரிகளும்
வீரா யாவரும் வேலைசென ஸ்ரலென.

சூடு

(எஎ)

எழுநது சென்றிட வேந்தனு மேகிவான
குழைந்த வெண்பிறை சூடுங் குழகனா
ரொழுங்கின ஞான மலருளம் யோடுவாழ
தழைந்த சோலைத் தனிகாச சாராதனன

(எஅ)

பாச வேரை யறுக்கும் பராபரன
வாச மாமிடம் வந்து வணங்கிஞ்
னேச நெஞ்சு னிசரி நலத்திடை
யேசி லாவிடத் தெய்தி யிருந்தனன.

(எக)

பொனபெய மாரி யனைய புரவலன
மினசெய செஞ்சடை வேதியன மேவிட
மனசெ யுங்கரு விறகரை மண்டப
முனசெய மண்டப முற்று மியற்றினுன.

(அ௦)

அருளு மமபிகைக் கோயினு மைங்கரத்
தொருப ரஞ்சுட ருற்றிடு மாலையங்
குருப ரன்குகன செவவேள குமரனறன
னரிவை மாரொட மரு நிலயமும.

(அக)

அறுகோக்கழிநெடிஸடியாசிரியவிருத்தம்.

மாலைய னிரவி பீரது வயிரவன றாககை சண்டி
கோலமார நந்தி யினனோர் கோயில்கள பிறவு மாற்றிப

பாலினோங் கெயிலே கம்பம பலியிடும் பீடஞ் செய்து
தூலமா மிலிங்க மென்னுந் துகளிலகோ புரமு மாககி. ( )

வையக வையங் கொண்ட வான்வன றனக்குத தேருஞ்
சையமா மகனாக டேறடி சயநதனம் பிள்ளை யாராகு
மையறு மிரத மெங்குள வளனிநா யகறஞ்ச சீசால
செயயபொற் சகடஞ் சண்டி சோகிறு தேருஞ் செயதான ( )

உந்தியை யொதுகுகி யூரு மொப்பில தெனவி யறறிச்
செந்திரு வமரங் காடித தெருவொடு தேரு லாவு
மந்தமில் வளமு டைத்தாம வீதியு மணியி னாககி
யிந்திர நகரு நாண வியறறிந் னிணையி லாதான. (அச)

நித்திய நைமித யத்தா னிகழ்தரு பூசை யாறறி
யத்தனுங் கணிவி ழாவு மனபுட னியறறி மிகக
பத்திசெய யாத வனறூன பரிவொடு முலக மாண்டு
முத்தியங் கயிலை யிறபோய முதலுடன வீறறி ருநதான. ( )

மேற்படி வேறு.

இனைய தாகிய தெனகயி லாயமவா ழிதைபெரும் புரா
ணத்தை, மனம கிழந்தான றேதினா கேடவா மாறிலவ
ன் பொருளசொன்னோர், மனையு மைநதரு மாநிதி வளந்
தொடு மாநிலந தனிலவாழநது, தனைநி காததிடு மிறைவன
வாழ கயிலையிற சாந்தினி திருப்பாரால. (அச)

மேற்படி வேறு.

வையக முழுதும் வாழ்ந்து காத்தும் மாறிப் பெய்க
ஷெய்து சீகாளத்திபுராணம் செய்து திருவறஞ் ஷெய்வோ ரோங்க

சிலந்திமுதலமுற்கதைச்சருக்கம. ௨௫௭

தையலோர் பாக னன்பா தரணியின மிகவு மோங்க
வையனா கமநூல கூறு மருந்தவா வாழக மிககே. (அள)

சிலந்திமுதலமுற்கதைச்சருக்கமுற்றிறம்.

ஆகத்திருவிருத்தம் - ௧௦௩௧

வேலையசுவாமிகள் திருவடிவாழக

சிலந்தி.

பிரமதேவர் படைத்தறொழினை நடத்திக்கொண்டிரு
க்கவும், விசுவகனமனது கண்ணிலுதித்த மாதவவூற்றென
பவன, அப்பிரமதேவரைமதியீர்து, தானும் உலகங்களைப்ப
டைக்க, அவர் அவனவரும்படிசிறத்தது, அக்கணமேவநது
கின்ற அவனைநோக்கிக் கடுங்கோபங்கொண்டு, “ஈ, சிறிய
நூலினை யுண்டுபண்ணும் சிலந்தியாகுக.” என்றசபித்தனர்.
பின்னா அவனவணங்கிப் பெரிதும் பிராரத்தித்தலால், உள
ங்கனிற்து, “பிள்ளாய், ஈ அஞ்சேல; விமலாவீற்றிருக்கும
கயாரணியத்திலுள்ள விலவவனததையடைந்து, சிலந்தியா
கித் தென்கைலாயப்பெருமானைப்பூசுதித்து, அநங்கதியடை
வாயாக.” என்று அநுககிரகிக்க, அம்மாதவவூற்றனது அவவ
ண்ணமே சிலந்தியாகி, ஆலயமமைத்து வழிபட்டு, வினையை
யொழித்து வீட்டையடைந்தன

பரமபு.

பதிப்பொருளின சத்துவகுணங்களும் பூரணகோடிச்
சுரர்களும் ஒருருவெடுத்தாலொத்த திருக்கையிலே, அ

நேகவிமயிதங்களோடு நிகரினறிவினங்கும் சிவபுரத்திலே, ஒருதினம் எம்பெருமான சிவகாதனத்திலெழுந்தருளத் திருவுளங்கொண்டு, திருமேனியிலே புலித்தோலாடைமுதலியபுணைத்து, ஆதிசேடனமுதலிய பாம்புகளை ஆபரணமாக அணியும்போது, காளவென்னும்பாம்பைக் காணாது, சிந்தித்துநோக்குவதால், அது விரகங்கொண்டு மகளிராபாலைடைந் திருத்தலையறிந்து, அதையழைத்து, “காளனே, நீ கயாரணியத்தையடைந்து பாம்பாகுக.” என்றபணித்தனா, பின்னரும் கருணையோடுநோக்கி, நீ பாம்பாகியிருக்குவதால், ஒரு யானையும் பூசிக்களையதும். அப்பொழுது நீ பகைகொண்டு கொலல, இருவருமமடிந்து முத்தியையடைவீர்.” என்ற கட்டளையிட; அவ்வனமேஉதித்து, எம்பெருமானை இரத்தினங்களினால் வழிபட்டுக்கொண்டிருந்தது.

ய ர னை

இருகருமநாளிலே, திருக்கையில் அத்தியென்னும் கணத்தலைவன சிவபெருமான சநிதிவாயிலையடைந்து, “யான பிரானைவணங்க விடுவீராக.” என்றகாக்குவதால், வாயிற்காவலா, “பெருமான உமாதேவியுமதானுமாகத் தனித்து வீறறிருக்கின்றார்; அவகே செல்லுதலடாது: இவகேநிற்க.” எனஉரைக்கவும், கௌரது உட்சென்றனன. அம்பிகை முனிரது, “அத்தியே, நீ யானையாகுக.” என்றுகட்டளையிட்டு, பின்னரும் அக்கணநாதனது பிரார்த்தனைக்கிரங்கி, “நீ கயாரணியத்திலே, யானையுருக்கொண்டு தென்கைலாயப் பெருமானை வழிபடுவதாத்திலே, நினக்கும் அப்பரணைவழிபடும் ஒர்பாம்புகும் பகைமைநிகழ்; இருவருமடிந்து, மு

சிலநதிமுதலமுற்கதைச்சருக்கம். ௨௫௯

த்தியையடைவீர்; செல்க.” எனறு ஆளுநாபிக்க; அக்கண்
நாதன அவவாறே யானையாகி, திறுமஞ்சன பத்திரபுஷ்பா
திகளாற பெருமண்ணவழிபூட்டு, பாம்போடு முததியைய
டைந்தனன்.

கண்ணபுபநாயுரா.

பாண்டவர்களுகளுளே அருசுகனெனபவன, துரி
யோதனமுதலிய பகைவவாவெல்லுமொருட்டு, பரம
ணவேண்டிப பாசுபதாஸதிரமபெறவிருமபி, இநதிரநீலம
லையையடைந்து, சுணைநீராடி, மடியுடுதது, வெண்ணிறணிந
து, உருத்திராககமணிபுனைநது, ஐந்தெழுததைபுருசசரிந்து,
சியதிமுடிதது, வேறுதனியிடத்தையடைநது, உரிய ஒரு ஆ
சனத்திலேதனகி, பிராணவாயுனவ இடைகலைபிங்கலையினவ
ழிச்செல்லாது சுழுமுனைவழியாகசசெலுததி, ஆளுதாரங்க
காயுங் கடநத பிரமரநதிரத்திலேவிளங்கும ஜோதிசொரு
பத்திஸ் மனத்தைலயப்படுத்தி அருந்தவம புரிந்துகொண்
டிருந்தனன். இவ்வனமிருகருங்கால, இவனைக்கொல்லுதற
பொருட்டுத துரியோதனனாலேவப்பட்ட சூகாசுரனெனப
வன, கொடிய பனறியுருக்கொண்டு, அக்காட்டிலே முனி
வாமுதலியோர்க்குக் கடுகதுயாவின் ததுக்கொண்டிருக்க;
சிவபெருமான் அரட்சுனனுக்கு ஆபததுவினையாவண்ணம்
அதனைமடிக்கத் திருவுளத்திலுனனி, ஒரு வேடவுருக்கொ
ண்டு, புவித்தோவிறுககி, உடைவாள்செருகி, கவடிருனறி
சங்கமணி ஆத்தி கொணறைமுதலிய மாலைகளபுனைநது, அம்
புத்தூணியை முதுகிலேகட்டி, விலலம்புக்கக்கொண்டு, தம்
க்கியைய அவவேடவுருவெடுத்தி அம்பினையோடு, அக்காட்

டையடைந்து, அப்பனறியையெருங்கி, ஒரு திருவிளையாடலாக ஒரு கூரியகணையை மெல்லவிடுத்தனா. அதுபடுதலும, அப்பனறியருசி, மேகம்போலப் பெரிதுமுழங்கி மறைந்து, முனிவரிருக்குமிடத்தையணுக; அவாகளபயந்து, மெய்வெயாக்கவோடி, விஜயன்யடைந்தனா. அவனெழுந்த விஸ்ஸம்புகைக்கொண்டுசென்று, தன்னையெதிர்த்த அப்பனறியீது கடுங்கணையொன்று தூண்டி, பூமியிலே வீழ்விக்க; அததருணத்திலே, அதைத்தொடங்குவந்த கிவபிரான சமீபித்து, இப்பனறியை “யானமடித்தனன” என்றுகூறினா. அருசுகுன்ன பிரானேநோக்கி, “வேடனே, தினபாணம் இதைபுருவும் ஆற்றலுடையதோ? பிரானவிடுததபாணம் உருவி மடியசசெயததுகணடும், பயன்றவாரத்தை பேசுகின்றாய்; இனிவில்கைக்கொண்டு விராயச செல்வாயாக.” என்றுரைக்க; இவ்வண்ணம் வாதிடுதலால் கலகம்விளைந்தது.

இருவரும் கணைகளைப்பொழிந்து யுத்தஞ்செய்யுங்கால் அர்ச்சுனனனினந்து, தனது நாணற்றவில்கைக்கொண்டு அதிர்த்துத்தாக்க; அவ்வடி சராசரங்களைல்லாம் படும்படி அடியவாகளுக்கெளியராகிய பெருமானும் திருமுடியிலேற்றருளி, உடனே விஷ்ணுவாதிதேவர்கள் அரசகரவென்று கரங்குவித்துவணங்க, உமாதேவியாரோடு இடபவாகளுடையக்காக்கிதந்தருளினா. அரசுகுன்னகணகரிக்கக்கண்டு, மெய்நடுங்கி வெயாததுசசோரவும், உள்ளிருந்தெழுந்த அன்பின் பெருக்கம்போலக் கண்ணீர் பெருகவும், பஸமுறைமீழ்ந்து, மமஸகரித்தெழுந்து, மயங்கிநின்று, பின்னர்த்தெளிந்தது, “ஐயனே, சிறியேனசெயத பிழையைப்பொறுப்பது தேவரீர்

திருவருளுக்கும் கடமையாகும்.” என்று பிரார்த்தித்தனன். பெருமான திருவருளசூரனது, “மனதனே, அஞ்சேல்; நீ கூறியமொழியினைத்தும் நீமது குமரனதுமொழிபோல அங்கீகரித்தனம் உனக்கு வேண்டுமுவரம் யாது? விண்ணப்பிப்பையேல், தந்தருளுவேமி.” எனவினாவ, பார்த்தனை பத்தியிறப்பினது, “அததனே, வெறுதயாப்பிறவியால் மிகவுமெலிந்தனன்; இனி வீட்டினையருள்க.” எனவேண்டுகொண்டனன். முதலவனா தனஞ்சயனே, நீ பகைவரையழிகப்பாசுபதாஸ்திரத்தைவிருமபித் தவம்புரிந்தாயாதலினமுன்னா அதனைப் பெற்றுகொளவாயாக.” என்று கைக்கொடுத்தது, பின்பு “நமமை வேடனென்று இகழுகதுகூறினாயாதலால் நீ வேட்டுவ அச்சஞ்சி, தென்கைகையைச்சாரந்து, அன்பே உருவமாகி, வேறுசிகந்தனையினி, நாகவிலங்கத்தை நன்குபூசித்தது, பனநிமுதலிய விலங்குகளினதையைப் பரிந்துஉண்பித்தது, வாழ்நாளிலே, முதலியைத்தந்தளிப்போம்.” என்றுரைத்து, மறைந்தருளினான். அவ்வாறே அச்சனனும் திண்ணனாக அனதரித்தது, திருக்காளத்தியப்பரைப்பூசித்தது, சிவகதியடைந்தனன்.

ஆதலால், இத்தனம் யாவாக்கும் இகப்பரமோகூங்களைப்பாலித்து, எத்தலங்களினும் சிறந்ததாகி, உலகிற சிவபுரமெனவிளங்காநின்றது. என்று சங்கமேசுரபதேசித்தருள; யாதவம்மாராஜாகேட்டு, பேரானந்தமடைந்து, “எமபெருமானே, தேவரீர் என்னையொருபொருளாகக்கருதி இவ்வற்புதசிறித்திரங்களைபெல்லாம் இசைத்தருளினீர்; யான் எத்தவம்புரிந்தேன்.” என்று திருவடிகளைச் சிரமேறஞ்

டிகொண்டு, கைகட்டி எதிரோநிற்க; சங்கமேசர் அரசனா
 நோக்கி, “நீ காளத்தியையடைந்து, நமபெருமானுக்குத் த
 க்கப்படி ஓராலயமியற்றுவாயா” என. ஆளுஞ்ரூபிதது, ம
 னைநதருளினார். அதுகண்ட அரசாபெருநதகை அததியநத
 ஆசசரியத்துடன் திகஞ்நோக்கிப் பலமுறைநமஸ்கரித்து,
 இச்சன்னமே நதசன்னமெனக் களிகூரந்து, பின்பு “ஆ ஆ!
 எம்பெருமானே, சங்கமவுருவநதாவகி எழுநதருள இமமங்
 கை என்னதவம்புரிநதாள.” என்றுவியநது, அக்கலாதிருந
 தும பெண்ணைவணங்கி, ஆடையணிமுதலிய அனைத்தையுநல
 கி, “அன்னையே, நீ இன்றுமுதல் முநதியகுறறேவலைவிடுத
 து அரியசெலவங்களை அனுபவித்துக்கொண்டு வாழ்வாயா
 க.” என்று வருத்தனா மறதினத்திலே, நாலவகைச்சே
 னைகளும் புடைசூழ்ந்துவர இவிகையிலேறி, கயாரணியத்
 தையடைந்து, நாகவிங்கபெருமானைத் தரிசித்து, அப்பெ
 ருமானுக்கும், ஞானப்பூங்கோடிதயமமைமுதலிய மூத்திக
 னுக்கும், காப்பக்கிருகம் அர்த்தமண்டபம் மஹாமண்டபம்
 மதில் கோபுரம் துஜஸ்தமபம் பலிபீடமுதலியவைகளைத் த
 க்கப்படியமைத்து, பஞ்சமூத்திகளுக்கும் இரத்தம் வாகனம்
 ஆபரணதிகளையும்வருத்தது, பொனமுகிரிநதியையொதுக்கி,
 நகரமும் நிகரில்லாமலுண்டாக்கி, ஆலயத்திற்கு நித்தியநை
 மித்திகங்களையும் திருவிழாவையும் நியமித்துநடாத்தி, இந்
 நாளரசாண்டிருந்து, திருக்காளத்திநாதருடைய திருவடி
 நீழலையடைந்தனர்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

சீராளத்திபுராணம்

யாதவமன்னர் வணக்கம்.

கதியிலிபொற் கல்லாலின கீழ்வ திருநத கண்ணுதற்கு
மதிதவழ்பொற் கோபுரமு மணிமதினு மண்டபமு
முதுசுடர்மா மாளிகையு முதலாய மறநெவையும்
வீதிமுறையே யமைத்தளித்த யாதவவேந் தினப்பணிவாம்

இத்தனி திருக்காளத்திபுராணததுள்ளது. அப்புராணம்
சொற்சுவைபொருட்கவைகளும் இலக்கணவமைதிகளும் நிர
ம்பப் பல அற்புதச்சீர்திரங்குகளோடு (களங்) செய்யுட்களால்
பாடப்பட்டிருத்தலின் (க00) புத்தகத்திற்குக்குறையாமல் கை
யொப்பமாகுமேல அச்சிட்டு வெளிப்படுத்தப்படும்.

பரிசோதனபத்திரம்.

பக்கம்.	பாட்டு.	வரி.	பிழை.	திருத்தம்.
௬௭	௪௭	௧	தாணறு	வதாணறு
௮௧	௧௬	௨	பணிஇ	பணீஇ
* ௯௪	௧௮	௪	தினுட்	திவட்
௮௬	௨௮	௧	வடு	வண்டு
௯௨	௭௬	௪	தொடை	தோடை
௭௧	௬	௧	வெழி	வெழில்
௭௮	௬௮	௨	தருவர்க்	தருவற்
௮௨	௯௦	௬	கேளவி [தொ	கெளவி
* ௮௮	௭௯	௨	யெங்குற்றாய்	குற்றேவற்றொ
* ௯௦	௧௦௬	௧	பட்டநற்	பட்டன
௧௦௮	௨௬	௨	தெளிர்	தொளிர்
௧௨௬	௯௨	௪	வேவி	வேவி

பககம்.	பாட்டு.	வரி.	பிழை.	திருத்தம்.
கடக	எடு	ந	னிட்டம்	னீட்டம்
கை	எஅ	ந	வினா *	விராத
ககச	க௦ந	நு	கெட்டென்	கெட்டேன
கசுந	கநுநு	க	முன்னேம்	முன்னமே
கநுஅ	0	கக	தளிநா	தருளிநா
கக௦	0	நு	கரணம்	கரணம்
ககந	உ	கந	ஏவரா	ஏவிலரா
கை	கை	கக	ஏவரா	ஏவலரா
ககச	க	க	கேல	கொல
ககச	கநு	உ	வாயக	வாய்
கஎந	சக	ச	யைதப்	யதைப்
* கஅ௦	அச	க	வாயச்செறி	வாய்திற
ககச	0	கச	வழிவி	வழுவி
கை	0	உக	நமுதருளி	முதருளி
ககஅ	0	உச	குழகளை	குழகளை
உ௦க	0	உஉ	கவந்தற	கவாதறகு
உக௦	நச	ச	தன்னை	தனனை
உகந	எக	ந	மிருவர்	மிருவா
கை	எஉ	ந	விலங்கி	விலங்கி
உஉக	ககநு	க	நீாமுழு	நீாமுழு
உகஉ	0	கஎ	களைக்	களைச்
* உசச	ந௦	ந	யேசுவர்	யெயதுவர்
உநக	சச	க	சோந்து	சேர்ந்து
உநுநு	எஎ	க	மொத்து	வொத்து

* இக்குறியிடப்பட்டவை அச்சிட்டபின்னர்க்கிடைத்த பிரதிபேதங்கள்.

